

Giới thiệu Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!

Di Nhiên, một cái gái năng động dễ thương, bỗng mất đi tất cả sau vụ tai nạn kinh hoàng. Hai mắt bị mù, người thân - người chủ duy nhất của cô lại bán cô đi..

Cuộc sống sau này của cô sẽ ra sao?

#QynhhNhu

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Người ta nói "đôi mắt là cửa sổ tâm hồn". Di Nhiên, một cô gái đáng yêu, hoạt bát, thông minh, xinh đẹp và lương thiện. Chỉ sau một vụ tai nạn không may mắt cô bị mù, cuộc sống của cô gần như đi vào bế tắc. Một người thông minh hoạt bát, bỗng một ngày không nhìn thấy gì nữa quả thật đã khiến cô lâm vào trầm cảm. Tiếp đến còn bị chủ ruột xem như món hàng mà đem bán cho người khác.

Bố mẹ cô mất sớm vì tai nạn giao thông từ khi cô còn nhỏ, do không có người thân nên cô được chú hiện tại nhận về nuôi. Cuộc sống lúc trước của cô vốn đã khổ, 16 tuổi vừa phải đi học vừa đi làm, về nhà phải "hầu hạ" gia đình chú, bị họ coi thường nói cô là trẻ mồ côi, họ vốn đã chán ghét cô, giờ cô mất cô không nhìn thấy gì nữa thì họ coi cô như phế vật, một món hàng mà đem bán. Cô đã suy nghĩ rất nhiều rồi, dù cho không nhìn thấy gì đi nữa cô nhất định sẽ lạc quan mà sống tiếp, cô phải sống thêm cả phần của bố mẹ mình nữa. Nhưng chẳng nhẽ cô chỉ đáng giá 10 triệu thôi sao? Không biết cuộc sống sau này sẽ ra sao nhưng cô muốn mình phải luôn giữ được nụ cười trên môi, cô muốn mọi người xung quanh biết cho dù không nhìn thấy gì đi nữa cô vẫn lạc quan, vẫn sống tốt.

Hôm nay cô bị người chủ "đáng kính" đưa đi, giao cô cho người ta. Cô rất buồn, thật sự rất buồn! Nhưng cô không hận. Cô biết cô không phải con đẻ của họ, họ cho cô chỗ ở, cho cô đồ ăn, cho cô đi học. Chỉ cần như vậy thôi là cô đã mang ơn họ nhiều rồi. Hận họ thì cô cũng không thể thay đổi được gì nữa nên chuyện đã rồi rồi cô sẽ cho qua, phải tiếp tục cuộc sống của mình cho dù không biết chặng đường tiếp theo sẽ ra sao nữa.

"Tôi đưa nó đến rồi đây" Ông chủ đẩy cô đến chỗ người đàn ông nào đó.

"Đưa tiền cho lão!" Người đàn ông đó lạnh lùng lên tiếng. Cô có hơi sợ người đàn ông này, nghe giọng hần cô nghĩ hần còn khá trẻ, thân hình có thể nói là cao lớn, vừng vàng, hần chỉ vòng tay qua đã ôm gọn cô vào lòng rồi. Họ trao đổi xong lập tức ai đi đường nấy, người đàn ông "mua" cô từ tế hơn cô nghĩ nhiều, trao đổi xong hần nhẹ nhàng dìu cô ngồi lên xe.

"Em không cần sợ" hần ta nhét vào tay cô một cốc nước, cô đưa lên miệng uống thử, trà sữa sao? Người đàn ông này.....

"Tôi không sợ, cảm ơn anh! Nhưng trà sữa sao?" Cô mỉm cười nhẹ giọng nói.

"Tôi thấy con gái thường thích những thứ này"

"Anh... có thể cho tôi sờ mặt được không?" Cô muốn biết người đã "mua" cô là ai nên e dè nói. Hần im lặng không nói gì rồi nắm lấy tay cô đưa lên mặt. Cô men tay theo vầng trán đầy đặn rồi đến sống mũi cao thẳng, trượt xuống đôi môi. Lúc này cô mới khẽ mỉm cười." anh rất tuấn tú!"

Người đàn ông không nói gì hết nhưng tay cô vẫn còn bưng khuôn mặt của hần nên có cảm nhận thấy hần cười, người đàn ông này đẹp trai, có tiền, dáng dấp cũng đâu có tệ. Tại sao lại "mua" một đứa mù như cô về làm gì? Tự nhiên mang theo một "củ nợ" về làm gì? Thật khó hiểu!

"Tôi tên Nhật Minh"

"À. Tôi tên Di Nhiên 22 tuổi, anh bao nhiêu tuổi rồi"

"30 tuổi"

"Ồ..." hần 30 tuổi, hơn cô tận 8 tuổi. Chắc hần là đã có vợ con rồi, vậy "mua" cô về là muốn cô làm tình nhân sao? Xem ra hần "mua" cô về là do cô không thấy gì, sẽ không phải lo sau này cô làm gì bắt lợi cho hần chăng?

"Tôi còn độc thân!" Hần như hiểu thấu suy nghĩ của cô liền bật cười nói.

"Tôi rất tò mò... sao lại là tôi?"

"Tôi cũng rất tò mò. Lúc nào tôi cũng thấy em cười, em không hận chú mình sao?"

"Giận thì có, còn hận thì không. Tôi vốn không phải con ruột của họ, họ cho tôi chỗ ăn chỗ ở, cho tôi đi học. Vẫn là tôi nợ họ, giờ lại không thấy gì nữa.... họ làm thế này cũng không thể trách họ được, tất cả là do tôi thôi" cô vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, nhẹ nhàng nói, một giọt nước mắt cũng không rơi. Cô đã khóc hết nước mắt nên giờ chẳng còn để mà rơi nữa rồi. Cô phải mạnh mẽ sống tiếp!

Hắn thấy cô như vậy trong lòng thấy hơi nhói. Lần đầu gặp cô, hắn thấy cô hoạt bát, tình nghịch. Vụ tai nạn đó đã lấy đi mọi thứ của cô, hắn muốn lấy lại giúp cô nụ cười ngày xưa chứ không phải nụ cười ngược ngạo này.

"Giờ chúng ta đến cục dân chính. Tôi sẽ cho em một cuộc sống mới, sẽ bù lại những tổn thất trước đó cho em" hắn nhẹ nhàng vuốt tóc cô ra sau gáy, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Anh...." cô nghẹn lời, cô không nghĩ hắn sẽ nói như vậy. Kết hôn sao? lấy một người mù?

"Cho dù em không nhớ tôi, nhưng tôi nhớ em là được!"

"Anh biết tôi từ trước rồi sao?" Sao có thể, trước giờ cô rất ít khi ra ngoài.

"Biết rất rõ là đằng khác. Giờ em chỉ cần ngoan ngoãn cùng tôi đến cục dân chính rồi sau đó chúng ta sẽ qua nhà bố mẹ tôi, họ rất mong gặp em"

"Họ... họ có biết...."

"Em yên tâm! Họ rất quý em!" Mọi thứ vượt qua sức tưởng tượng của cô, có lẽ vụ "mua bán" này cô lại là người có lợi nhất, có thể nó sẽ thay đổi cuộc sống về sau của cô. Liệu cô có được hạnh phúc không, hay lại bị coi thường và ghét bỏ???

Đây là tác phẩm thứ ba của mình thôi nên không thể tránh khỏi có sai sót nên mong mọi người bỏ qua và cho mình xin ý kiến để sửa nha

#camon ♥

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tại cục dân chính.

Di Nhiên và Nhật Minh vừa bước xuống xe đã có rất nhiều người ra chào hỏi, đón tiếp họ. Cô nghĩ người đàn ông bên cạnh cô chắc chắn không phải người tầm thường, họ ưu tiên cho cô và hắn làm thủ tục trước nhưng vẫn phải ngồi đợi một lúc chờ cặp đôi bên trong ra thì họ mới có thể vào. Mọi người lúc đầu thì hết lời khen ngợi hai người là một cặp "trai tài gái sắc", nhưng rồi sau đó mọi người phát hiện ra cô bị mù thì bao nhiêu lời cay độc đều nói hết ra.

"Ôi trời ơi! Nhỏ này hóa ra bị mù à, đáng tiếc"

"Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga...."

"Đẹp trai như vậy mà lại đi cưới một con mù!!!"

Cô chỉ yên lặng không nói gì hết, cô đã quá quen với chuyện bị người khác chỉ chò rồi, vậy nên cô mặc kệ họ, không quan tâm mà chỉ yên lặng ngồi đợi đến lượt mình, không may mắn để ý đến lời bọn họ. Nhưng Nhật Minh ngồi cạnh đã sớm mất hết kiên nhẫn tức giận nói:

"Mấy người muốn sống sót bước ra khỏi cục dân chính thì câm mồm lại!" Tất cả chỉ trong phút chốc đều im lặng, họ biết người đàn ông này không nói chơi. Họ là đến để đăng ký kết hôn chứ không phải đi tìm đường chết.

"Em đừng để ý" hắn nắm tay cô an ủi.

"Em quen rồi!" Trên môi cô vẫn giữ nụ cười từ đầu đến cuối mặt vẫn không biến sắc. Hắn lúc này thực chán ghét bộ mặt này của cô, hắn biết cô buồn. Nhưng tại sao cô không khóc? Chẳng nhẽ hắn không đủ tư cách để làm chỗ dựa cho cô?

Hai người hoàn thành thủ tục xong thì Nhật Minh đưa cô về nhà bố mẹ hắn. Ngồi trên xe mà cô thấp thỏm lo lắng không yên, chỉ sợ họ nhìn thấy cô rồi nhờ họ chê cô mù thì sao? Cô càng suy nghĩ càng tiêu cực. Hắn ngồi bên cạnh thấy cô hồi hộp thì nhếch miệng cười, ít ra cô cũng quan tâm đến gia đình hắn. Đến khi xe dừng lại, không cần nói cô cũng biết đã đến nơi! Cô còn đang chần chừ không biết có nên xuống hay không thì nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ.

"Về rồi, về rồi! Mau mau vào nhà đi con. Chắc đã đói lắm rồi hả? Ta chuẩn bị xong hết cả rồi mau vào ăn nào!" Cô nghĩ người đang nói chắc hẳn là mẹ Nhật Minh, Nhật phu nhân rồi!

"Chào bác ạ!" Cô được bà dìu xuống xe, cô không nghĩ mẹ chồng mình lại gần gũi thân thiện như vậy, khác xa chỉ tưởng tượng trước giờ của cô về chuyện "mẹ chồng nàng dâu".

"Con bé này! Còn gọi bác, gọi mẹ ta nghe" bà vỗ vỗ lưng cô, rồi đỡ cô ngồi xuống, lấy nước đặt vào tay cô.

"Mẹ..." cô có hơi chần chừ khi nói, cô đã rất lâu rồi chưa được gọi "mẹ" nên lúc nói suýt chút nữa là mất kiểm soát mà bật khóc.

"Haha, con dâu ngoan! Chắc con đói rồi hả? Qua ăn cơm nha"

"Mẹ giúp con chăm sóc cô ấy, con đến cty có chút chuyện" Nhật Minh nhận điện thoại xong với áo khoác rồi đứng dậy đi về phía cô.

"Được, đi đi!" Bà hất hất tay.

"Em cứ thoải mái, không cần căng thẳng. Có chuyện gì cứ nói với mẹ, đừng ngại!" Hắn ngồi xuống bên cạnh cô dặn dò.

"Được! Anh bận thì mau đi đi" cô đưa tay qua định vịn lấy thứ gì đó để đứng dậy thì vô tình đụng phải mặt hắn liền vội vàng, luống cuống thu tay về.

"Ủm..." hắn nói xong đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Cô đã rất rất lâu rồi, chưa được nhận sự quan tâm từ ai. Đã rất lâu rồi! Kể từ khi bố mẹ cô mất.

"Mặc kệ nó, ra ăn cơm nha con!" Bà vuốt lại tóc cho cô rồi vỗ vỗ đầu cô.

"Dạ" cô mỉm cười đứng dậy, bà lại đỡ cô qua bàn ăn. Lấy bát đĩa để vào tay cô rồi gấp thức ăn vào bát cho cô.

"Mẹ... một lát mẹ dẫn con đi vòng quanh nhà một chút được không? Con chỉ cần đi lại vài lần là về sau con có thể tự đi không cần mẹ phải dìu đâu ạ"

"Con sao có thể tự đi được chứ. Mẹ rảnh mà, con cần đi đâu nói với mẹ một tiếng mẹ dìu con đi".

"Con có thể tự đi được mà, con có thể nấu ăn được nữa!" Tuy không nhìn thấy gì nhưng cô vẫn có thói quen nhìn về phía phát ra tiếng nói từ từ nói.

"Thật sao? Sao con có thể làm được?" Bà bất ngờ lên tiếng.

"Hồi còn sống với chú con, không tự nấu sẽ không ai nấu cho. Nên kể cả không nhìn thấy gì thì cũng phải làm, nếu không sẽ bị đói!"

"Bé con, sau này ai dám bắt nạt con mẹ sẽ cho họ một trận" bà vuốt vuốt tóc cô âu yếm nói. Lần đầu nhìn thấy cô bà đã rất thích. Hôm đó Nhật Minh đưa bà về quê thăm bạn học cũ của bà thì gặp cô, bà thấy trên mặt cô lúc nào cũng tươi cười, lúc nào cũng vui vẻ. Nhưng khi nghe được người dân trong làng kể chuyện mới biết được cô từ nhỏ đã mất đi tình yêu thương bao bọc của bố mẹ, phải sống chịu đựng sự ghẻ lạnh của gia đình chú. Còn nhỏ đã phải vất vả kiếm tiền đóng học, sau khi xảy ra tai nạn giao thông lại bị mù, bị gia đình người chú coi thường, suốt ngày mắng chửi, còn đánh cô. Bà đã rất khâm phục nghị lực sống của cô, tuy khó khăn, vất vả nhưng trên mặt cô lúc nào cũng tươi cười, vui vẻ, hoạt bát. Mắt không nhìn thấy thì sao? Bà không quan tâm! Bà chỉ muốn che chở cho cô, bà muốn cô có thể sống tiếp trong hạnh phúc, trong tình yêu thương và che chở của Nhật Minh. Bà tin con trai bà có thể đem lại hạnh phúc và sự bình yên cho cô.

Con người làm gì có ai không có khuyết điểm, nhưng bà không quan tâm. Lần đầu nhìn thấy nụ cười đáng yêu của cô bà đã thấy thân quen, đã thấy yêu quý cô rồi!

Có thể bạn không có gì! Có thể bạn nghèo! Có thể bạn không được hoàn hảo! Nhưng chỉ cần bạn thật lòng thật tâm làm một việc gì đó, chỉ cần bạn mặc kệ mọi đau khổ, khó khăn mà hồn nhiên, yêu đời. Ông trời chắc chắn sẽ không bỏ mặc bạn!

QynhhNhu ☐

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiều*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cơm nước xong xuôi, bà Linh -mẹ Nhật Minh dẫn Di Nhiên đi tham quan và làm quen với chỗ ở mới. Tuy không nhìn thấy nhưng cô có trí nhớ rất tốt, chỉ cần dẫn cô đi vài ba lần là lần sau cô có thể tự mình nhớ và đi được. Bà Linh từ đầu tới cuối vẫn rất kiên trì dìu dắt cô đi từng bước một làm quen với

nội thất trong nhà. Đi đi lại lại đến lần thứ 3 bà để cô tự đi, tự mình tiếp xúc với đồ vật trong nhà. Bà rất bất ngờ về cô, bà không nghĩ cô lại có thể nhớ nhanh đến vậy.

"Nếu như nhờ lần sau mẹ không có bên cạnh mà con cần gì thì nhớ gọi chị Tám giúp việc nha!"

"Vâng!"

Lúc cô đứng dậy định về phòng nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng bước chân đang tiến lại gần. Ông trời có lẽ cũng thấy thương xót cho cô, Người lấy mất ánh sáng cuộc đời cô nhưng lại bù cho cô rất nhạy cảm với mọi thứ xung quanh, cả âm thanh cũng rất nhạy bén.

"Là anh" Nhật Minh vừa đẩy cửa vào đã thấy cô đứng ngây ngốc đầu ngoảnh về phía cửa như kiểu đang đợi hân lên tiếng vậy.

"Ồ. Anh đã ăn tối chưa?" Cô đi lại phía hân.

"Đã ăn rồi, em đã quen với nơi này chưa? Có cần gì thêm thì nhớ nói với anh" hân đỡ lấy cô rồi dìu cô về phòng.

"Em đã có thể tự đi lại xung quanh rồi, không lạ nữa!"

"Ừm, anh đi tắm đã em ngủ trước đi!" Mãi đến khi nghe tiếng nước chảy cô mới dám thở mạnh, cho dù đã là vợ chồng nhưng cô vẫn chưa thể nào quen nổi cái cảm giác khi ở bên cạnh hân. Người gì đâu mà giọng nói cứ xa cách kiểu gì! Tuy hân đang quan tâm cô nhưng chắc phải mất một thời gian nữa cô mới có thể chấp nhận hân được. Hazzz!!

Nằm xuống giường mà cô chán chọc không tài nào ngủ được. Cô là vậy mà, khi trời sáng thì dùng nụ cười làm nền nhưng khi trời tối mọi suy nghĩ bắt đầu ào ạt ủa về đủ thứ chuyện. Tuy đối với cô mắt không nhìn thấy thì lúc nào cũng là một mảng đen tối, nhưng không hiểu sao cứ mỗi tối khi chuẩn bị đi ngủ thì não bộ của cô hoạt động cực kì mạnh mẽ. Cô cứ như đang mơ vậy, từng một cái liềm kết hôn, có một người mẹ chồng tâm lý yêu thương chăm sóc. Đã quá lâu, cô gần như đã quên mất thứ cảm giác đó rồi!

Đây là cuộc sống mà cô từng mơ ước, có người bên cạnh tâm sự, chia sẻ, yêu thương và chăm sóc. Nếu cho cô chọn, cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ cũng không muốn bỏ lỡ. Từ nay cô sẽ làm tất cả những gì có thể để khiến họ hài lòng, khiến họ vui vẻ. Cô rất sợ nếu có một ngày cô lỡ làm gì đó khiến họ không hài lòng, nhờ họ có bỏ mặc cô không?

Đang suy nghĩ miên man thì Nhật Minh đẩy cửa đi ra khiến cô giật mình vì bị tiếng đẩy cửa chen ngang.

"Sao còn chưa ngủ?" Hân đi đến rồi nhẹ nhàng nằm xuống.

"Em..... em không ngủ được!" Cô ngập ngừng nói.

"Chắc do lạ nhà thôi, đừng sợ!" Hân quay qua ôm gọn cô vào lòng rồi vỗ vỗ lưng cô.

"Ngủ đi!!!"

"Ừm... anh ngủ ngon!" Không quen!!!! Trời ơi!!! Tự nhiên ôm người ta thế này sao mà ngủ. Tim cô như muốn ngừng đập trước hành động thân thiện này của hân, hân có thật sự muốn cô ngủ không vậy? Thế này ai mà ngủ nổi chứ!

Mãi không thấy hân nói gì mà cô cũng không dám lên tiếng, dần dần cô nghe thấy hơi thở đều đều của hân. Chắc hân hôm nay hân đã rất mệt! Vậy nên cô cũng ngoan ngoãn nằm im không dám thở mạnh, chỉ sợ làm hân thức giấc. Cứ nằm im nghe tiếng thở đều đều của hân thôi mà cô ngủ quên mất lúc nào không hay.

Đến sáng hôm sau cô gần như muốn độn thổ luôn. Cô với hân hiện tại đang ôm chặt lấy nhau, không có lấy một khe hở chứ chẳng đùa. Không biết hân dậy chưa nên cô không dám động đậy, đành phải nằm im đấy đợi hân dậy. Còn hân, thấy mặt cô đỏ bừng thì suýt bật cười, hân tranh thủ lúc cô chưa phát hiện ra việc hân giả vờ ngủ nhìn chăm chăm từng nét từng nét trên khuôn mặt cô. Da cô rất trắng, trông có vẻ rất mềm mịn, mũi cao, mắt cô to tròn rất đẹp, lông mi cong vút! Nhưng thật đáng tiếc.....

"Em dậy rồi sao?" Hân cảm thấy cơ thể cô cứng nhắc lại không dám cử động sợ hân thức giấc, thấy thương thương nên đành lên tiếng.

"Ừm. Vậy..... em dậy trước" cô nói xong ngồi bật dậy rồi từ từ đi vào nhà tắm làm vsen. Đứng trong nhà tắm đóng kín cửa rồi cô mới dám thở, lấy hai tay bưng khuôn mặt đã sạm đỏ của mình, cô vỗ vỗ nước lên mặt. Ngại quá a!!!!

Làm vsen xong cô đi thẳng xuống nhà bếp.

"Cô chủ dậy rồi ạ! Đợi một chút bữa sáng sắp xong rồi" đi Tám giúp việc nhà cô thấy cô đến cúi đầu chào hỏi.

"Để cháu giúp gì một tay nha" cô hươ hươ tay đụn vào bàn bếp ga khiến đi Tám hoảng hốt.

"Cô chủ cẩn thận, đừng đến gần cẩn thận bị thương!!!"

"Dì yên tâm! Cháu làm được mà" cô mỉm cười vỗ vỗ tay đi Tám trấn an.

"Nhưng...."

"Được rồi! Cháu làm được mà, nhưng di thỉnh thoảng đưa gia vị đến giúp cháu nha" ngày đầu làm dâu cô muốn chuẩn bị bữa sáng cho Nhật Minh và mẹ Linh.

"Dạ. Nhưng cô nhớ phải cẩn thận nha!"

"Vâng" nói xong cô lập tức bắt tay vào công việc. Cô không muốn mọi người nghĩ cô bị mù không thể làm gì hết, cô có thể làm được rất nhiều thứ từ giặt quần áo, nấu ăn. Cô muốn cho mẹ Linh và chồng cô một sự bất ngờ, mẹ Linh là người quan tâm, là người yêu thương cô nhất, bà chăm sóc tỉ mỉ cho cô như con ruột vậy. Từ giờ cô muốn chuẩn bị đồ ăn cho hai người họ, hiện tại họ là người quan trọng nhất của cô rồi, cô muốn họ lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Không ngoài dự đoán của cô, mọi người ai cũng bất ngờ hết.

"Trời! Lần sau con không được xuống bếp nữa, nhờ không cẩn thận để bị thương thì sao!" Mẹ Linh tuy rất bất ngờ nhưng cũng rất lo cho cô.

"Con làm được mà mẹ!" Cô thấy bà như vậy liền bật cười, cô biết bà lo cho mình nhưng cô cũng muốn góp một phần gì đó trong ngôi nhà này, nếu không cô cảm thấy mình như người thừa vậy!

"Con... mẹ nói không được là không được!" Bà nhất quyết không chịu nghe.

"Ngày mai con và cô ấy sẽ chuyển về nhà riêng" Nhật Minh đột nhiên lên tiếng khiến cô giật mình. Nhà riêng sao?

"Cái gì? Ở đây không tốt sao? Về đây làm gì?" Bà Linh xúc động đập bàn.

"Mẹ tức giận cái gì? Lát không định ra sân bay đón bố hả?"

"Có chứ! Nhưng muốn chuyển ra ngoài thì đừng mơ!"

"Chuyện này không phải do mẹ quyết định! Con chỉ đang thông báo" hấn đứng thẳng dậy đi về phòng.

"Ồ... con lên nói chuyện với anh ấy!" Cũng may cô không nhìn thấy gì nên không thấy sắc mặt hiện giờ của bà, chắc hẳn rất đáng sợ!

"Sao đột nhiên anh lại muốn chuyển nhà?" Cô vừa vào phòng liền nghe thấy tiếng lạch cạch.

"Vốn dĩ ngày trước anh không ở đây mà ở nhà riêng, nên bây giờ cũng đến lúc chúng ta về nhà rồi" hấn vừa thu dọn hành lý vừa nói.

"Nhưng... mẹ có vẻ đang rất giận!"

"Mẹ chỉ không nở xa em thôi, thỉnh thoảng chúng ta sẽ về thăm mẹ!"

"Anh nói sao thì cứ như vậy đi!" Cô đi thẳng đến tủ quần áo, mở tủ ra định dọn đồ thì bị Nhật Minh kéo lại.

"Để anh dọn, em ngoan ngoãn ngồi đó đi" hấn nói vậy khiến cô tủi thân quá mà! Cô có thể làm được, sao không cho cô làm? Sợ cô gây phiền phức gì sao?

Mới có một ngày sống ở đây thôi mà mạnh mẽ trong cô tan biến sạch sành sanh luôn rồi. Cô ngồi khóc thút thít cả!

"Em sao vậy?" Hấn thấy cô bật khóc thì giật mình đi đến.

"Em làm được mà sao anh không cho em làm? Em chỉ muốn giúp một tay thôi mà!" Cô vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt trông đáng thương hết sức.

"Được rồi! Đừng khóc nữa. Không phải anh thấy em phiền phức, việc này cứ để anh làm là được rồi"

"Không công bằng!"

"Nếu em muốn thì giúp anh gấp quần áo vào cũng được"

Nghe hấn nói vậy cô lập tức nín khóc, còn cười cười đứng dậy rồi hấn đỡ cô ngồi xuống chỗ đang sắp xếp hành lý. Đến lúc ngồi yên vị tại chỗ rồi cô mới chợt phát hiện ra hình như mình mới vừa làm nũng thì phải? Đã rất rất lâu rồi cô chưa có làm nũng với ai hết. Mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, hấn đang dọn đồ quay lại thấy mặt cô đỏ bừng liền bật cười. Vợ nhỏ của hấn nhiều lúc đáng yêu vậy ai mà chịu nổi!

"Minh.... bố anh có biết chuyện chúng ta kết hôn không?"

"Mẹ anh sẽ lo chuyện đấy, em không cần bận tâm đâu" hấn đi đến vuốt tóc cô rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

"Nhờ bố anh không đồng ý thì sao?"

"Bố anh không có quyền quyết định ở đây! Làm việc của em đi"

"Nhưng mà... như vậy là sao chứ? Em không hiểu" cô phụng phịu rồi lí nhí nói.

Dọn dẹp đồ đạc xong hai người họ lên xe đi thẳng về nhà họ.

Căn nhà khiến cô khá bất ngờ, lúc mới bước chân vào cô cảm nhận được lối đi có chút khác lạ. Đường đi đều có lối dẫn đường, không lo bị đụng phải chân bàn hay ghế nữa. Hấn là người rất chu đáo, chắc đã sớm chuẩn bị tất cả để cô đi lại sẽ không gặp chướng ngại, không lo đụng chân vào góc bàn góc ghế.

"Đây hình như là gạch lát nền giành cho người khiếm thị?"

"Ừm! Hôm qua chúng ta ngủ lại bên kia là vì ở đây vẫn chưa hoàn thành"

"Ồ....."

Cô cũng là con người mà, đương nhiên sẽ cảm động rồi. Trước giờ chưa từng có ai quan tâm chu đáo đến cô như vậy. Đúng là.... trong cuộc mua bán này cô là người có lợi nhất, tự nhiên lấy được người chồng chu đáo, quan tâm chăm sóc cô, một người mẹ chồng thương yêu, quan tâm cô như con đẻ nữa. Cô chắc phải lên tiếng cảm ơn người chủ "đáng kính" kia quá.

"Em đi tắm rửa thay đồ trước đi, anh dọn dẹp một chút đã" hấn đỡ cô lên phòng ngủ rồi chỉ rõ đâu là phòng tắm, đâu là phòng làm việc của hấn không bị nhầm.

"Ừm, được!"

Lúc vào phòng tắm rồi cô mới phát hiện ra cô không có quần áo để thay, hôm qua mẹ Linh chỉ mang cho cô có mỗi một bộ mặc tạm à! Nguy rồi!!!! Nghĩ đi nghĩ lại, quần áo cũng coi rồi thôi thì tắm luôn đi rồi lát mượn tạm cái áo của Minh chắc cũng được. Nghĩ vậy cô quyết định tắm luôn, tắm xong rồi lúc quần khăn định ra mở cửa đi tìm Minh thì đụng phải chai sữa tắm làm nó rơi vỡ, sữa tắm đổ đầy sàn nhà mà cô thì không thấy gì hết, vừa bước được một bước liền ngã "bịch".....

Nhật Minh vừa đặt chân vào phòng nghe thấy trong nhà tắm phát ra tiếng động liền vội vàng đẩy cửa vào thì thấy cô ngã sõng soài dưới đất, khăn tắm một nơi, người một nơi. Cô nghe thấy có tiếng mở cửa thì xấu hổ co rúm người lại, mặt mũi đã sớm đỏ bừng rồi. Hấn đi đến lấy khăn tắm quần quanh người cô rồi bế ra ngoài, đặt cô lên giường rồi nhìn chằm chằm cô không nói gì hết.

"Vừa nãy...." ngại chết cô rồi! Muốn mở miệng nói mà quên luôn cả lời thoại.

"Chúng ta còn chưa hoàn thành chuyện hôm qua!" Hấn tiến lại gần chỗ cô nghiêm túc nói.

"Hả? Chuyện gì?" Cô cứ vậy ngây ngốc "ngu ngơ" rơi vào hang sói.

"Còn chưa động phòng!" Trời oiiiiiii! Hấn vừa nói xong mặt cô đỏ bừng như quả cà chua, cô chỉ ước gì giờ có cái lỗ để cô chui xuống thôi. Người gì đâu mà nói "toẹt" ra thế chứ! Không biết xấu hổ! Mặt dày hơn cả bê tông!!!

Hấn tiến đến chỗ cô nằm, rồi sau đó.... hôn môi cô. Rồi sau đó..... hôn xuống xương quai xanh. Rồi sau đó..... nói" Được không?"

Cô ngượng chín mặt, ngập ngừng mãi cuối cùng cô kết luận, việc gì đến rồi cũng sẽ đến, nhanh nhanh chút cho xong đi cũng tốt. Thế là..... cô gật đầu!

Và rồi khoảng cách giữa họ được gỡ bỏ!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau, cô thật sự không biết nên đối mặt với hấn thế nào nữa. Vừa mới ngủ dậy đã nén nén trốn trong nhà vệ sinh, quần áo thì không có nên đành vớ tạm lấy cái áo của Nhật Minh mặc vào. Suy đi nghĩ lại thì cho dù cô có xấu hổ đi chăng nữa nhưng không thể để cho Nhật Minh nhìn bữa sáng được nên đành nhin cái xấu hổ đẩy lại rồi đi xuống nhà nấu bữa sáng.

Tại vì không nhìn thấy gì lại chưa quen thuộc với căn nhà nên đi từ phòng ngủ ra phòng bếp cô gặp chút khó khăn.

"Em làm gì vậy?" Cô đang mò trong tủ lạnh xem có gì ăn không thì Nhật Minh lên tiếng khiến cô giật mình hét lên "a! Anh đi đứng kiểu gì mà không phát ra âm thanh cứ như ma vậy, làm em giật cả mình!" Cô nhăn nhó mặt mày, tức giận giậm chân mắng.

"Haha.... có vẻ em rất tốt! Anh còn lo em không đủ sức xuống giường cơ chứ, hóa ra em vẫn đủ sức mò xuống tận dưới bếp, còn tức giận dậm chân nữa chứ! Được!!!" Nhật Minh gật gật đầu ra về tán thưởng. Còn cô vừa tức giận vừa xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

"Anh đúng là không biết xấu hổ mà!"

"Haha. Da mặt em đúng là mỏng nha!" Hấn nheo nheo mặt cô rồi hôn cô một cái khiến cô xấu hổ đỏ tía tai.

"Ai nha! Anh ra chỗ khác đi để em còn nấu bữa sáng"

"Anh giúp em"

"Em không thèm!"

"Thật sự không thèm? Em không nhìn thấy thì phân biệt được đâu là đường đâu là muối đâu là mì chính được" hấn nói xong vui vẻ tiến đến ôm cô từ phía sau, còn tùy hứng hôn cô một cái.

"Em đâu có mất vị giác đâu, nếm thử cái là phân biệt được ngay!" Cô nói xong trên mặt hấn liền xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

"Anh chỉ muốn giúp em một tay thôi mà! Có cần tuyệt tình vậy không" Nhật Minh lấy má mình cọ cọ và má cô.

"Ai nha! Đừng vậy, anh là chó sao?"

"Ồ đây, còn em là vợ chó!" Haz, cô thật hết chịu nổi tên này rồi. Tự nhiên nhẩy hết phần của người khác lại còn bày đặt làm nũng với cô mí sọ chứ. Thế mà lần đầu gặp hấn cô còn tưởng hấn lạnh lùng, tàn nhẫn đáng sợ lắm chứ. Vậy mà khi sống chung với hấn được có mỗi 2 ngày thì liền phát hiện hấn là một người đáng yêu vậy.

"Được rồi! Anh nhặt rau rồi đem rửa giúp em đi"

"Rõ" hấn làm bộ nghiêm túc nói, nhưng đáng tiếc là cô không nhìn thấy chứ nếu không chắc cô cười chết mất.

Vì cái bàn bếp ga nhà hấn hơi cao quá so với chiều cao 1m58 của Di Nhiên nên lúc sào nấu cô có gặp chút khó khăn, hơi bất tiện. Lúc không cẩn thận, vô í đụng phải mép chảo nóng, khiến cô giật mình la lên.

"Á!!"

"Em sao vậy?" Nhật Minh đang tỉ mỉ nghiên cứu không biết rửa rau như thế nào mới đúng thì nghe thấy tiếng cô thì giật mình quay qua.

"Không sao, chẳng may đụng phải mép chảo nên chắc là chỉ bị bỏng nhẹ thôi!"

"Đề anh đi tìm thuốc!" Nhật Minh luống cuống làm bà làm bầm "thuốc để đâu í nhỉ? Trời ơi! Trước giờ trong nhà làm gì có thuốc trị bỏng" hấn lấy tay đập đập vào đầu, mặt mũi méo sệch.

"Em để tay ở vòi nước cho đỡ rát nha! Đợi anh chút xíu, anh đi mua thuốc" hấn nói xong vội vàng vàng chạy ra ngoài. Nhật Minh như vậy khiến Di Nhiên cô cảm thấy ảm áp vô cùng, cô trước giờ bị ốm, bị thương cũng chẳng một ai quan tâm, chẳng bao giờ có ai lo lắng luống cuống, vội vàng vàng đi mua thuốc cho cô cả. Tuy cô được hấn "mua" về nhưng cô thấy hấn đối với cô không hề coi thường và cũng chưa từng coi cô là đồ vật thích thì mua, không thích thì đem bán. Đang mãi suy nghĩ lung tung thì cô nghe thấy chuông điện thoại. Là của cô!

"Alo!"

"Là mẹ đây con" bà Linh ở đầu dây bên này đột nhiên thờ dài.

"Sao vậy mẹ? Có chuyện gì mà mẹ thờ dài vậy?"

"Hai cái đứa ngốc này! Mẹ đã nói đừng chuyển ra ngoài thì không nghe, con làm mẹ lo chết được. Haz, bố chồng con nói muốn gặp mặt con đầu nên muốn hai vợ chồng con buổi trưa qua dùng bữa"

"Dạ"

Bà và cô nói chuyện một lúc thì cúp máy, cô thấy ông trời đúng là cuối cùng cũng đã thương cô, để cho cô biết thế nào là ảm áp, thế nào là hạnh phúc.

Tự nhiên cô cảm thấy lo lắng cho Nhật Minh, hiện tại thời tiết đang là mùa đông mà giờ mới sáng sớm đã ra ngoài mua thuốc, không biết liệu có mua được không nữa?

Cũng không ngoài dự đoán của cô, Nhật Minh đi khắp các quán thuốc nhưng vẫn chưa thấy có quán nào mở, suy nghĩ một lát hắn quyết định lái xe về nhà mẹ mình, hắn biết chắc chắn ở đó sẽ có thuốc trị bỏng. Vừa về đến cổng hắn dừng xe lại rồi lao thẳng vào trong nhà, nhờ đi Tám tìm hộ thuốc trị bỏng rồi cứ vậy lao đi luôn, không thèm chào hỏi bố mẹ một câu khiến Nhật phu nhân nhà ta tức muốn học máu.

Khi hắn về đến nhà thì thấy cô vẫn đang ngồi ở bàn ăn, đồ ăn đã được dọn sẵn hết cả rồi. Cô nghe thấy tiếng mở cửa liền biết hắn về vui vẻ cười.

"Anh về rồi! Mau lại ăn sáng đi"

"Để anh thoa thuốc cho em trước đã!" Hắn ngồi xuống ghế nâng tay cô lên nhẹ nhàng thoa thuốc.

"Sao anh đi lâu vậy?"

"Anh đi mua nhưng do sớm quá nên chưa có quán mở, sau đó nghĩ ra chắc trong nhà bố mẹ có thuốc nên lái xe về đây lấy thuốc rồi mới về"

"Vết bỏng của em nhẹ thôi, không cần bôi thuốc cũng được mà. Lần sau không cần tốn thời gian như vậy!" Nghe hắn nói xong, trong cô dần dần xuất hiện một loại cảm xúc rất lạ, ngay cả bản thân cô cũng không rõ đó là gì.

"Em nói cái gì mà không cần bôi thuốc. Nhờ để lại sẹo thì sao?"

"À! Lát nữa anh sẽ đi mua quần áo cho em. Hôm qua anh sơ í quá, quên mất chuyện này" Nhật Minh gãi gãi đầu cười cười.

"Được! Mà mẹ nói bữa trưa chúng ta qua bên đó dùng bữa"

"Được".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Dùng bữa xong Nhật Minh dọn dẹp bát đĩa, còn công việc của Di Nhiên rất đơn giản....ngồi nghỉ ngơi vừa thư giãn vừa đợi thư kí của Nhật Minh mang quần áo đến nữa thôi rồi cô thay đồ xong lập tức khởi hành đến nhà bố mẹ Nhật Minh.

Ngồi đợi mãi một lúc lâu mới thấy có tiếng chuông cửa. Cô định đứng dậy ra mở cửa thì bị Nhật Minh ngăn lại.

"Để đó anh ra mở cửa cho, em cứ ngồi đó đi".

Lấy quần áo xong thay cô mới phát hiện một điều bí ẩn rằng sao thư kí của Nhật Minh lại biết cô mặc size gì mà chọn đồ vừa thế này? Nhật Minh cũng đâu biết cô mặc size gì đâu! Quái lạ!!!!

"Anh à! Sao thư kí của anh biết em mặc size gì mà chọn vừa vậy?"

"Là anh nói"

"Sao anh biết?"

"Em đoán xem!" Cô vốn đã tò mò rồi còn bị hắn khiêu khích, tức giận đến đỏ cả mặt mím môi hờn dỗi.

"Hazz, được rồi! Anh nói..... thì là tôi qua, chỗ nào cần sờ anh cũng đã sờ qua rồi. Nên việc chọn size đúng là quá đơn giản!" Nhật Minh kiêu ngạo nói, còn cô thì xấu hổ muốn chết đi được. Chẳng hiểu sao lúc đầu cô lại thấy tính cách của hắn lạnh lùng nghiêm túc cơ chứ, rõ ràng hắn là người mặt dày không biết xấu hổ là gì mà!

"Không nói chuyện với anh nữa. Em gọi mẹ qua đón em!" cô tức giận lôi điện thoại trong túi áo ra định gọi cho mẹ của hắn thật. Điện thoại cô chỉ lưu duy nhất số điện thoại của Nhật Minh và số của bà Linh thôi, do cô không thấy nên dùng điện thoại bàn phím lưu số 1 là Nhật Minh, số 2 là bà Linh. Nhật Minh thấy vậy mới giật mình chạy đến giành lấy điện thoại của cô, cố tỏ vẻ đáng thương xin lỗi cô. Mà khổ cái cô có thấy gì đâu mà mặt công diễn, haz.

Khi hai người đến nơi cô phát hiện ra hình như trong nhà có khách, mới đi đến cổng thôi cô đã nghe thấy rất nhiều tiếng nói chuyện già có trẻ có. Cô tò mò, không biết hôm nay có chuyện gì sao mà đông người vậy? Di Nhiên và Nhật Minh vừa đi đến cửa tất cả đều im lặng không nói gì hết. Mẹ Linh thấy cô đến liền đỡ cô ngồi xuống ghế rồi giới thiệu mọi người cho cô. Lúc sau cô nghe thấy có người xì xào nói "ò! Thế vợ Nhật Minh nó bị mù à. Sao lại có thể thế được?" Cô nghe rất rõ từng câu từng chữ người phụ nữ kia nói, tuy rất buồn nhưng cô vẫn cố gắng nở nụ cười. Nhật Minh tất nhiên là có nghe

thấy, hấn rất tức giận định đi đến giáo huấn người phụ nữ kia nhưng lại bị cô nhéo nhéo lòng bàn tay tỏ ý muốn hấn im lặng.

Mọi người ngồi hàn huyên lại chuyện trong nhà mà bỏ bơ cô, cô biết họ coi thường cô nên cô từ đầu đến cuối chỉ chọn im lặng ngồi bên cạnh Nhật Minh. Nhật Minh cực kì không thích nghe người khác nói xấu cô, họ dám coi thường cô! Hấn không cho phép. Nhưng ở đây còn có ông nội hấn nên hấn không dám làm gì quá đáng, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy xin phép ông đưa cô về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng,

"Em đừng để í họ" hấn đặt cô ngồi trên giường rồi ngồi xôm dưới chân cô rồi nắm lấy tay cô đặt lên đó một nụ hôn.

"Anh đừng lo, em không để những lời họ nói trong lòng đâu. Nhưng em thấy..... họ nói rất có lí mà!" Cô cúi cúi đầu cảm thấy có lỗi, không dám đối diện với hấn. Cô vốn học thức kém, đã vậy còn bị mù... Rõ ràng cô ở bên cạnh hấn chẳng giúp gì được cho hấn mà còn mang đến phiền phức cho hấn. Nhật Minh tức giận đứng phắt dậy!

"Cái gì mà có lí chứ!!! Em nói là sẽ không để lời nói của họ trong lòng cơ mà?"

Cô khóc! Cô biết thế nào hôm nay mọi người cũng sẽ phản đối chuyện cô và Nhật Minh kết hôn, vừa rồi mẹ Linh rõ ràng có nhắc đến ông nội Nhật Minh cũng ở đây. Nhưng từ đầu tới cuối cô không nghe thấy ông lên tiếng, không lẽ do ông không thích cô nên im lặng có nghĩa là ông đang rất thất vọng sao? Cô cũng biết Nhật Minh rất tôn trọng ông, lúc hai người vào phòng khách Nhật Minh chỉ chào mỗi ông nội. Vậy nếu ông nội nói không thích cô, ông muốn cô và Nhật Minh li hôn thì phải làm sao? Nhật Minh có thể sẽ nghe lời ông mà bỏ rơi cô không? Càng nghĩ Di Nhiên càng khóc nhiều hơn, cô thấy tủi thân quá! Trước giờ bao nhiêu người có coi thường mắng chửi cô cô cũng không khó chịu như bây giờ, khó khăn lắm mới có người quan tâm, chăm sóc cô. Nếu bây giờ chỉ vì cô không nhìn thấy, khiến mọi người trong gia đình phản đối chuyện cô và Nhật Minh bên nhau, cô biết phải làm sao!

"Em khóc cái gì mà khóc, không cho phép em khóc!" Nhật Minh thấy cô khóc mà đau lòng, vội vàng ngồi xuống bên cạnh cô ôm cô vào lòng. Tính an ủi cô nhưng không biết cách ăn nói, dễ dàng con gái thế nào, chỉ sợ nói gì không đúng khiến cô càng khóc thì khổ.

"Em ngoan nào, đừng khóc nữa! Ai dám ăn hiếp em một lát nữa anh sẽ đánh cho họ một trận!!! Đừng khóc mà!" Nhật Minh nói vậy khiến Di Nhiên không biết nên khóc hay nên cười nữa. Trước giờ cô đâu có yếu đuối vậy đâu, mới bên cạnh hấn có 2 ngày thôi mà cô đã bắt đầu ỷ lại vào hấn rồi.

"Không sao! Mặc kệ em đi" cô ngồi thẳng dậy lấy tay lau nước mắt rồi quay qua bên hấn mỉm cười nói " xuống nhà thôi, đừng để mọi người phải lên gọi" cô như vậy khiến hấn đau lòng không thể tả nổi. Cười cái gì mà cười! Tại sao đau lòng phát khóc rồi mà vẫn còn cố giả vờ mạnh mẽ. Hấn ghét cảm giác này vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Cô cố gắng mỉm cười tự mình bước xuống dưới nhà nhưng đang đi thì đột nhiên khựng lại.

"Tôi không thể chấp nhận được, Nhật Minh nhà chúng ta gia thế tốt lại rất đẹp trai, tài giỏi sao lại đi lấy đứa mù về làm vợ cơ chứ!" Một người phụ nữ tức giận đập tay xuống bàn rồi lớn tiếng nói.

"Tôi cũng phản đối cuộc hôn nhân này" lại thêm một người nữa. Nhưng có vẻ họ phát hiện ra sự có mặt của Di Nhiên liền im lặng. Cô rất buồn, thật sự rất giận bản thân, có mỗi đôi mắt thôi mà cũng không giữ được. Lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực, cô không muốn đi xuống, cũng không muốn đi lên. Nếu đi xuống phía dưới sẽ phải đối diện với gia đình Nhật Minh, còn nếu đi lên cô không đủ can đảm để đối mặt với hấn. Bất lực! Cô thật sự rất muốn khóc. Lúc ở bên cạnh chú, bị thím và con trai họ sỉ nhục, mắng chửi đến mấy cô cũng không cảm thấy bất lực, đau khổ như bây giờ. Cô rất giận bản thân mình, tại sao vụ tai nạn đó lại chỉ lấy đi ánh sáng của cô mà không mang cô đi luôn đi? Tại sao chứ? Để cô bây giờ phải đối diện với sự coi thường và chán ghét của người khác thì thà cô chết trong vụ tai nạn còn hơn. Cô đã khiến mẹ Linh thất vọng rồi! Cô biết những lời họ nói đều đúng nên không biết phải đối diện với họ thế nào. Đến cuối cùng cô nghĩ chuyện gì đến nó sẽ đến, dù sao cũng phải đối diện với họ. Cô mỉm cười từ trên cầu thang tiếp tục đi xuống, mẹ Linh thấy cô như vậy thì đau lòng vô cùng. Tất cả là lỗi của bà, bà hôm nay chỉ là muốn giới thiệu cô với mọi người trong nhà nên mới lấy có mồi com để "du" cô tới đây, nào ngờ mọi người lại tàn nhẫn, coi thường cô như vậy khiến bà thật đau lòng thay cô. Ông Long - bố Nhật Minh, thấy vợ mình cúi đầu đau lòng cho con dâu ông cũng chỉ vỗ vỗ vai bà rồi đi đến bên Di Nhiên rồi dịu dàng ngồi xuống.

"Con dâu của ta đúng là rất xinh đẹp, còn rất hiểu chuyện!" Ông vuốt tóc hiền từ nói.

"Con xin lỗi!" Cô đứng bật dậy cúi đầu xin lỗi mọi người, rồi sau đó đi thẳng ra ngoài cửa. Cô cứ đi mà chẳng rõ phương hướng, không may đụng phải một người, người đó không đỡ cô dậy còn lớn tiếng chửi cô "mẹ con mù, đã mù còn ra đường muốn sống thì cút nhanh khỏi mắt ông" cô tủi thân không chịu nổi nhưng cô vẫn cố nhịn, chịu đựng chân đau đứng dậy cúi đầu xin lỗi rồi lại tiếp tục đi. Chưa lần nào cô suy sụp như lần này, mọi người chẳng ai cần cô hết. Cô bây giờ chỉ muốn đến thế giới bên kia cùng bố mẹ thôi, cô rất nhớ hai người. Cô không đủ dũng cảm để tiếp tục, cô đã quá mệt mỏi. Cô cứ như người mất hồn, cô đi thẳng ra đường lớn. Cô nghe thấy tiếng động cơ xe, tiếng còi xe, cả mùi khói bụi. Cô đi thẳng, bây giờ cô ước gì có chiếc xe nào mất lái đâm thẳng vào cô thì tốt, vậy cô sẽ không phải buồn nữa, sẽ không bị người ta coi thường, chửi rủa nữa. Đúng lúc đấy cô nghe thấy tiếng còi xe inh tai, rất gần. Nhật Minh đi tìm cô, vừa ra đến đường lớn thấy cảnh tượng như vậy khiến hấn hoảng hốt, vội vàng chạy đến kéo cô lại. Cả người cô

bị ngã ra sau, có chút choáng váng nhưng cô cảm thấy rõ ràng có hơi ấm quen thuộc bao trùm lấy cô, che chở cho cô. Nhật Minh thấy cô im lặng không động đậy, liền phát hoảng bề cô lên, liên tục gọi tên cô. Vừa định bế cô chạy đến chỗ chiếc taxi thì Nhật Minh thấy cô khóc, mới đầu chỉ là một giọt nhưng tiếp theo đó là rất nhiều, ướt hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Hắn chuyển hướng đi thẳng về nhà họ, nhà của cô và hắn. Hắn im lặng không lên tiếng, đi được nửa quãng đường thì cô bật khóc nức nở rồi vờn tay ôm lấy cổ hắn, rúc vào hõm cổ hắn khóc.

"Ngoan! Em đừng khóc được không" giọng hắn khàn khàn, vì lo lắng, hoảng sợ khiến giọng hắn lạc đi. Cô vẫn khóc, không nín đi chút nào mà còn khóc to hơn. Nhật Minh vẫn không dừng lại, hắn vẫn tiếp tục đi. Vừa đi hắn vừa day day má mình vào má cô vừa để an ủi cô, vừa để an ủi bản thân mình. Chuyện vừa rồi thật khiến hắn sợ muốn chết, chậm một chút nữa thôi là hắn đã mất cô rồi.

"Em xin lỗi!" Cô lấy tay lau nước mắt rồi định trượt xuống thì bị hắn ôm chặt lấy.

"Nói xem ai sai ở chỗ nào?"

"Tại em... đã bị mù rồi lại không biết lựa sức mình... lao ra đường... anh... vừa rồi có bị thương không?" Cô vừa nói vừa nắc cựa nên câu nói bị ngắt quãng.

"Có, bị thương rất nặng!" Hắn thấy cô như vậy càng tức giận, liền lớn tiếng nói. Cái gì mà bị mù chứ? Trước giờ hắn đâu thấy cô như vậy đâu, cô cũng biết vừa rồi mình lao ra đường!

"Mau bỏ em xuống đi!" Cô vùng vẫy đòi xuống cho bằng được nhưng Nhật Minh quyết không thả cô xuống, ngược lại còn tức giận ôm cô chặt hơn.

"Em biết vừa rồi mình lao ra đường! Vậy sao lúc nghe thấy tiếng còi xe em vẫn cố đi tiếp? Tại sao hả?" Nhật Minh mắt kiểm soát tức giận hết lên với cô khiến cô giật mình cúi gằm mặt xuống không dám lên tiếng.

"Mấy người kia họ nói gì khiến em suy nghĩ tiêu cực sao? Từ nay bất cứ ai nói gì em đều phải nói lại cho anh, anh sẽ xử lý họ. Anh không cho phép ai làm em buồn hết! Em cũng vậy, không được phép rời xa anh. Vừa rồi em làm anh sợ muốn chết đi được, lần sau không cho em ra ngoài lung tung nữa!"

"Em xin lỗi!" Cô không biết cảm xúc hiện tại của mình ra sao nữa, cô vẫn chưa tiêu hóa hết mấy câu vừa rồi của hắn.

"Biết lỗi rồi thì lát đền bù tổn thương tinh thần cho anh đi!"

"Anh muốn ăn gì? Em sẽ nấu cho anh ăn"

"Ăn em!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Vừa về đến nhà Nhật Minh đột nhiên khựng lại.

"Có chuyện gì vậy anh?" Di Nhiên vừa dứt lời thì ông nội Nhật Minh lên tiếng "hai đứa ngồi xuống đây ta cis chuyện muốn nói!" Trong phút chốc cô gần như cứng đờ lại, có chuyện muốn nói! Là chuyện của cô với Nhật Minh sao? Cô nói Nhật Minh thả cô xuống nhưng hắn không nghe trực tiếp bế cô đến sô-pha vẫn không chịu buông cô ra, ôm cô trong lòng.

"Có chuyện gì nói nhanh lên, hôm nay Di Nhiên đã quá mệt rồi!" Nhật Minh khó chịu nói.

Di Nhiên hiện đang rất sợ và hoang mang, sợ ông nói muốn cô lập tức rời xa Nhật Minh thì sao? Cô không muốn! Cô rúc mặt vào ngực Nhật Minh ngoan ngoãn ngồi yên không dám lên tiếng.

"Di Nhiên!" Ông nội đột nhiên lên tiếng khiến cô giật mình ngồi thẳng dậy.

"Dạ"

"Ta muốn ngày mai con đến bệnh viện với ta. Đến đó để kiểm tra xem mắt con còn hi vọng không" ông nội thẳng thắn nói ra như vậy khiến cô thấy sợ! Ít ông không phải đã quá rõ ràng rồi sao, nếu mắt cô hi vọng thì có thể ở bên Nhật Minh còn nếu mắt không có hi vọng thì phải rời xa Nhật Minh. Cô muốn khóc! Cô muốn gào thét to cho thỏa mãn nỗi lòng. Tại sao mọi người lại đối xử với cô như vậy chứ? Họ đâu phải là cô đâu thể hiểu được cảm giác của cô! Nhưng rồi cô vẫn gật đầu đồng ý. Mắt cô hi vọng hay không có cũng được, cô mệt mỏi lắm rồi. Cùng lắm là cô phải xa Nhật Minh thôi.... Nhưng mà, rời xa Nhật Minh rồi thì cô biết đi đâu đây? Cô làm gì còn người thân nào nữa!

Ông nội Nhật Minh, mẹ Linh, bố Long nói hôm nay sẽ ở lại đây chơi sáng mai sẽ đưa cô đến bệnh viện kiểm tra xong mới về. Nhật Minh ngồi im lặng nãy giờ tức giận đặt cô ngồi xuống bên cạnh rồi đập mạnh vào bàn xong mới đứng dậy nói gần như hét lên.

"Mấy người như vậy là có í gì? Cô ấy dù thế nào cũng là vợ con, đừng bao giờ có ý nghĩ coi thường cô ấy. Nếu không đừng trách con trở mặt!" Nói xong hấn bế cô lên phòng đóng cửa lại rồi đặt cô lên giường.

"Mai em không cần đi, ngày mai chúng ta sẽ qua Pháp hưởng tuần trăng mật được không em?" Hấn thấy cô cúi mặt nãy giờ không lên tiếng, tay cô càu vào nhau đến trắng bệch. Hấn định nói đến chuyện ngày mai không cần đến bệnh viện nhưng thấy cô như vậy hấn đành chuyển chủ đề.

"Hay mình li hôn đi anh" cô đã phải khó khăn lắm mới nói ra được câu này, cô đã quá mệt mỏi rồi! Cô chỉ là một người bình thường, sao có thể chịu nổi sự coi thường, chán ghét của nhà chồng đối với mình được. Cô biết họ nói đúng! Vậy nên cô đành lấy hết dũng khí nói ra câu này.

"Em nói cái gì vậy? Anh không đồng ý đâu! Em đừng hòng rời xa anh!!!" Câu cuối cùng Nhật Minh tức giận hét lên. Mọi người ở ngoài nghe thấy vậy vội vàng chạy vào, Nhật Minh quay qua nhìn họ bắn ánh mắt chán ghét rồi quay qua nhìn cô chăm chăm. Hấn biết cô bị gia đình hấn tạo áp lực vô cùng lớn. Hấn hiểu cảm giác hiện giờ của cô, cô chỉ là một cô gái bình thường tất nhiên sẽ không chịu nổi. Mới ở bên cạnh cô 2,3 ngày thôi nhưng hấn biết rõ một điều, hấn sẽ không bao giờ cho phép cô rời xa hấn. Mãi mãi không!!

Cô ngồi đó bất lực khóc. Cô cũng đâu có muốn li hôn đâu! Nhưng cô rất mệt, cô sắp không chống đỡ nổi rồi. Cô muốn buông tha cho Nhật Minh, cô muốn trả lại tự do cho hấn. Cô biết hấn lấy một đứa mù về làm vợ sẽ có rất nhiều người coi thường hấn, mắng hấn. Cô không muốn vậy! Nếu cô li hôn với hấn chắc chắn sẽ có đầy cô gái tốt đến bên hấn. Cô tin là vậy!

"Di Nhiên, xảy ra chuyện gì vậy con?" Mẹ Linh đứng ngoài lo lắng.

"....." đáp lại bà chỉ là những âm thanh thút thít, tiếng nấc cục. Đến cuối cùng cô lấy tay lau nước mắt rồi quyết tâm đứng dậy.

"Quyết định vậy đi, em ra ngoài!" Cô men theo chiếc giường đi về phía cửa, mới đi được vài bước thì bị Nhật Minh tóm lại.

"Chuyện này em không có quyền quyết định!"

"Nếu anh không đồng ý cũng được, em sẽ đơn phương li hôn!" cô cố gỡ tay hấn ra nhưng không được, hấn nắm tay cô càng lúc càng chặt khiến cô đau rứt người lại.

"Bỏ ra!" Cô đánh vào tay hấn thật mạnh, nhưng hấn vẫn quyết không buông.

"Nhật Minh! Xảy ra chuyện gì vậy hả? Cái gì mà li hôn chứ?" Bà Linh ở ngoài lo lắng đến run người mà hỏi hết Di Nhiên rồi đến Nhật Minh nhưng không một ai trả lời bà.

"Em tức giận thì đánh anh đi, đừng như vậy mà!" Nhật Minh ôm cô lại, thủ thủ nói.

"Buông em ra"

"Là lỗi của anh, anh sai rồi!" Mắt Nhật Minh đỏ ngầu, tìm đủ mọi cách giữ cô lại. Hấn biết cô như vậy tất cả đều do áp lực mà gia đình hấn tạo ra.

"Có mỗi chuyện đó thôi mà đã nản lòng rồi, ngu ngốc!" Ông nội Nhật Minh tức giận đập mạnh cây gậy vào cửa.

"Anh có lỗi đâu mà xin lỗi cái gì, bỏ em ra đi. Lỗi là do em mà!" Cô cố gắng điều chế cảm xúc, cô không muốn khóc trước mặt hấn. Cô không muốn hấn phải suy nghĩ nhiều.

"Bỏ em ra thì em định đi đâu, em còn người thân nào khác sao? Đường phố ở đây hoàn toàn xa lạ đã vậy em còn không nhìn thấy!" Hấn tức giận gầm lên.

"Mặc kệ em! Buông em ra"

"Em đánh chết anh đi, nếu không anh sẽ không buông đâu!"

"Nhanh lên, bỏ em ra!" Cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Không! Nếu em nhất định đòi đi anh sẽ nhốt em lại" Nhật Minh bế ngang cô lên ném cô lên giường rồi đi đến chỗ ông nội.

"Các người định đứng đây xem náo nhiệt đến bao giờ?" Hấn nhìn chăm chăm khiêu khích ông nội hấn.

"Con đã chắc chắn với quyết định của mình chưa? Sẽ không hối hận!"

"Chết cũng không hối hận!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Di Nhiên đang ngồi suy nghĩ vấn đề hồi chiều thì tiếng chuông đồng hồ dưới nhà kêu, cái này mới vừa hôm trước cô nhờ Nhật Minh cài để cô biết còn nấu bữa tối. Tuy hiện giờ cô vẫn còn đang rất mệt với lại cô cũng không dám đối diện với bố mẹ và ông nội, nhưng cô không thể để mọi người nhìn đói được. Cô vừa mới đứng dậy định đi xuống bếp thì Nhật Minh cũng từ trong nhà tắm đi ra, tưởng cô định bỏ đi liền chạy đến bế cô lên giường.

"Anh làm sao vậy? Làm em giết mình!" Cô tức giận đập mạnh vào vai hắn.

"Em định đi đâu?"

"Nấu ăn chứ đi đâu, bỏ em ra nhanh không tối nay anh nhìn đói đi ngủ giờ!"

"Anh giúp em!" Nhật Minh nói xong bỏ mặc cô nằm ở giường đi thẳng xuống bếp. Cô ngờ ngác chẳng hiểu gì cả, tự nhiên ném cô lên giường rồi bỏ đi như vậy! Đáng ghét!!!

Xuống đến bếp cô lập tức bắt tay vào nấu nướng, trước hết cô cắt com rồi mở tủ lạnh mò thử xem còn để nấu. Trong tủ lạnh còn sót lại một ít thịt lợn, nửa con gà và vài quả trứng. Chuẩn bị đủ cả rồi thì lại chợt nhớ ra dầu ăn hết mất rồi, còn tên Nhật Minh đáng ghét kia rõ ràng nói giúp cô mà chạy đâu mất tiêu rồi.

"Anh à!" Cô từ trong nhà bếp nói vọng ra.

"Ừ, anh đây! Có chuyện gì?" Nhật Minh đang đứng ngoài ban công nghe điện thoại, thấy tiếng cô gọi vội vàng cúp điện thoại rồi đi vào nhà bếp.

"Hết dầu ăn rồi, đi mua giúp em"

"Ừ"

Không có dầu ăn nên cô quyết định đem thịt lợn ra xào. Xào xong cô định lấy cái đĩa mà với mãi không tới. Nhật Minh cao 1m83 mà cô cao có 1m58 a, chiều cao quá mức chênh lệch mà trước giờ nấu ăn toàn là Nhật Minh giúp cô lấy bát đĩa, ăn xong hắn lại rửa rồi cất nên giờ muốn lấy chắc phải bắc ghế quá! Cô mò mò qua bàn ăn kéo ghế lại gần chiếc tủ để bát đĩa. Đứng lên ghế rồi mà cô vẫn phải ưỡn người lên mới đụng tới tay nắm được, mở tủ ra lại đụng phải cái cốc sứ mà tay khua loạng xoạng cả làm chiếc cốc rồi đập thẳng vào đầu cô khiến cô choáng váng ngã từ trên ghế xuống. Đầu cô đau như muốn nổ tung ra vậy, đang loay hoay tìm cách đứng dậy thì Nhật Minh về, thấy cô ngã trên sàn liền chạy đến vớt luôn chai dầu ăn.

"Em sao rồi? Có đau không? Haz, chảy máu rồi!" Nhật Minh luống cuống bế cô dậy đặt cô xuống sô-pha rồi đi tìm hộp thuốc. Cô từ từ hồi phục, lúc mở mắt ra cô hơi sốc, cô nhìn thấy rồi!!!! Thật không ngờ mà! Sao có thể.... cô khó tin quá!!! Cô nhìn kĩ từng góc ngách trong nhà, bộ sô-pha cô đang ngồi là màu xám chuột. Căn nhà cũng trang trí theo phong cách Châu Âu, không quá to cũng không quá nhỏ. Màu chủ đạo của căn nhà là màu trắng, gọn gàng sạch sẽ. Đang mãi đánh giá ngôi nhà thì Nhật Minh mang hòm thuốc đến. Đây là chồng mình sao? Trời ơi! Hời quá!!!!

"Em làm sao vậy? Ngây ngốc cái gì?"

"Này! Sao cái mặt anh cứ xị ra vậy? Ai đánh anh à?"

"Ai dám đánh anh. Tại em í, bất cẩn. Mà em nói cái gì cơ?" Hắn đang tìm miếng băng thì chợt khựng lại, ngây ngốc nhìn cô. Người gì đâu mà đẹp trai! Hôm đầu tiên gặp hắn cô biết hắn là người đẹp trai rồi vậy mà giờ tận mắt nhìn thấy quả là..... phê!!

"Nói với anh một tin động trời nhá! Sau khi bị chiếc cốc thủy tinh rơi trúng đầu, chảy máu có một tí thôi nhưng mà em..." cô đang hăng say nói được nửa thì bị Nhật Minh cốc một cái vào đầu.

"Chảy nhiều máu thế này mà em nói một tí hả? Cầm lăng nhăng nữa, nói đúng trọng tâm!"

"Khô quá! Thì là em nhìn thấy rồi này. Hahaah" cô vui vẻ nhéo nhéo mặt hắn thành đủ thứ hình dạng.

"Thật sao? Hahaah, vậy là nhìn thấy rồi!" Nhật Minh đơ như củ tỏi, mãi một lúc mới tiêu hóa hết câu của cô xong đứng phắt dậy vui vẻ nói.

"Ồ, vui thật! Nhưng em đau quá, mau mau giúp em băng bó vết thương đi em đau" tuy vui thật nhưng đau ai mà chịu nổi, may quá may quá..... nhìn thấy rồi! Ông trời đúng là thương cô nhất mà!!!! Băng bó xong Nhật Minh chạy thẳng vào thông báo cho ông nội và bố mẹ biết, còn Di Nhiên tiếp tục nấu ăn. Mà cái tên Nhật Minh ngốc này còn chưa lấy đĩa giúp cô đã chạy mất rồi! Nấu xong, dọn dẹp lại bàn ăn đang dọn đồ ăn lên thì mẹ Linh chạy đến ôm lấy mặt cô nước mắt nước mũi tèm lem.

"Di Nhiên, con thật sự nhìn thấy rồi sao? Trời ơi con tôi! Trán con làm sao thế này? Bị thương có nặng không? Nào, ngồi xuống mẹ xem" bà kéo cô ngồi xuống ghế tỉ mỉ hỏi thăm.

"Mẹ, con không sao! Con nhìn thấy rồi!" Cô thấy mẹ không cũng bật khóc theo.

"Đừng khóc. Đây là chuyện vui, hahaha" cô thấy bà vừa khóc vừa cười cảm động lấy tay lau nước mắt cho bà rồi gật đầu.

"Trong cái họa có cái may, con lần sau phải cẩn thận biết chưa. Đừng để bị thương đâu đấy!"

"Dạ" cô và mẹ vẫn còn đang xúc động thì ông nội, bố Long và Nhật Minh đi ra.

"Vây là tốt rồi, mau ăn cơm" ông nội ngồi xuống ghế 2 tiếng vào bàn ăn nói. Mọi người ai về chỗ người đó bắt đầu ăn cơm. Nhật Minh thì nãy giờ không ăn cơm chỉ chống cằm nhìn cô cười cười khiến cô tức giận không nuốt nổi cơm.

"Trước giờ anh đều nhìn em như vậy hả?"

"Ừ! Nhưng hôm nay nhìn nhiều hơn một chút"

"Anh còn như vậy nữa.... em, em không ăn nữa!" Nhìn vậy ai mà ăn nổi hả trời! Thật ra được trai đẹp nhìn mình chăm chú vậy cũng thích nhưng mà khổ quá! Ai lại chống cằm nhìn con nhà người ta từ đầu bữa đến cuối bữa, nuốt mãi mới trôi được hột cơm.

"Vợ anh thật đẹp nha!"

"Giờ anh mới biết sao? Mau ăn cơm đi, người gì đâu mà.... hết thuốc chữa".

"Anh khen em đẹp mà"

"Vây anh muốn sao?"

"Em phải thương cho anh!" Nhây! Quá nhây.... lại còn làm nũng mới sợ chứ. Miễn dịch với trai đẹp của cô kém lắm, lại bị hấn tập kích không biết nên phản ứng thế nào liền ngây ngốc gật đầu.

"Hâha, em hứa rồi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Ăn cơm xong cô chạy loanh quanh khắp nhà. Đã hơn 1 năm cô mất đi ánh sáng rồi, giờ cô muốn nhìn mọi thứ cho đã con mắt. Suy đi nghĩ lại cô chạy thẳng vào nhà tắm nhìn mình trong gương. Trời! Cô gái trong gương trắng trẻo xinh đẹp, đôi mắt to tròn, đôi môi hồng hào khác hẳn cô của ngày trước.

"Em đứng ngây ngốc ở đó làm gì vậy?" Nhật Minh tìm cô khắp ngõ ngách trong nhà không thấy đâu, vừa định vào rửa mặt cho tỉnh táo chút thì lại thấy cô ngây ngốc đứng nhìn mình trong gương.

"Đây là em?"

"Không phải em thì là ai? Em bị cóc roi trúng đầu thành ngốc luôn rồi à?"

"Không phải!!!! Trước khi em bị mù..... em đâu có trắng trẻo như thế này đâu!"

"Haz, tưởng chuyện gì. Đi ngủ mau!" Nhật Minh đắp nhẹ vào đầu rồi vác cô lên vai đi thẳng về phía phòng ngủ.

"Bỏ em xuống!" Cô tức giận đập mạnh vào lưng Nhật Minh.

"Đây đây đây, em vội cái gì"

"Cái gì mà vội?" Cô vừa nói dứt lời liền bị Nhật Minh ném "bịch" xuống giường chẳng khác gì ném bao gạo.

"Đây... đây anh đến đây"

What? What? What???

"Gi?" Cô nhìn hấn với anh mắt dè phòng. Nhật Minh thấy cô vậy mặt dày không biết gượng còn làm mặt xấu trên cô rồi tiến đến gần cô bắt đầu cời áo.

"Này!!!! Làm cái gì đấy?"

"Thì làm chuyện vợ chồng chứ làm gì! Em hứa thương cho anh cơ mà... em định thất hứa sao?" Nhật Minh cố tỏ vẻ đáng thương tròn mắt nhìn cô chăm chăm. Haz, đã bảo miễn dịch với trai đẹp của cô yếu lắm mà! Mà nhìn thấy cứ tội tội, dù sao cũng lỡ hứa rồi... đành vậy thôi chứ sao giờ!

"Được rồi! Lại đây" mạnh mẽ thể thôi chứ tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài vậy. Lúc trước không nhìn thấy gì còn đỡ, giờ nhìn thấy rồi cô thấy không ổn. Haz, mặt mỏng quá cũng khổ!

Vậy đấy, vừa tới qua làm rồi mà tới nay cô cảm giác hần như kiểu bị "bỏ đói" cả thế kỉ không bằng. Hành cô "lên bờ xuống ruộng" suốt cả buổi tối. Chết cô mất thôi! Mai khỏi xuống giường, sáng mai cô cho nhện bữa sáng luôn tội không biết tiết chế!!!

Sáng hôm sau.

"Vợ!!!!!!".

"Cái tên hâm này, anh bình thường một chút được không hả? Sao lúc trước em thấy anh đẹp trai bao nhiêu giờ em lại thấy anh đáng ghét bấy nhiêu thế hả!!!!" Cô tức giận gầm inh lên.

"Hôm nay anh phải đến cty xử lí chút chuyện, em giúp anh thay đồ đi!"

"Cái gì cơ? Anh không có tay à!" Cô coi thường nhìn hần.

"Vợ! Em phải giúp anh thay đồ mới đúng chứ" Nhật Minh rúc rúc đầu vào hõm cổ Di Nhiên làm nũng.

"Tránh ra!!! Em đang đau nhức hết người rồi. Không phải tại anh thì ai, biến ra!"

"Em không làm bữa sáng sao? Anh đói! Em định để anh nhịn đói đi làm sao?"

"Haxxxxx, được rồi! Kiếp trước em mắc nợ anh bao nhiêu tiền?"

"Sao lại là nợ tiền? Không phải nợ tình cảm à?"

"Nợ tiền, là nợ tiền đấy! Em chắc chắn luôn!"

"Anh không hiểu em nói gì cả" Nhật Minh thấy Di Nhiên thay đồ rồi đi xuống bếp cũng lèo đèo theo sau.

"Nói thêm một câu nữa là nhện" cô quay lại nhìn chăm chăm Nhật Minh cảnh cáo.

"Em quá đáng!"

"Phải vậy anh mới chịu nghe lời!"

Tuy nói vậy thôi nhưng cô cảm thấy cực kì hạnh phúc. Có người chồng đáng yêu như vậy cô chẳng cảm thấy phiền chút nào, nhưng tại hiểu tính hần quá rồi nên nếu nương tay một cái là hần lần tới luôn nên cô phải rắn một chút không chết mệt với hần ngay.....

Làm xong cô bảo Nhật Minh gọi ông nội và bố mẹ xuống còn cô lên phòng làm vsen xong xuống. Ăn xong công việc của Nhật Minh vẫn là rửa bát, rửa xong lại lên phòng mè nheo muốn cô giúp hần thay đồ. Chẳng hiểu sao cô lại thấy hần đáng yêu mới khổ! Lè nhè một lúc cuối cùng cô cũng phải chào thua, đứng dậy lấy đồ thay giúp hần -.-

"Cà- vạt thì anh tự thắt đi, em không biết thắt đâu nha"

"Anh dạy em, lần sau em phải nhớ để thắt cho anh đấy!" Hần không phải lười mà đơn giản hần chỉ muốn được cô quan tâm, hần muốn cô can thiệp vào tất cả "ngõ ngách" trong cuộc sống của hần. Hần muốn cô bên cạnh hần, hần muốn mọi thứ xung quanh hần đều có sự xuất hiện, can thiệp từ cô.

Thay đồ xong liền vội vàng đi chỉ để lại cho cô một nụ hôn tạm biệt. Haz, đi rồi! Cuối cùng cũng đi rồi, cuối cùng cô cũng được ngủ rồi. Vừa nằm xuống cô lại nhớ ra đồ ăn trong tủ lạnh hết mất rồi, nên lại phải dậy đi siêu thị. Mua đồ ăn về xong chuẩn bị cho bữa trưa luôn là vừa, hazz. Lần sau không biết tiết chế cô sẽ cho hần ngủ phòng khách!!!

Tuy là một sắc nữ nhưng khổ cái iem không viết được cảnh H+, các bác thông cảm□

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu*! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Đối với cô cuộc sống này thật bình yên và hạnh phúc, cuộc sống mà cô đã mơ ước bấy lâu nay. Sáng ra nấu bữa sáng rồi giúp chồng chuẩn bị đi làm, đi làm về thì quần quýt lấy vợ. Nhưng chẳng được bao lâu. Hôm nay là chủ nhật, Di Nhiên và Nhật Minh cùng nhau đi siêu thị. Lúc đang đợi Nhật Minh thanh toán, có một bàn tay thô ráp vỗ vỗ vai cô. Vừa quay lại nhìn đã khiến cô phát hoảng.

"Tao muốn nói chuyện với mày! Đi theo tao" là chú cô! Ông ta đến đây làm gì?

"Ông muốn nói gì?"

"Tao chỉ muốn nói chuyện với mày!"

"Được! Đợi chút" cô tuy có chút nghi ngờ nhưng dù sao đây cũng là chú cô nên cô vẫn quyết định đi theo. Trước hết cô muốn thông báo cho Nhật Minh trước đã, cô không muốn hấn lo lắng.

"Anh! Anh thanh toán xong thì về trước nha, em ra ngoài gặp bạn"

"Em có bạn ở đây sao?" Nhật Minh nghi ngờ nhìn cô.

"Ồ thì... thật ra em mới gặp chú em, ông ấy nói muốn gặp em" cô lí nhí nói.

"Không được!"

"Sao vậy? Chỉ một lát thôi, em muốn biết có chuyện gì mà ông ấy muốn gặp em"

"Không!"

"Em nói với ông ấy là đi thông báo với anh một tiếng rồi, chắc chắn ông ấy không dám làm gì quá đáng với em đâu"

"Anh đi với em!"

"Không cần! Ông ấy muốn gặp em"

"Vậy thì không đi đâu hết!" Nhật Minh thanh toán tiền xong quyết định lôi cô ra xe.

"Đi nha! 10 phút thôi..... 5 phút"

"Cho em 5 phút...." Nhật Minh còn chưa nói hết câu cô đã chạy mất hút rồi. Ngu gì ở lại, nhờ Nhật Minh đổi í cái thì ngu luôn!

"Có chuyện gì vậy?" Cô vừa chạy đến đã cúi đầu lấy hơi thở hộc hộc.

"Tao hết tiền rồi, m cho tao vay 30 triệu đi" ông ta "hồn nhiên" nói.

"Cái gì? Lí do"

"Tao nuôi mày bao nhiêu năm trời, giờ mày vớ được thằng chồng giàu "hút đồ đồ vách" cho tao có 30 triệu thôi mà cũng không cho" ông ta tức giận tát cô 1 cái.

"Ông.... cũng được, 30 triệu chứ gì! Không thành vấn đề nhưng với một điều kiện" cô ôm mặt lùm ông ta.

"Được, mày nói đi"

"Từ nay về sau cấm được tìm đến tôi, tôi với gia đình ông từ nay cũng không còn liên quan gì đến nhau nữa".

"Được!"

"Tốt! Mai đúng 18h có mặt ở đây, tôi sẽ đưa tiền cho ông"

"Nhớ đấy, mai tao sẽ ra đúng giờ!" Ông ta nói xong cô cũng quay mặt đi luôn.

Nuôi cô? Là nuôi hay phải dùng là hành hạ, tra tấn mới đúng! Bán cô đi rồi mà giờ còn mặt dày đi xin tiền cô, nực cười!!!!

"Sao rồi em?"

"Ông ta đòi 30 triệu, hứa rằng từ nay về sau sẽ không làm phiền em nữa" cô vẫn cúi gầm mặt, cô không muốn hấn nhìn thấy vết hằn trên mặt mình.

"Ngừng mặt lên!"

"Làm sao đây? Ông ta dám tát em?"

"Thôi bỏ qua đi! Chỉ cần có thể chấm dứt hoàn toàn quan hệ với ông ta thì dù 10 cái em cũng đồng ý chứ đừng nói là 1 cái!" cô mỉm cười khoác tay hất đi về phía xe.

"Được!" Nhật Minh không đưa cô về thẳng nhà mà đưa cô đến thẳng ngân hàng để rút tiền, rồi tiện thể làm luôn cho cô một cái thẻ. Và đương nhiên họ bị muộn bữa tối nên họ quyết định đi ăn nhà hàng. Trước giờ cô làm gì đã được đi ăn ở nhà hàng sang trọng như này nên lúc đến nơi cô hơi choáng váng với sự xa hoa của nhà hàng này. Mọi thứ đều sáng lấp lánh, ngay cả đồ vật trang trí cũng cao sang chẳng kém. "Chắc hẳn đồ ở đây phải đắt lắm!" Cô nghĩ thầm rồi kéo kéo tay Nhật Minh.

"Hay mình đi chỗ khác đi anh, chỉ là ăn mỗi bữa tối thôi mà. Có cần phải tốn kém đến mức này không?"

"Chắc em chưa được đi nhà hàng sang trọng thế này bao giờ nên hôm nay anh muốn cho em đi để mở rộng tầm mắt. Đừng lo về giá cả! Vì chồng em thừa sức để mua cái nhà hàng này luôn cơ!" Nhật Minh nheo nheo cái mắt nhỏ của cô.

"Xi!!! Bốc phét mà không biết ngượng!" cô đâm nhẹ vào vai hất một cái rồi mỉm cười nắm tay hất đi vào trong.

"Giám đốc!!" Quản lý vừa đi qua hất còn tưởng mình nhìn nhầm, ngoảnh chỗ nọ, ngó chỗ kia mãi hất mới chắc chắn đây là giám đốc, liền vội vàng cúi đầu chào. Các nhân viên phục vụ thấy quản lý cúi đầu cung kính chào cũng làm theo.

"Không cần để ý đến tôi, tiếp tục làm việc đi" Nhật Minh lạnh lùng phát phát tay rồi đi theo phục vụ đến phòng vip.

"Thực ra anh là ai vậy?" Cô giống như "con nai vàng ngơ ngác" nhìn hất tròn mắt.

"Ngay cả chồng em làm gì em cũng không biết sao? Em không biết gì về chồng em thế này thì đúng là không ổn rồi!" Nhật Minh cốc cốc vào đầu cô rồi giả vờ thờ dài than vãn.

Thật ra lúc ban đầu cô cũng biết là hất giàu rồi, có tiền mới mua được cô về từ tay chú cô! Nhưng không nghĩ gia tài của hất lớn đến vậy. Riêng mỗi cái nhà hàng này thôi đã quá... rồi!!!

"Anh có nói cho em biết đâu! Còn dám cốc đầu em, đang ghét!" Cô nhăn mũi chu môi hờn dỗi.

"Tôi nay phải phạt em!"

"Luu manh!" Cô lè lưỡi làm mặt xấu rồi lúi diên thoại ra nghịch cho hất "ăn bơ" luôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngày hôm sau.

Không biết ông chú kia moi đâu ra số điện thoại của cô, thúc giục cô lập tức mang tiền ra chỗ hẹn luôn cho ông ta, ông ta nói nếu không nhanh bọn chủ nợ sẽ giết ông ta mất. Cô mang tiền ra công viên gần siêu thị đợi ông ta, cô vừa đến được lúc thì ông ta cũng đến.

"Tiền đâu?"

"Đây. Nhưng ông nên nhớ những gì mình đã hứa!" Cô nheo nheo mắt cảnh cáo ông ta.

"Có vẻ thằng chồng cô rất yêu cô ha?" Ông ta cảm tiền xong không đi ngay mà còn chêu ghẹo cô.

"Nó chăm sóc mày rất tốt, xinh đẹp lên không ít đấy. Hahaa" ông ta gầy gầy cảm cô rồi phá lên cười. Cô tức giận hất tay ông ta ra rồi bắt taxi về thẳng nhà.

Về đến nhà cô cảm thấy trống vắng nên gọi điện cho Nhật Minh.

"Anh! Trưa nay em mang cơm đến cty cho anh nha?" Cô mè nheo trong điện thoại. Trước kia cô chưa từng nghĩ mình sẽ có được như ngày hôm nay, cô đã từng ước gì được nũng nịu, được ai đó cưng chiều cô, yêu thương cô, che chở cho cô. Nhiều lúc yếu đuối nhưng không dám bộc lộ ra ngoài, không dám để người khác nhìn thấy cô khóc, cô sợ người khác nhìn thấy mình yếu đuối. Nhưng giờ khác rồi, cô có chỗ dựa tinh thần vững chắc. Một có thể ngồi than vãn với hất, đau có thể thoải mái khóc rồi hất sẽ lo lắng, vỗ về, dỗ dành cô. Còn gì hạnh phúc hơn!! Có lẽ cô lên cảm ơn người chú "đáng kính" kia, nếu ông ta không tham lam thì sẽ không bán cô cho hất, cô có lẽ sẽ không có ngày hôm nay.

"Em gặp ông ta rồi sao? Ông ta gây khó dễ cho em sao?" Nhật Minh lớn tiếng nói, khiến cô bật cười khanh khách cả.

"Không có! Chỉ là em nhớ anh, muốn làm cơm mang qua cho anh thôi. Nói nhanh, có muốn không?" Cô giả giọng nghiêm túc trêu hấn.

"Đương nhiên muốn rồi, lát anh sẽ nhắn tin địa chỉ cho em nha. Giờ anh phải đi họp rồi!"

"Được!"

Tất máy xong Di Nhiên lập tức đi chuẩn bị thức ăn cho Nhật Minh. Tự nhiên cô thấy mình thật ngốc, Nhật Minh biết mọi thứ về cô, nhưng cô lại không biết một chút gì về hắn. Cô chỉ biết hắn tên Nhật Minh, 28 tuổi. Còn những thứ khác cô hoàn toàn không biết. Cô muốn mình trở thành người vợ hoàn hảo, cô nhất định sẽ tìm hiểu từng chút từng chút một về hắn, cô muốn ít ra mình cũng phải biết chồng mình làm gì, mối quan hệ ngoài xã hội của hắn như thế nào. Bây giờ cô chẳng giống vợ hắn gì cả!

Cô muốn cô và hắn có một buổi hôn lễ, có được sự chúc phúc của tất cả mọi người. Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, đương nhiên sẽ có khát vọng được khoác lên mình một bộ váy cưới hoàn hảo nhất. Nhật Minh bây giờ là người quan trọng nhất với cô, cô muốn một ngày cô đưa hắn đến thăm mộ của bố mẹ mình. Cô muốn bố mẹ cô biết, cô hiện đã có chồng và chồng cô rất quan tâm, yêu thương cô. Tuy cô chưa từng nghe thấy chính miệng Nhật Minh nói yêu cô, nhưng cô biết hắn yêu cô. Cái mà người ta gọi là trực giác của phụ nữ, nó rất nhạy cảm!

Đang suy nghĩ lung tung đột nhiên cô nhớ đến một chuyện cực kì quan trọng. Cô và hắn từ khi kết hôn đến giờ không hề dùng biện pháp, nhờ có thai thì sao? Có thể không? Cô sợ, cô vẫn còn trẻ, cô chưa muốn vội vàng có con. Cô đã từng nghe mấy người phụ nữ trong xóm kể về quá trình sinh em bé, nghe nói rất khổ sở, cũng rất đau. Người phụ nữ lúc mang thai sẽ rất xấu, nhờ lúc đó cô xấu xí, Nhật Minh hết yêu cô thì sao? Không được!!!

Cô đập mạnh con dao xuống thớt rồi chạy thẳng ra hiệu thuốc gần nhà, mua que thử thai. Loanh qua loanh quanh cuối cùng cô quyết định mua thêm "áo mưa" luôn. Về nhà mà cô thấp thỏm không yên sợ "đính", cô và Nhật Minh kết hôn cũng được 3 tháng rồi, nên nhờ có "đính" thì giờ kiểm tra thử chắc sẽ có kết quả. Có trời mới biết, cô nhìn cái que thử thai đến phát ngốc. Cô không biết sử dụng thế nào cả, nhìn hướng dẫn ở bao bì nhưng cô vẫn chưa hiểu lắm. Cuối cùng cô quyết định mang luôn cả vỏ bao bì vào trong, làm từng bước ghi trên bao bì. Làm xong cô lấy hết can đảm để nhìn que thử thai... Ôi trời! May quá, một vạch. Lúc đấy cô mới thở phào nhẹ nhõm tiếp tục làm cơm cho Nhật Minh. Nỗi ám ảnh cuối cùng cũng chấm dứt khiến cô thoải mái quá trời, nhờ mà có thai thật chắc cô ngồi đấy khóc luôn quá!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Làm cơm xong cô bắt taxi đến địa chỉ Nhật Minh cho cô, cty mà hắn làm to hơn cô tưởng tượng nhiều. Đếm đếm đếm, cô đếm từng tầng một đến mỗi cái cổ, cuối cùng đếm chán cô bỏ cuộc. Chẳng thèm quan tâm nó mấy tầng nữa, cô gọi điện thông báo cho Nhật Minh là mình đã đến rồi đi đến quầy tiếp tân hỏi phòng chờ ở chỗ nào rồi cô ngoan ngoãn ngồi đó đợi Nhật Minh. Nhìn mọi người bận rộn làm việc, chạy tới chạy lui đột nhiên cô cũng muốn được đi làm a. Cứ suốt ngày ăn rồi ở nhà cô sắp thành tự kỉ luôn rồi. Ngồi được một lúc thì Nhật Minh đi xuống, một thân tây trang phẳng phiu, thân hình cân đối, khuôn mặt điển trai. Oa, chồng cô đúng là mỹ nam a!

"Đợi anh lâu không?" Nhật Minh vừa đi đến liền giúp cô cầm hộp thức ăn và áo khoác.

"Không lâu" cô mỉm cười rồi lắc lắc đầu.

Mọi người xung quanh nhìn cô cứ như sinh vật ngoài hành tinh, cô ngờ ngác không biết mình làm gì sai sao? Rõ ràng vừa rồi mọi người đâu ai để ý đến cô đâu mà bây giờ ai cũng nhìn cô đáng sợ vậy? Có người còn lườm cô mí ghê chứ, ghen tị cô có chồng đẹp trai sao? Xí, cô cho họ ghen lỗ mất luôn, dám lườm cô à. Cô khoác tay Nhật Minh cười cười nói nói đi về phía thang máy thì cô đẩy tay hắn ra giận dữ.

"Ồ, em sao vậy?" Nhật Minh thấy tính tình cô thay đổi còn hơn cả thời tiết, vừa rồi không phải rất vui sao? Sao giờ lại giận hắn rồi? Phụ nữ đúng là loài động vật phiến toái nhất mà hắn từng biết.

"Anh đó, sao lắm người thích anh vậy? Vừa rồi lúc ở phòng chờ mọi người lườm em ghê chết được!" Cô cúi mặt hờn dỗi, phụng phịu nói.

"Trời! Vợ anh ghen hả?" Nhật Minh thấy cô phụng phịu trông đáng yêu muốn chết được. Liền nheo nheo mà cô một cái.

"Bỏ ra! Em không có ghen" cô phùng má phản bác.

"Ồ! Vậy hả?" Hắn đứng thẳng người rồi giả vờ gật gật đầu trêu cô.

"Anh... đồ đáng ghét!" Cô bật cười đấm đấm vào tay hắn mấy cái. Được một lúc sau thang máy mở cửa, vừa bước ra cô đã choáng với vẻ đẹp nơi này. Tầng này được thiết kế sang trọng, gạch ốp sáng loáng, rộng rãi. Nhưng mà nhìn loanh quanh tầng này hình như không có nhân viên? Sao lạ vậy? Cô ngờ ngác nhìn hắn.

"Haz... đây là cty của anh, tầng này là tầng làm việc của anh"

"Oaaaaa, anh giàu thật nha. Nhưng mà, không phải sẽ có thư kí sao?"

"Thư kí làm việc tầng dưới, lúc làm việc anh không thích bị làm phiền!" Trời! Đúng chuẩn soái ca rồi nha. Chồng cô vừa đẹp trai, tài giỏi, lại là giám đốc cty này. Bảo sao vừa rồi mấy người ở dưới kia có người nhìn cô tò mò, có hâm mộ, có ghen tị rồi còn lườm cô. Giờ cô mới thấu một chuyện, không công khai đúng thật quá thiệt thòi mà. Chẳng ai biết cô là vợ Nhật Minh hết á! Tên đáng ghét này chẳng tâm lý gì cả! Cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường thôi mà, đương nhiên sẽ mong muốn có một buổi hôn lễ của riêng mình rồi. Cô không cần nó phải hoành tráng sang trọng, cô chỉ cần một hôn lễ nhỏ thôi mà! Nhưng cô không dám mở miệng nói vậy, nhờ Nhật Minh nghĩ cô là loại phụ nữ được voi đòi tiên, ham tiền, hám lợi rồi chán ghét cô thì sao? Cô không cần nữa! Chỉ cần là vợ hợp pháp trên giấy tờ thôi là đủ rồi.

"Em nghĩ gì vậy?" Nhật Minh ngó ngó quan sát sắc mặt cô.

"Xi, chẳng nghĩ gì cả. Em vẫn còn choáng đây!" Cô đẩy đẩy nhẹ mặt hấn quay qua chỗ khác rồi bật cười.

"Em! Anh yêu em. Đừng có suy nghĩ linh tinh!" Nhật Minh nhẹ nhàng xoay mặt cô đối diện với mặt mình rồi nghiêm túc nói.

"Em biết mà, em sẽ không suy nghĩ linh tinh đâu!" Cô ôm lấy cô hấn rồi hôn một cái rồi phá ra cười. Cô nghĩ một đằng, hấn nghĩ một nẻo rồi lo lắng lung tung. Nhưng không quan trọng bằng việc hấn thừa nhận yêu cô, cô đã rất mong đợi câu nói này của hấn từ lâu rồi. Nếu hấn yêu cô rồi thì tốt, vậy thì cô sẽ không phải lo hấn không yêu cô nữa. Ăn trưa xong cô mọc rễ ở cty Nhật Minh luôn, đợi khi nào hấn về thì cô mới về. Giờ về nhà chán muốn chết, cô không về, hehe!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Phải nói là từ khi bố mẹ cô qua đời cho đến bây giờ, hôm nay cô mới được tổ chức sinh nhật. Cô gần như quên luôn ngày sinh nhật của mình rồi, vậy mà hôm nay Nhật Minh tổ chức một buổi tiệc sinh nhật lớn thế này khiến cô không dám tin là thật, cứ ngỡ mình đang mơ. Cô chuẩn bị, chăm chút cho bản thân từ sớm, hôm nay cô còn đặc biệt trang điểm. Cô muốn lưu lại những khoảnh khắc đẹp nhất hôm nay, Nhật Minh là người thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cô. Cho cô những thứ mà cứ ngỡ cô đã mất từ lâu, luôn khiến cô bất ngờ và hạnh phúc. Buổi sinh nhật được tổ chức tại nhà hàng hôm bữa cô và hấn ăn tối, đại sảnh được trang trí lộng lẫy, xa hoa. Người đông ỏi là đông, trời ạ! Cô làm gì có bạn bè đâu mà sao hôm nay đông khách quá vậy? Giờ mới thấy, khách toàn là bạn bè làm ăn của Nhật Minh. Quá buồn!!!! Sinh nhật mình mà mình cứ như người thừa vậy. Mọi người đến đây đâu phải với mục đích mừng sinh nhật cho cô, họ đến để kết giao mối quan hệ, toàn nói đến chuyện làm ăn không à. Từ lúc bước chân vào cô chẳng ở bên cạnh Nhật Minh mấy, cứ lúc lúc lại có người đến tìm hấn mời rượu rồi nói mấy thứ cô chẳng hiểu gì cả.

Ở trong chán quá nên cô lượn lờ ngoài lan can, cầm theo ly rượu hoa quả để nhắm nháp cho đỡ buồn. Cô tiện tay mở cửa ngoài lan can cho gió nhẹ thổi vào, thật thoải mái!

"Sao rồi?" Một giọng trầm trầm lạnh lùng, không hề che giấu sự tàn nhẫn bên trong khiến cô rùng mình nổi hết da gà. Giọng nói này nghe rất quen tai nhưng cô lại không nhớ đã nghe thấy ở đâu, thật sự rất quen!

"Tiếp tục tìm kiếm, tìm được thì xử lý xong báo lại cho tôi" lại nghe thấy nữa rồi, thật đáng sợ mà, người đàn ông này nói "xử lý" nghĩa là định giết người sao? Ôi trời!!! Cô sợ, nhưng lại bản tính tò mò lấn áp. Cô lấy hết can đảm ngó sang bên cạnh, cô muốn biết người đàn ông kia là ai! Cái người lạnh lùng, tàn nhẫn, giọng trầm đáng sợ đó là ai. Nếu hấn ở trong bữa tiệc sinh nhật này của cô có nghĩa nơi này đang gặp nguy hiểm rồi! Cô đặt ly rượu xuống cái bàn bên cạnh rồi dần dần lấn sang cái lan can bên cạnh, ngó ngó. Đáng người này.... là Nhật Minh, chắc nhầm lẫn gì rồi haha.

"Nếu có người cản trở không cần nương tay!" Giọng nói đó lại cất lên khiến tim cô như muốn ngừng đập. Thật sự là Nhật Minh! Giờ cô biết vì sao giọng nói này quen quen, giọng nói này cô đã nghe thấy từ lần đầu tiên gặp hấn, cũng giọng nói này đã ra lệnh đưa tiền cho chú cô! Cô chắc chắn 100%, lần này cô không nhận ra chắc là do từ lúc kết hôn đến giờ Nhật Minh luôn dùng giọng âm áp cung chiều cô, mà cô bỏ quên mất cái thứ giọng đáng sợ này.

Cô sợ hãi vội vàng chạy về phía mẹ Linh, cô chưa từng nghĩ Nhật Minh lại là người máu lạnh vô tình đến vậy. Cô bắt đầu thấy sợ, tim đập "thình thịch" như muốn bay ra khỏi lồng ngực cô vậy. Nhật Minh thật đáng sợ! Cô sợ. Sao cô có thể sống chung với Nhật Minh nửa năm trời mà lại không biết hấn có bộ mặt này chứ! Cô đang hoảng loạn thì Nhật Minh từ đâu đi đến ôm lấy cô từ phía sau khiến cô giật mình, tim đập càng nhanh khiến hơi thở của cô loạn hết lên.

"Em làm sao vậy? Hoảng sợ chuyện gì?" Giọng nói này.... sao không giống vừa rồi! Thật ra hấn là ai?

"Không có, tại anh đột nhiên ôm em làm em giật mình thôi" cô vội vàng phản bác, rồi gỡ tay hấn đang ôm mình ra. Nếu hấn biết vừa rồi cô nghe trộm hấn nói chuyện thì liệu hấn có "xử lý" cô như cái người gì đó kia không?

Cô cứ nghĩ vừa rồi cô nghe lén Nhật Minh không hề hay biết, nhưng thật ra từ lúc cô ngó ngó nghé nghé hấn đã phát hiện ra rồi. Hấn giả ngốc là vì hấn

sợ cô biết hẳn phát hiện ra cô nghe lén rồi sợ hãi và rời xa hẳn. Hẳn đứng ngây ngốc nhìn cô, nhìn thật kĩ từng góc ngách khuôn mặt cô. Cô rất xinh đẹp, đôi mắt biết cười của cô giờ lộ rõ sự sợ hãi, xa cách với hẳn. Hẳn đau lòng nhưng không dám nói rõ chuyện vừa rồi với cô, hẳn muốn đợi cô bình tĩnh lại rồi sẽ tìm cơ hội giải thích rõ ràng với cô.

"Đi thôi, anh muốn giới thiệu em với vài người bạn" Nhật Minh tiến đến nắm tay cô mỉm cười nói.

"Em thấy hơi mệt, em qua chỗ mẹ đây. Anh qua tiếp bạn bè anh đi!" Cô gỡ bàn tay hẳn đang nắm chặt tay mình ra rồi đi thẳng về phía mẹ chồng cô. Cô cần có thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau mấy ngày cô tự mình chiến tranh lạnh, vò đầu bứt tóc suy nghĩ, đầu óc cô vẫn không thông. Mấy hôm xem thời sự cô thấy khu vực miền trung nước ta do mưa bão nên bây giờ rất khó khăn, nên cô quyết định sẽ tổ chức một buổi từ thiện nhỏ. Sẽ gom góp quần áo, đồ ăn thức uống sạch sẽ cho bà con. Suốt hai tuần chuẩn bị, đã gom được rất nhiều đồ từ đồ của trẻ nhỏ một hai tuổi đến đồ cho các ông bà lớn tuổi dùng. Về phần đồ ăn, cô chuẩn bị hai xe tải lớn chở mì ăn liền và gạo. Chuẩn bị đâu vào đó hết rồi cô mới đi thông báo với Nhật Minh.

"Nhật Minh, em muốn đi từ thiện ở khu vực miền trung. Các thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, ngày mai em sẽ xuất phát!"

Nhật Minh nheo mày khó chịu, nhưng chỉ trong chốc lát. Hẳn bỏ tờ báo đang đọc xuống.

"Em đi với ai?"

"Với mấy chị trong khu"

"Ừ" hẳn biết cần cho cô thời gian suy nghĩ. Mấy ngày qua hẳn biết cô đã suy nghĩ rất nhiều, hẳn biết cô sợ hẳn. Ăn cơm thì không tập chung, cả tiếng đồng hồ mí xong bữa mà cô mới chỉ ăn được nửa bát. Nấu ăn cũng không tạo chung để dao cắt trứng tay. Nhiều lúc hẳn sợ cô sẽ ghê tởm hẳn rồi sau đó sẽ rời xa hẳn.

Ngày hôm sau, cô và mọi người lên đường từ sáng sớm. Đến nửa buổi chiều mới đến nơi, vừa xuống xe cô tìm một nhà dân gần đấy hỏi tìm trường thôn. Cô phải xin phép họ trước, không thể tự ý làm bất cứ thứ gì trong thôn của họ được, kể cả là từ thiện. Đường ở đây do ảnh hưởng từ những cơn mưa, cơn bão nên đất lầy lội ô tô rất khó đi nên tất cả mọi người đi bộ đến nhà trường thôn, chỉ trừ tài xế ở lại trông xe. Đến nhà trường thôn, mọi người vừa bàn bạc về chuyện có thể tổ chức một buổi từ thiện phát đồ ăn, quần áo thì trường thôn vui mừng gần như phát khóc rồi dẫn cô quay lại chỗ xe và tập hợp tất cả mọi người đến. Nhìn qua một lượt mà cô đau lòng không thôi, tất cả mọi thứ của người dân đều bị mưa lũ cuốn hết đi, kèm theo cả người thân của họ nữa. Đồ ăn không có, quần áo của họ đều đã cũ, lem luốc, bẩn thỉu, nhìn họ mà cô xót xa. Mấy đứa nhỏ thấy cô đến, trường thôn thông báo cô sẽ phát quần áo và đồ ăn cho mọi người nên mấy đứa nhỏ quần lầy cô đòi đồ ăn, cô chỉ vuốt tóc tụi nhỏ rồi mỉm cười.

"Mấy đứa phải ngoan chị mới phát nha"

"Dạ!!" Mấy đứa nhỏ đồng thanh hét lớn khiến cô không kìm nổi nước mắt.

"Ng ngoan, ra chỗ trường thôn đứng để chị chuẩn bị đồ cho mấy đứa nha"

"Dạ" lại tiếng hét đồng thanh của mấy đứa nhỏ, tụi nhỏ vui sướng vừa chạy vừa hò hét vui sướng.

Có một số người vệ sĩ Nhật Minh cử họ theo bảo vệ cô, giờ mỗi người một việc bê thùng mì ra chất thành một đồng để cô phát cho mọi người. Mỗi người một thùng. Cô sợ không đủ, nên gọi điện cho người chuẩn bị thêm. Ai nhận được cũng vui mừng cuồng quýt cảm ơn, có người còn rớt nước mắt. Chỉ một thùng mì, nhưng đã cứu đói được rất nhiều người khiến cô cảm thấy rất thoải mái vui thay họ.

"Mỗi người chỉ được một thùng thôi nha, chúng ta phải để cho những người khác nữa nha!" Cô vừa phát vừa mỉm cười nhắc nhở tất cả mọi người, mỗi người một thùng mà trong thôn có mấy trăm người, cô sợ không đủ.

"Dạ được!" Mọi người không hề tỏ ra khó chịu mà vui vẻ đồng ý.

Mỗi người một việc, một số người phát mì, một số người phát quần áo. Người dân nhận được ai cũng ngăn ngăn nước mắt rồi cảm ơn ríu rít, khiến cô không kìm nén nổi mà dạt khóc theo. Cả buổi chiều không phát xong mà phải đến tận tối, mọi người phát đồ xong ai cũng mệt mỏi. Mọi người cắm trại ngay tại khu đất trống trong thôn, đồ ăn của mọi người được mang đến, nguyên con lợn và bia. Tuy vất vả, mệt mỏi nhưng chẳng một ai than vãn, họ đều vui vẻ thoải mái hát hò ăn uống. Ngày mai họ sẽ tiếp tục đi từ thiện tiếp, họ định sẽ đi các thôn xung quanh xem nơi nào thật sự cần thiết thì sẽ xin phép trường thôn, còn nếu không thật sự cần thiết họ sẽ đi những nơi khác, rất nhiều người cần họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Cứ như vậy, cô đi phát từ thiện cho bốn ngôi làng nữa. Lúc trên đường về, xe cô bị hai chiếc BMW sang trọng bao vây. Hai chiếc xe chỉ chèn ép chiếc xe con mà cô ngồi còn hai chiếc xe tải lớn kia không bị sao hết. Cô nghĩ họ nhằm vào cô, trên xe của cô chỉ có duy nhất tài xế lái xe và hai người vệ sĩ đi theo bảo vệ cô, cũng may những người khác ngồi xe riêng của họ nên may mắn thoát nạn. Người vệ sĩ ngồi hàng ghế trên thấy tình hình khẩn cấp liền gọi điện thông báo cho Nhật Minh.

"Ông chủ, hiện tại chúng tôi đang trên đường về thì phát hiện có hai chiếc BMW chèn ép, khả năng lớn họ nhằm vào phu nhân"

"Bật định vị lên" giọng nói trầm trầm phát ra, lạnh lùng, nghe như giọng Diêm Vương dưới địa ngục vậy, lần đầu nghe thì cô thấy sợ nhưng giờ cô nghe thấy giọng nói ấy không khác gì liều thuốc an thần đối với cô cả. Nhật Minh sẽ đến cứu cô ngay thôi, không việc gì phải sợ! Cô cố gắng tự trấn an bản thân mình như vậy.

Chiếc xe BMW kia vẫn tiếp tục chèn ép xe cô, ba chiếc xe phóng như bay trên đường cao tốc, người trong chiếc xe BMW gần như mất kiên nhẫn, cảm hứng rồi chui đầu ra khỏi cửa kính xe bắn vào chiếc xe ferrari đỏ của cô. Tim cô đập thình thịch nhưng quay ngang quay ngửa nhìn hai người vệ sĩ đi theo cô vẫn ngồi im không chút động tĩnh khiến cô bỗng chốc hoảng sợ. Viên đạn bắn vào cửa kính xe nhưng không tạo nên bất kì một vết xước nhỏ nào, cô như muốn những thứ nhìn thấy vậy mãi mãi dừng lại.

"Xin phu nhân yên tâm, xe này được trang bị cửa kính chống đạn. Ông chủ ra lệnh chúng tôi không được có bất cứ hành động nào khiến phu nhân hoảng sợ, một chút nữa thôi ông chủ sẽ đến ngay" người vệ sĩ ngồi hàng ghế trên quay xuống cúi đồng cung kính nói với Di Nhiên.

"Ừ...." Trời ạ! Cái gì mà không khiến tôi hoảng sợ, thà mấy người moi súng ra đáp trả lại họ còn hơn là cứ ngồi im thế này mới khiến tôi hoảng sợ đây này. Hixx.... Lần đầu tiên cô thấy cảnh này đây!! Làm gì có ai bị truy sát mà bình thản như mấy người này chứ. Chẳng giống như mấy bộ phim, mấy cuốn tiểu thuyết mà cô đọc trước nay gì cả. Cửa kính chống đạn nhưng nếu áp lực từ bên ngoài vào quá lớn sẽ dẫn đến nổ xe cũng nên, họ không nghĩ đến vấn đề này sao?

Hai chiếc xe kia liên tục chèn ép cô, ngồi nhìn bọn họ mà cô cũng phải lắc đầu chán nản. Cửa kính chống đạn không bắn được thì sao không biến bắn vào bánh xe! Bọn này ngu thật hay đang giả vờ chơi đùa với cô vậy trời. Chẳng biết ai thuê bọn gốc này không biết.

Mới đi được một đoạn cô nghe thấy tiếng súng liên thanh, có mấy chiếc xe phía sau cô liên tục nhả đạn vào hai chiếc xe BMW, chắc chắn là Nhật Minh đến cứu cô rồi. Di Nhiên đang phấn khởi vui mừng thì một chiếc xe BMW mất lái đâm thẳng vào xe cô, cô đang loay hoay nhìn phía sau không phòng bị liền bị đập đầu vào cửa kính xe đau điếng người. Hai tên vệ sĩ thấy vậy giật mình quay qua hỏi han tình hình của cô rồi rút súng ra, hạ tầm kính xuống rồi liên tục bắn vào bánh xe bên phải của chiếc xe đang mất lái, theo như cô hiểu ý của bọn họ thì có lẽ hai người này muốn chiếc xe nghiêng hẳn về bên họ rồi tài xế phanh lại thì có thể chúng ta sẽ an toàn. Theo cô thấy, chiếc xe đang bị mất kiểm soát kia vẫn đang liều chết kéo theo xe cô chết chung, bọn này có vẻ rất quyết tâm giết cho bằng được cô. Tiếng súng liên tục phát ra từ bên cạnh khiến cô giật mình hoảng sợ.

"Đoàng đoàng...."

Cô không biết nên làm gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi bịt tai, không dám làm phiền bọn họ. Con người ai chẳng sợ chết, bình thường nhắc đến có thể sẽ không mấy bận tâm, không sợ lắm. Nhưng phải tự mình trải qua mới hiểu được cảm giác nó thế nào. Quá đáng sợ! Tim cô đập như muốn nổ tung ra vậy. Cô chưa từng chứng kiến cảnh này nên bây giờ cô cực kì hoang mang, sợ hãi. Cuối cùng chiếc xe BMW mất lái cuối cùng cũng đâm vào hàng rào bên đường và bị bỏ lại phía sau. Chỉ còn chiếc xe BMW cuối cùng vẫn dai dẳng quyết bám theo xe cô đến cùng. Cô vẫn đang mãi quan sát tình hình cô bị tiếng tài xế làm giật mình.

"Xe mất phanh rồi!!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Mất... mất phanh rồi sao? Cứ tưởng thoát nạn rồi nào ngờ lại "tranh vô dưa gặp vô dưa". Hixxxx,Nhật Minh.... anh đâu rồi! Cô vừa hoang mang vừa lo lắng nhìn quanh khắp nơi chỉ mong sao nhìn thấy mặt Nhật Minh thôi mà sao này giờ không thấy đâu hết vậy. Đám vệ sĩ ngồi bên cạnh cô cũng đang nhìn ngang ngó dọc tìm cách xử lí thì nghe thấy tiếng Nhật Minh.

"Mở chốt an toàn ra... nhanh lên" hán nghe thấy tài xế của cô nói xe mất phanh mặt hán đang đỏ lên vì tức giận bỗng chuyển thành trắng bệch.

"Di Nhiên, em nghe thấy anh nói gì không? Lát nữa cửa xe mở em phải ngoan ngoãn làm theo lời anh nói, được chứ?" Giọng Nhật Minh đầy lo lắng vọng đến.

"Dạ"

"Tốt lắm! Em đừng sợ, sẽ không sao đâu. Có anh ở đây rồi!" Nhật Minh bảo tài xế lái xe với tốc độ ngang hàng và đi sát lại con ferrari đỏ rồi mở chốt an toàn nói!" Di Nhiên, bước sang đây đi em. Cúi đầu xuống rồi nhảy thật nhanh qua đây anh sẽ đỡ em, em tin anh chứ!"

Di Nhiên gật mạnh đầu, cô tin Nhật Minh sẽ không để cô bị thương đâu. Cùng lắm nếu cô có trượt chân ngã chắc chắn anh sẽ nhảy theo bảo vệ cô. Cô tin là vậy! Cô lấy hít một hơi thật sâu, lấy hết toàn bộ dũng khí nhào sang xe Nhật Minh. Nhật Minh thấy cô nhảy sang vội vàng túm lấy tay cô kéo vào trong xe, còn hai vệ sĩ kia lần lượt nhảy sang xe phía sau. Mãi đến lúc Nhật Minh vỗ vỗ lưng cô, lúc đấy cô mới hoàn hồn. Cứ tưởng để làm làm cơ... đến lúc nhảy sang tưởng chết! Oimeoi.

Di Nhiên ngồi trên đùi Nhật Minh, được hân ôm, vỗ vỗ lưng mãi mới lấy lại hơi, mới thở phào nhẹ nhõm cái thì chiếc xe ferrari đỏ kia đâm thẳng vào rào cản lỗ tung.

"Bùm..." cô giật mình quay lại nhìn chiếc xe "xấu số".

"Bọn họ là ai vậy anh? Vừa rồi họ muốn giết em sao?" Cô bầy vúi lấy áo Nhật Minh rồi rúc vào lòng hân lí nhí nói.

"Ừm..."

"Tại sao?" Cô ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn Nhật Minh, trước giờ cô gây thù chuốc oán với ai mà sao cô không biết vậy. Hix, lại còn muốn giết chết cô cho bằng được mới sợ chứ! Không biết ai lại tàn nhẫn đến vậy nữa.

"Em lên hiểu một điều, thương trường như chiến trường. Người đứng càng cao càng nhiều kẻ thù, họ muốn lật đổ anh để giành quyền. Nếu mình không ra tay với họ trước thì mình sẽ chết trong tay họ lúc nào không biết" Nhật Minh nói một hồi rồi cúi xuống nhìn Di Nhiên. Cô không nói gì hết mà chỉ ngồi im nghịch nghịch cúc áo Nhật Minh.

"Hôm nay anh đúng là sợ muốn chết, anh không nghĩ họ lại dám ra tay với em. Thật xin lỗi!" Nhật Minh cúi xuống hôn cô một cái rồi rúc đầu vào hõm cổ cô, tham lam hít mùi thơm riêng biệt của cô.

"Không sao, em hiểu rồi. Em sẽ không trách anh... muốn sinh tồn được trong cái xã hội này thì mình phải thật mạnh mẽ, nếu mình mềm lòng nương tay với kẻ thù... người chết sẽ là mình!" Cô trừng mắt nói một hồi. Nhật Minh là người duy nhất yêu thương cô, quan tâm chăm sóc cô cũng là người cô yêu nhất. Cô thừa chấp nhận để Nhật Minh nhuộm máu kẻ khác còn hơn chứng kiến cảnh kẻ khác hại hân. Trước đây là do cô quá ngây thơ rồi, cô sẽ cố gắng thay đổi. Cô muốn bảo vệ người cô yêu thương nhất và cũng là người yêu cô nhất.

"Tốt lắm!" Nhật Minh lấy tay捏捏 má cô rồi ngồi thẳng dậy ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói!" Em ngủ một chút đi" rồi vỗ vỗ lưng cô giúp cô thoải mái. Cô rất thích cảm giác này, được hân vỗ vỗ lưng khiến cô rất dễ chịu và rồi cô từ từ tiến vào giấc ngủ. Nhật Minh cảm nhận được hơi thở của cô đều đều rồi quay sang nói với người ngồi hàng ghế trên cùng với tài xế, cũng là thư kí kiêm thành bạn tri kỉ từ thời "đóng bìa" của hân.

"Cậu trực tiếp đi xử lí, không được để sót một móng nào hết" ánh mắt Nhật Minh lạnh tanh, đầy tà khí. Đối đầu với hân cũng được, nhưng đã đụng đến vợ yêu của hân thì chỉ còn con đường chết. Ngu ngốc!

"Được, đưa cậu về rồi tôi sẽ đưa người đi "dọn dẹp" sạch sẽ. Nhưng mà còn mấy cái cty thì làm gì nhỉ?" Thư kí kiêm thành bạn "tri kỉ" của Nhật Minh - Hoàng Dũng quay qua nhìn hân hỏi.

"San bằng tất cả!" Vẫn giọng nói chứa đầy sự tàn nhẫn, lạnh lẽo đó tuyên bố tử hình!

"Haz, tàn nhẫn quá. Mà bọn này đúng là ngu thật, dám liều vậy đúng là đáng khen"

"Cậu muốn thử" Nhật Minh nhìn chằm chằm vào tấm gương chiếu hậu.

"Đừng đùa, tôi đâu có ngu. Hi hi"

Ngày Minh liếc mắt coi thường Hoàng Dũng một cái rồi cúi xuống nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ của Di Nhiên.

Chắc hôm nay cô phải sợ lắm, hân sẽ khiến bọn ngu ngốc kia phải trả giá. Nghĩ vậy hân cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi nhếch môi cười nhẹ.

"Ngủ ngon!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau.

Vừa thức giấc đi xuống dưới nhà, cảnh tượng cô nhìn thấy đầu tiên là Nhật Minh đang ngồi phòng khách đọc báo. Cảm giác trong cô hiện giờ..... có thể nói bình yên đến lạ thường!

Cô mỉm cười nhón chân, nhẹ nhàng đứng sau anh.

"Huầy!!" Nhật Minh đang trù tâm đọc báo thì giật mình quay lại thấy cô ôm bụng cười khoái trí.

"Vợ à! Em muốn ăn đòn hử?"

"Đâu có!" Cô nhún vai vòng qua ghế tự nhiên ngồi xuống đùi anh, rúc mặt vào bộ ngực vạm vỡ, hít hà mùi hương cơ thể của anh!

Ngặt Minh thấy cô như vậy thì ngặt lại tờ báo rơi dưới đất lên đọc, vừa đọc vừa vuốt tóc cô, cô giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh để anh yêu thương.

Hai người vẫn duy trì tư thế như vậy cho đến khi giúp việc nói: "bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi ạ" Người giúp việc khom lưng kính cẩn nói.

"Được rồi! Chúng ta qua ăn sáng thôi" Nhật Minh bỏ tờ báo xuống ôm cô vào phòng ăn.

Vừa ngồi còn chưa nóng đất thì Hoàng Dũng từ ngoài phòng khách chạy đến.

"Tôi đúng là có số hưởng, haha. Thật đúng lúc... thật đúng lúc" Hoàng Dũng vừa xoa tay vừa cười nói ha hả, khiến cô nhàu mày khó chịu.

"Muốn ăn còn không mau ngồi xuống đi, anh mà còn như vậy nữa tôi sẽ cho người tống cổ anh ra ngoài đường đấy!" Cô ngồi thẳng dậy trừng mắt lườm Hoàng Dũng một cái rồi nói.

"Azzzzaaa.... Nhật Minh à, vợ cậu bắt nạt tôi kìa" Hoàng Dũng bày ra cái bộ mặt "vô cùng.. vô cùng đáng thương" nhìn Nhật Minh.

"Đó là vợ tôi!" Một câu nói chẳng có đầu đuôi cứ như vậy khiến Hoàng Dũng "đáng yêu" của chúng ta khóc không ra nước mắt. Uất ức ngồi xuống, không nói không rằng cầm đầu cầm cổ ăn cho bỏ tức.

"Ta ăn... ta ăn hết của các người luôn! Hừ, hai vợ chồng các người dám bắt nạt ta" Hoàng Dũng nghĩ thầm trong bụng. Tay chân hoạt động liên hồi, hết chạy sang góc bàn bên này lại chạy sang góc bàn bên kia để lấy đồ ăn.

Cô không nói gì hết, chỉ nhìn Nhật Minh rồi lắc đầu cười khỏ. Nhật Minh mặc kệ Hoàng Dũng, chỉnh lại tư thế để cô ngồi thoải mái chút rồi từ tốn dứt cho cô ăn.

Bữa sáng cũng vì có Hoàng Dũng mà khác hẳn với ngày thường. Tên này chạy loạn khắp nơi, hết nghịch rồi phá đồ của Nhật Minh. Trẻ con!!! Trong đầu Di Nhiên bây giờ chỉ quanh quẩn có hai từ này. Cái tên Hoàng Dũng chết tiệt, phá hoại buổi sáng của hai vợ chồng cô rồi, hazzz.

Còn Hoàng Dũng, chạy hết xó này rồi xó kia, mồm vẫn không ngừng nghỉ. Nói luyên thoắng" cục tức này đúng là nuốt không trôi mà, các người dám bớ tôi. Tôi phá, phá hết luôn... bla...bla"

"Ôm ôm ấp ấp nhau thế kia còn ra cái thể thống gì nữa.... định khoe với tôi đấy à. Cứ đợi đấy, chút nữa bổn thiếu gia đây sẽ đi tán gái. Cuối năm ta sẽ lấy vợ cho các người xem... bla... bla"

Phù... tên này đúng là thân kinh nặng rồi. Cô thật không ngờ một người như Nhật Minh rõ ràng sẽ không cho người khác tự ý đụng vào đồ của mình đâu. Nhưng thấy Hoàng Dũng phá phách làm loạn hết cả lên mà anh vẫn im lặng ngồi xem phim cùng cô.

Hôm này là cái ngày gì không biết.... hay là cô vẫn đang nằm mơ à!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

"Có ai ở đây không..... tôi cô đơn quá!!" Hoàng Dũng quậy phá chán cuối cùng chèo lên bàn ăn hét inh lên. Một người trầm tính như Nhật Minh sao có thể quen được thằng bạn chập mạch giai đoạn cuối thế này được.

Di Nhiên đắm chiều suy nghĩ, thỉnh thoảng lại ngoảnh ra nhìn Hoàng Dũng cái rồi lại nhìn Nhật Minh cái. Trong khi Hoàng Dũng đang gào thét, quậy phá, Nhật Minh vừa ôm cô vừa chăm chú dán mắt vào máy tính làm việc. Đáng về không màng sự đời..-

"Anh!" Di Nhiên cứ nhìn qua nhìn lại mãi đến đau cả đầu, cuối cùng cô dứt dứt áo Nhật Minh ngừng đầu lên đối diện với mặt anh.

"Em sao vậy?" Nhật Minh xoa xoa đầu cô hỏi.

"Em thật sự không hiểu sao anh và Hoàng Dũng lại chơi được với nhau vậy?"

"Anh cũng không biết! Từ khi nhận thức được cho đến giờ anh cũng luôn thắc mắc"

"?????" Chết cô mất thôi!!!

Cô ngồi không mãi cũng phát chán, ngó ngó nghiêng nghiêng tìm hình bóng Hoàng Dũng, cô nghĩ chắc chắn Hoàng Dũng sẽ kiếm được thứ trò chơi nào đó... điên rồ chẳng hạn. Như vậy còn hơn thế này, chán quá!

Ngó nghiêng mãi mới thấy Hoàng Dũng tò tò từ trong phòng ngủ của vợ chồng cô đi ra. Tên này rõ liều cò, bình thường giúp việc trước khi vào phòng dọn dẹp phải hỏi ý kiến Nhật Phong trước, tại anh rất ghét bị người khác đụng chạm vào đồ của mình... hazzz, cô hơi bị tò mò rồi đấy!!!

Cô lấy hết quyết tâm đứng dậy để tóm cô Hoàng Dũng lại. Thứ nhất, để hấn ta bớt lộn xộn. Thứ hai, cô muốn có người nói chuyện, chém gió chứ cứ thế này chắc chả mấy cô tự kỉ mất. Vừa đứng dậy thì điện thoại cô reo!!

Nhìn vào màn hình nhấp nháy cái tên cô cực kì không muốn nhìn thấy. Ông chú thân yêu của cô! Gọi điện cho cô không biết lại muốn gì trò gì nữa. Cô đang do dự có nên bắt máy không thì Nhật Minh đột nhiên lên tiếng.

"Là điện thoại của em!"

"Ồ! Em biết rồi" cô vội túm lấy điện thoại rồi chạy ra ban công nghe máy.

"Ông muốn gì?"

"Cháu gái thân yêu của ta hahhaaa" giọng ông ta khàn khàn, cùng với tiếng cười thật khiến cô chán ghét.

"Nói nhanh, tôi không rảnh" cô chán ghét nói.

"Ồi.. ời. Cháu gái à, hiện tại ta rất cần tiền. Chỉ 50 triệu thôi, ta hứa sẽ không làm phiền cháu nữa đâu"

"Xi. Ông coi tôi là gì chứ? Tôi không có tiền!" Cô nói xong lập tức cúp máy, vừa quay người lại thì đụng phải bộ ngực vững chắc, khuyến mãi thêm mùi hương nam tính.

"Là ông chú của em gọi à?" Nhật Minh vòng tay qua ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói.

"Vâng" cô mè nheo dụi dụi mặt mình vào ngực anh.

"Sao không nghe luôn ở trong, ra ngoài này làm gì?"

"Tại... em không muốn làm phiền anh đang làm việc thôi mà"

Nhật Minh không nói gì nữa mà vòng tay qua hông cô, bế cô vào phòng khách.

"Ông ta muốn gì?" Nhật Minh bế cô ngồi xuống ghế, dùng hai cánh tay răn chắc nhốt cô lại.

"Ừm... ông ta muốn tiền... ừm... là 50 triệu!" Cô ngập ngừng nói, cô sợ Nhật Minh sẽ tức giận. Anh vốn không muốn cô có một chút xíu dính dáng nào với "ông chú".

"Em thấy sao?" Nhật Minh nhướn mày nhìn cô.

"Hử? Em sao? Em không biết!" Cô ngược đôi mắt đáng thương nhìn Nhật Minh.

"Vậy thì mặc kệ ông ta đi. Nếu chúng ta cứ tiếp tục đồng ý mấy điều kiện vớ vẩn này của ông ta thì sau này ông ta có thể sẽ dính lấy chúng ta không buông!" Nhật Minh từ tốn nói.

"Dạ!" Cô dựa đầu vào ngực anh suy nghĩ. Trước giờ Nhật Minh vốn rất ghét "ông chú", cô biết tiền đối với anh không quan trọng. Thứ anh muốn là cô và "ông chú" kia không có một chút xíu quan hệ nào nữa. Một lần anh đồng ý với ông ta vì anh nghĩ ông ta đã hứa sẽ không bám lấy cô nữa nhưng không ngờ "ngựa quen đường cũ" hazzz.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Từ khi Hoàng Dũng xuất hiện trong nhà lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười. Ví dụ như hiện tại, Di Nhiên và Hoàng Dũng đang chơi trò đuổi bắt. Hai người chạy khắp góc ngách trong căn nhà, người ngoài nhìn vào chắc nghĩ hai người là cặp vợ chồng trẻ mới cưới đang vui đùa trong không gian tràn ngập tình yêu... chẳng hạn!

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của người ngoài thôi. Ngay tại đây, ngay lúc này... đầu Nhật Minh đang bốc khói!! Đừng vậy! Anh đang ghen, hiện tại, đã và đang chuẩn bị bùng nổ.

"Im!!!" Nhật Minh đột nhiên hét lên khiến Di Nhiên và Hoàng Dũng giật mình đứng im tại chỗ không dám cử động, không dám ho he, không dám cười. Khổ thân!

Một lúc sau.

Tình hình không mấy tốt cho lắm, Hoàng Dũng hých hých khuỷu tay Di Nhiên rồi hất hất cằm về phía Nhật Minh, ý bảo cô qua chỗ Nhật Minh. Di Nhiên cô là ai chứ? Hoàng Dũng sợ Nhật Minh chẳng nhẽ cô không sợ? Sợ quá đi í chứ. Mắt cô mới lành không lâu, nhờ giờ anh giận quá đập cho cô một trận rồi thế nào máu tụ lại một chỗ làm tắc nghẽn, hoặc chèn ép dây thần kinh nào đó rồi cô bị mù thì sao?

No no no no.... cô lắc đầu nguây nguây. Hoàng Dũng thấy vậy vội đẩy cô mạnh một cái khiến cô lao thẳng về phía Nhật Minh.

"Hi hi... anh.." cô đột nhiên bị Hoàng Dũng đẩy liền mất đà, chút xíu nữa là "vồ" đúng chỗ hiểm của Nhật Minh.

"Qua đây" Nhật Minh nhìn chăm chăm, nghiêng răng nói. Cô mở hôi hột thì nhau rơi xuống gò má, tuy sợ nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên đùi anh. Trước giờ cô chưa từng thấy anh nổi giận a...

"Em sợ?" Tức giận giảm xuống, gần như tan biến khi thấy cô ngoan ngoãn, giọng nói cũng bình thường trở lại, tràn ngập sự cưng chiều.

"Ừm... tại sao tự nhiên anh lớn tiếng với em chứ? Em làm gì sai sao?" Cô rúc rúc cái đầu nhỏ vào ngực anh rụt rè nói.

"Anh đâu có!"

"Ồ... có mà" cô phụng phịu giựt giựt cúc áo của Nhật Minh.

"Được rồi, đi ăn thôi!" Nói xong Nhật Minh bế cô vào phòng ăn bỏ mặc Hoàng Dũng đứng đờ một chỗ.

"Oa... ăn cơm thôi!" Hoàng Dũng nghe thấy "ăn" liền hào hứng reo lên. Đang hào hứng thì nhìn thấy Nhật Minh đang trừng mắt nhìn mình liền rụt cổ chấp tay phía trước im lặng đi đến.

Vừa đặt mông xuống liền bị Nhật Minh "chặt chém" không thương tiếc.

"Mau mau ăn cơm xong rồi cút!"

"Không được! Giờ tôi mà về thế nào mẹ tôi cũng ca bài ca lấy vợ cho mà xem... như vậy thì thảm lắm á" Hoàng Dũng cúi mặt xuống cố gắng làm ra vẻ mặt đáng thương, rung rung nước mắt nói.

"Bớt nhảm" cố gắng đến vậy mà bị Nhật Minh lạnh lùng phun ra hai chữ chẳng màng tình nghĩa anh em gì hết khiến hấn đau lòng muốn chết à.

"Hoàng Dũng à, anh làm nghề gì vậy? Từ lúc gặp lại anh đến giờ em chẳng thấy anh đi làm gì cả" Di Nhiên tò mò, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, miệng ngậm dừa nói.

Ngật Minh vươn tay qua giành lấy đôi dừa của cô rồi bế cô ngồi lên đùi mình đút đồ ăn cho cô.

"Haz, anh chỉ là một thằng hacker nghèo" Hoàng Dũng nhét thức ăn đầy mồm, vừa nhai ngồm ngoàm vừa nói.

"Hacker sao?" Cô ngậm com trong mồm suy nghĩ. Hacker? Vậy nghề nghiệp của anh í có liên quan đến máy tính, mà máy tính thì... oimeoi, lằng nhằng quá. Cái gì chứ máy tính thì cô chả biết cái gì hết. Qua qua qua, đau đầu!

"Ăn đi em. Mặc kệ cậu ta!" Nhật Minh chọc chọc vào má cô rồi phì cười. Đút thêm thức ăn cho cô, nựng nựng má cô rồi nhin không được hôn cô một cái.

"Dạ!" Cô gật đầu ngoan ngoãn nghe lời anh. Ăn nhanh, ăn nhanh, cô không muốn Nhật Minh giận. Anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô, cô sợ nếu anh giận sẽ ghét bỏ cô sau đó sẽ vứt bỏ cô. Anh là nguồn sáng của cô, là cả thế giới của cô!!

Chương 21

Đối với Di Nhiên của trước đây mà nói, hạnh phúc đối với cô là một thứ gì đó quá xa xỉ. Từ khi bố mẹ cô qua đời, từ cái ngày đó hạnh phúc cách cô quá xa vời. Ngày ngày bị vợ chồng chú đánh mắng, chửi rủa. Cô không hề để bụng, cô nghĩ rằng họ phải nuôi một người không phải con ruột của họ trong suốt mười mấy năm trời không phải dễ dàng gì. Khi đó cô chỉ mong mình học xong thật nhanh rồi rời khỏi nơi đang sợ này! Nhưng số phận trớ trêu. Vừa tốt nghiệp chưa được bao lâu thì cô xảy ra tai nạn rồi bị mù! Khi đó cô đã tuyệt vọng đến mức muốn tự tử, cả ngày không ăn không uống mặc kệ vợ chồng nhà chú đánh đập. Cả ngày cô thu mình lại bên xó giường, cô đã nghĩ rất nhiều.

Tai nạn xe năm đó, lúc chiếc xe tải đâm phải xe gia đình cô, bố mẹ cô đã không màng mạng sống che chở cho cô. Cô không thể để họ thất vọng được! Cô không tin ông trời lãng quên cô, chắc chắn sẽ có một ngày ông trời sẽ thương sót cô, sẽ cho cô một cơ hội.

Cô biết mà! Ông trời chỉ tạm thời quên mất cô thôi. Ông đã đền bù cho cô, ông đã mang Nhật Minh đến bên cô. Đã cho cô cảm nhận được thế nào là hạnh phúc. Đã cho cô cảm nhận được sự chăm sóc, yêu thương, che chở từ anh mà cô cứ ngỡ đã mất.

Anh là tất cả của cô! Vậy nên cô rất sợ.... sợ có một ngày anh giận cô, rồi bỏ cô, không yêu cô nữa. Tiếp sau đó, ly hôn.... rồi cưới một người vợ khác, xinh đẹp, tài giỏi hơn cô. Anh sẽ yêu thương, chăm sóc, che chở cho cô gái đó như đã làm với cô. Lúc đó cô phải làm sao? Cô rất sợ! Trước nay cô vẫn chọn ngoan ngoãn bên cạnh anh, anh nói một là một, hai là hai, cô không dám cãi, chỉ ngoan ngoãn nghe theo.

Hiện tại, cô nhận được từ anh nhiều hơn cô tưởng tượng. Lúc đầu, khi mới quen anh, cô chỉ mong một điều. Anh sẽ không đánh đập cô như "ông chú" là cô đã mất nguyên lắm rồi. Nhưng ở bên anh, cô nhận được sự chăm sóc nhiệt tình nhất, rồi còn vô tình khỏi mắt. Anh đúng là phúc tinh của cô a!!!

Hôm nay cô cảm thấy lo lắng không đâu, cảm giác thật bất an!

Nhưng Nhật Minh vẫn bên cô, anh giao toàn bộ công việc cho Hoàng Dũng để ở nhà. Anh nói muốn đền bù cho quãng thời gian anh khiến cô buồn, quãng thời gian cô xa anh. Lúc đấy cô đã hạnh phúc, vui sướng đến mức suýt nhảy lên.

Nhật Minh ở bên cô nhưng cảm giác bất an vẫn cứ đeo bám lấy cô khiến cô cảm thấy khó thở. Cô vòng tay qua eo ôm anh, rồi rúc đầu vào ngực anh, hít hà mùi hương nam tính của riêng anh. Nó khiến cô an tâm hơn một chút, nhờ điều bất an này thành sự thật thì sao giờ? Cô cứ như vậy cắn cắn môi suy nghĩ.

Người ta nói, giác quan của phụ nữ rất nhạy cảm.. không đúng, không đúng. Cô lắc đến muốn rụng luôn cả đầu, vẫn không ngừng cắn môi.

Nhật Minh thấy cô như vậy thì nhún nhẩy, cốc nhẹ một cái vào đầu cô không vui nói:

"Không được cắn môi!"

"Anh đánh em" cô ủy khuất ôm đầu, rung rung nước mắt nói. Thật ra cũng không đau đến mức đấy, tại anh làm cô đang suy nghĩ thì giật mình, tim đập "tử tung".

"Lần sau mà còn cắn môi nữa... vậy vận động một chút!" Nhật Minh nói xong không đợi cô lên tiếng, trực tiếp bế luôn cô về phòng.

Và sau đó là những cảnh xxoo đau mắt. Để bảo toàn bạn đọc không mất máu, không đau đầu thì tạm qua □

Chương 22

Hạnh phúc! Đó là hai từ duy nhất cô có thể diễn tả cảm xúc lúc này. Nhưng, cái tên Hoàng Dũng chết dẫm kia đột nhiên xông tới phá đám.

"Nhật Minh, cái tên chết tiệt nhà cậu. Cậu ngồi đây ôm mĩ nhân bắt tôi cầm đầu cầm cổ ở cty với một đồng tài liệu cần xử lí. Cậu có phải người không vậy... Tôi hận cậu! aaaaaaaaaaaaaa " Hoàng Dũng vừa vào đến nhà đã bắt đầu trở tài ăn nói hiểm cò của bản thân, "xào" Nhật Minh một lượt sau đó ngoảnh qua Di Nhiên, tay chống hông.

"Còn cả cô nữa. Ban ngày ban mặt đi quyến rũ cái tên đầu đất này làm cái gì? Số tôi nó khổ quá mà!!! Trời ơi!!!!!! " "

Di Nhiên ngơ ngác nhìn Hoàng Dũng, rồi lại nhìn Nhật Minh. Cái tên Hoàng Dũng này hôm nay bị làm sao không biết, vừa về đến nhà đã mắng người ta "xa xa" "xa xa". Không biết ăn nhằm phải cái gì rồi.

Nhật Minh thấy Di Nhiên ngồi nghếch mặt suy nghĩ thì buồn cười, xoa xoa đầu cô rồi nhìn Hoàng Dũng nghiêm túc nói:

"Có giỏi thì cậu mau mau kết hôn đi" một câu đơn giản, nhẹ nhàng đi vào lòng người.

Hoàng Dũng giận đỏ mặt định nói gì đó nhưng lại thôi, vừa định đi lên lầu thì Di Nhiên lên tiếng.

"Ô! Không phải anh đang đi làm sao? Định đi lên lầu làm gì vậy? " cô vừa nói vừa kéo khay hoa quả từ trên bàn.

"Mấy người thấy tôi hiền lên thì nhau bắt nạt tôi đúng không. Chết tiệt! Rõ ràng biết người ta chưa muốn lấy vợ rồi lại còn nói như thế. Muốn dồn ép tôi đến chết mới vừa lòng đúng không. Hừ, ông đây không làm nữa. Nghỉ! " Hoàng Dũng tức giận đùng đùng dậm chân thật mạnh xuống sàn nhà như để xả cục tức này. Cục tức này đúng là lớn quá mà!

"Đứng lại! Đồ tôi bảo cậu mang về đâu? " Nhật Minh với lấy cái cắt móng tay Di Nhiên đang cầm rồi từ từ, thông thả hỏi Hoàng Dũng.

"Này!!! Hừ" Hoàng Dũng đi đến chỗ Nhật Minh đùng đùng nổi giận, lôi từ trong túi áo ra một cái hộp nhung màu đen rồi "nhẹ nhàng" đặt xuống bàn.

Di Nhiên còn đang tò mò nhìn ngó hộp nhung trên bàn thì Hoàng Dũng đột nhiên chạy đến đứng nhìn cô một cái rồi néo thật mạnh má cô cho bồ tức.

"Á!! " bắt ngờ bị néo đau, Di Nhiên giật mình, vừa vì đau mà hét lên.

" Tôi không đánh được cậu thì tôi đánh vợ cậu!" Hoàng Dũng đánh cô xong liền chết chạy thật nhanh lên phòng đóng kín cửa.

Di Nhiên oan ức ôm má nhìn Nhật Minh.

"Ngoan! Lát nữa anh sẽ xử đẹp cậu ta. Được không? " Nhật Minh xoa nhẹ má cô rồi hôn nhẹ lên chỗ bị néo. Đỏ đỏ, xưng xưng. Hừ, tên này chán sống rồi sao mà dám néo má vợ hần đến xưng lên luôn rồi.

"Cái hộp này là gì vậy anh? " Di Nhiên tò mò cầm hộp nhung lên nhấm nhía, rồi quay qua nhìn Nhật Minh.

"Cái này cho em. Mau mở ra xem có thích không" Nhật Minh vừa xoa xoa má cô vừa nói.

"Òa!!! " Di Nhiên từ từ mở chiếc hộp nhung ra thì thấy bên trong là một chiếc lắc tay bằng bạch kim sáng lấp lánh, xung quanh được gắn những ngôi sao nhỏ xinh. Vừa nhìn liền yêu thích. Cô cầm chiếc lắc tay lên đung đưa trước mặt Nhật Minh.

"Cho em thật sao? " Di Nhiên cười không ngấm được mồm đung đưa chiếc lắc.

"Tất nhiên là cho em rồi. Có thích không? "

"Mau mau đeo cho em! " cô thích thú nhún nhảy trên sô pha, nhét chiếc lắc nhí xinh vào trong tay Nhật Minh.

"Nhớ là không được phép tháo ra đó, biết chưa? "

"Dạ"

Thật ra thì, sau vụ ám sát lần trước. Nhật Minh sợ rằng sẽ có lần sau nên không hề lưỡng tay túm cổ Hoàng Dũng ép cậu ta làm chiếc lắc tay có gắn định vị này. Chiếc lắc tay này do Nhật Minh thiết kế rất tỉ mỉ, những con chip định vị được giấu trong mấy ngôi sao nhỏ. Nhờ có một ngày xảy ra chuyện gì đấy, hần có thể lập tức tìm được cô. Đem cô về lại bên hần. Người ta đã có câu, nói rất rất đúng:" phòng còn hơn tránh". Nhờ bây giờ hần coi thường kẻ địch, rồi một ngày nào đó chúng bắt cóc cô, làm hại cô thì lúc đó biết tính sao? Lúc đó hần hối hận thì cũng đã muộn. Vậy nên mới nói:"cái đầu không chi để mọc tóc".

Xin lỗi nhiều nhiều vì đã để các bạn phải đợi lâu ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sau hai tiếng đầu hồ giận dữ.

Hoàng Dũng từ trên lầu đi xuống nhà tìm Di Nhiên nói chuyện. Ở trong phòng một mình chán quá mà, chẳng ai nói chuyện, trụ được hai tiếng đồng hồ đã là khá lắm rồi đấy.

Vừa xuống đến nơi thì thấy Di Nhiên đang cầm đầu cầm cổ làm bánh ngọt trong bếp. Mùi bánh thơm nức cứ lượn lờ bên mũi Hoàng Dũng mà "trêu đùa"

"Em làm cái gì vậy hả? Cho anh thử miếng đi"

"Cho anh hai cái" cô cắt bánh vào trong hộp rồi cắt gọn trong tủ lạnh.

"Cái gì vậy? Nhiều thế kia mà chỉ cho anh mỗi hai cái thôi á" Hoàng Dũng nhăn mặt lườm Di Nhiên.

"Ai nha! Em làm cho Nhật Minh ăn chứ có phải cho anh ăn đâu. Cho anh hai cái là tốt lắm rồi còn đòi hỏi gì nữa chứ. Nếu anh muốn ăn thì mau mau lấy vợ đi, để cô ấy làm cho anh ăn" cô chỉ tay vào ngực Hoàng Dũng nói từng câu từng chữ một.

"Hai người đúng là thích ăn hiếp tôi mà" Hoàng Dũng nhăn mặt cầm bánh đi về phía phòng khách.

"Nhật Minh đâu rồi? Tên này trốn em theo gái rồi hả? "

"Ai cho phép anh nói vậy hả? Muốn chết không? Cắt tai giờ. Nhật Minh đến cty giải quyết một số chuyện rồi. Tất cả là tại anh í, đang yên đang lành đừng đừng nổi giận bỏ về làm gì! Hừ"

Di Nhiên kéo tai Hoàng Dũng dọa nạt. Còn đang định nói tiếp thì chuông điện thoại reo.

"Mẹ Linh! " cô vui mừng cười híp mắt vui vẻ nói.

"Haha. Con dâu bảo bố của ta, con dạo này sao rồi hả? Có khỏe không? Nhật Minh có bắt nạt con không? " mẹ chồng cô âu yếm, quan tâm hỏi han.

"Dạ, không có đâu mẹ. Anh í đối xử với con rất tốt"

"Thế thì tốt. Lát nữa mẹ sẽ qua nhà hai đứa để tận mắt nhìn thấy mới được chứ không nhờ con bệnh thằng bé rồi để mình chịu thiệt thì làm sao"

"Hi hi. Vậy mẹ có muốn ăn gì không ạ, con sẽ nấu cho mẹ ăn"

"Hâha, tốt lắm. Ngoan..... Haha, mẹ muốn ăn sủi cảo" bà Linh nhẹ nhàng vuốt ngực cười sung sướng. Bà biết ngay mà, bà đã ra tay chọn con dâu thì chỉ có chuẩn không cần chỉnh thôi.

"Dạ được. Vậy bây giờ con sẽ qua siêu thị mua nguyên liệu nha mẹ"

"Ừ. Đi đứng cẩn thận, nhớ mang theo vài người đi cùng để giúp con cầm đồ"

"Dạ, con chào mẹ" cô vui vẻ tắt điện thoại rồi quay qua chỗ Hoàng Dũng.

"Muốn đi siêu thị cùng em không? "

"Hừm.... Không muốn" Hoàng Dũng vội vàng lắc đầu nguầy nguậy.

"Xi. Không đi thì thôi" cô chạy lên phòng lấy túi xách rồi một mình đến siêu thị. Siêu thị cũng ngay gần nhà, cũng không xa lắm nên cô quyết định thông thả đi bộ đến đấy. Vốn dĩ tâm trạng đang rất tốt nên vừa đi cô vừa nhún nhảy, lại thì thầm hát.

"la la la... ☐ "

Vốn dĩ tâm trạng đang rất tốt nhưng trên trời đột nhiên nổi tiếng sấm, kéo theo sau đó là trận gió. Cô vội vàng chạy thật nhanh đến siêu thị.

"Sắp mưa rồi. Làm sao giờ? " cô mới đi được nửa đường thì mưa bắt đầu rơi. Lúc đầu chỉ lác đác vài hạt. Nhưng sau đó nặng hạt dần rồi ào ào xối xả. Cô vội vàng chạy vào nơi có mái che đứng tạm một lúc, đợi khi nào ngớt mưa thì đi tiếp chắc sẽ không muộn được đâu.

Cô đứng không tài nào mà yên được, sợ mẹ đến nhưng cô vẫn chưa về được thì phải làm sao? Rồi còn phải làm sủi cảo nữa. Nếu để mẹ đợi thì sẽ không hay. Cô vừa có ý định chạy thật nhanh đến siêu thị thì đột nhiên có chiếc xe dừng lại chỗ cô.

Cô giật mình nhìn chằm chằm vào chiếc xe. Nghiêng đầu suy nghĩ chắc là người trong xe thấy mưa to quá nên có ý định vào trú mưa cũng nên. Nên cô né người đứng gọn vào một chỗ.

Vừa bước được một bước thì trong xe hai người đàn ông lạ mặt đi đến chỗ cô rồi kéo cô lên xe, còn chụp khăn không cho cô lên tiếng.

Vì trời đang mưa rất to nên xung quanh không có lấy một bóng người. Cô cố gắng vùng vẫy, cô gắng hét lên nhưng đều không được. Dần dần cô cảm thấy buồn ngủ, mắt thật nặng, thật khó chịu, cô muốn ngủ.

"Nhật Minh" giây phút tỉnh táo cuối cùng trong đầu cô chỉ có duy nhất Nhật Minh. Anh đang đâu?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Khi Di Nhiên tỉnh dậy thì thấy bản thân bị trói tay trói chân treo trên nóc một căn nhà cũ nát. Cô cố gắng cựa quậy mong sao có thể thoát được, nhưng càng cựa quậy thì càng đau. Ai đó đã trói chân tay cô rất chặt, cựa quậy làm tay chân ma sát với dây thừng đến chảy máu. Cô thật sự rất sợ. Đây là đâu? Tại sao lại bắt cô? Cô đã làm gì sai sao? Nhật Minh đâu rồi? Anh đang đâu, huhu cô sợ.

Cánh cửa đột nhiên bật mở khiến cô giật mình quên luôn cả khóc. Một dáng hình quen thuộc từ từ bước đến chỗ cô.

"Chú Khánh? Chú làm gì ở đây vậy? Mau giúp cháu với huhuuu" cô bất ngờ khi nhìn thấy người chú "đáng kính" tiếp theo đó là vài người đàn ông cao lớn đi vào.

"Mày mơ à. Tao khó khăn lắm mới bắt được mày, làm gì có chuyện thả mày ra. Mày bị điên à! Haha" ông ta cầm theo một đoạn dây thừng vừa nói vừa ra sức quật mạnh vào người cô. Thân hình nhỏ bé cứ vậy đón từng trận roi đau buốt thấm vào tận xương tủy cô.

"Xin ông... Đừng đánh nữa huhuuu....." cơ thể cô đau rất, tay chân bị trói. Đau rất, khó chịu đến mức cô bật khóc thành tiếng.

"Mày còn dám xin tao. Hừ, con điểm. Tất cả là tại mày, thằng chồng mày thì thiếu gì tiền, tao chỉ muốn có mấy chục triệu thôi mà cũng không cho. Tao mất công nuôi mày lớn để giờ mày báo đáp tao như thế à. Tao đánh bạc thua giờ tao đang rất cần tiền mày hiểu không? Nếu chúng mày đã keo kiệt không cho tao thì tao đành bán đồng gạo thóc tiền bạc nuôi mày lớn đem đòi lại tất cả vậy!" ông ta vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi quất roi vào người cô.

"Á..... Tôi là muốn tốt cho ông mà. Nếu cứ tiếp tục cho ông tiền thì biết đến khi nào ông mới bỏ được thói cờ bạc" cô cố nhịn đau nói với ông ta, từng câu từng chữ nói ra cô đã cố gắng không để nước mắt rơi. Vết roi trên người cô như đang chảy máu, từng giọt từng giọt rơi xuống đất. Máu chảy từ lưng trượt xuống, cơ thể cô như có hàng trăm hàng nghìn con kiến đang bò trên người vậy. Vết thương sưng to rỉ máu, miệng vết thương vừa nóng vừa rất âm ỉ.

"Mày còn dám nói. Mày nhìn xem, tao có cần cảm ơn mày không. Nhìn cho kĩ vào. CMN" ông ta tức giận túm tóc cô ấn sát mặt cô vào bàn tay ông ta. Bàn tay năm ngón giờ chỉ còn hai ngón. Trông rất đáng sợ, cô trừng mắt há hốc mồm nhìn bàn tay ông ta.

"Là do ông tự chuốc lấy... Không phải lỗi của tôi... Tất cả đều tự ông... Á á...." cô vừa nói được hai câu liền bị ông ta tát. Không đúng, là đầm mới đúng. Cú đầm của ông ta khiến môi cô bị rách chảy rất nhiều máu, cô hóa mất đầu óc ù ù và sau đó lịm đi.

"Con điểm nhà mày!" ông ta còn chưa hả giận, cầm roi tiếp tục đánh thật mạnh. Dùng tất cả sức lực để đánh cô, đánh đến khi ông ta mỏi tay vứt roi đi.

"Ông đánh nhờ cô ta chết thì sao? Lúc đấy không bán được thì phí phạm" người đàn ông đứng cạnh này giờ mới lên tiếng.

"Nó không chết dễ dàng vậy đâu, xe đâm còn chẳng chết. Thế này đã là gì!" ông Khánh nhổ nước bọt xuống dưới chân cô rồi nói.

"Đi thôi. Đi ăn gì đi đã, một lát nữa bọn kia đến chắc con điểm này cũng tỉnh" ông ta cứ vậy bỏ mặc cô sống dở chết dở không quan tâm.

"Ý kiến không tồi. Haha" người đàn ông khác lên tiếng. Họ cùng nhau cười thoả mãn đi ra ngoài, thứ bọn họ cần bây giờ là đợi bọn buôn người đến rồi một tay trao tiền một tay trao người.

Trong lúc đó.

Tại biệt thự. Nhật Minh đang túm cổ áo Hoàng Dũng mắt kiên nhẫn hét lên.

"Cậu ở nhà sao không đi cùng cô ấy, tên chết tiệt nhà cậu. Nhờ cô ấy xảy ra chuyện gì tôi sẽ cho cậu đi theo hầu hạ cô ấy" đôi mắt hằn đỏ ngầu giận dữ.

"Nhật Minh, con phải bình tĩnh đã. Trước hết mau chia nhau ra đi tìm con bé" bà Linh lo lắng đứng dậy kéo tay con trai.

"Đứng rồi, con chip" Hoàng Dũng vừa rồi còn đang ỉu xiu thì đột nhiên nhảy dựng lên vui mừng vỗ tay một cái rồi chạy lên phòng lấy máy tính.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hoàng Dũng ôm chiếc máy tính chạy thục mạng từ trên lầu xuống.

"Bình thường không phải cậu thông minh lắm sao? Hazzz, đúng là..... " Hoàng Dũng tay gõ liên tiếp, ngón tay nhanh thoăn thoắt gõ vào bàn phím vừa lái nhái Nhật Minh.

"Làm gì cũng phải bình tĩnh nghĩ cách giải quyết chứ ai như cậu. Hừm, chỉ biết cáu gắt cuồng quýt mãi lên thì làm được gì".

"Cậu cảm miệng! Nhanh cái tay lên" thật may mắn. Nhật Minh mới vừa đeo vòng cho cô thì xảy ra chuyện. Nếu như chậm trễ một chút dè dặt một chút nữa thì biết phải làm sao? Không biết bây giờ cô sao rồi, có bị thương không? Lo lắng chồng chất lên nhau. Nhật Minh nắm chặt tay lại cố gắng kiềm chế cơn thịnh lộ và lo lắng. Gân xanh trên trán, bắp tay thì nhau nổi lên, con mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính đang nhảy loạn. Chết tiệt!

Màn hình máy tính vừa hiện lên dấu đỏ nhấp nháy Nhật Minh liền tức giận đập mạnh tay xuống bàn.

"Chúng mang cô ấy đi rất xa nội thành, có vẻ như hôm nay nếu không có con chip định vị gắn trong cái lắc tay thì dù cho cậu có lật tung cả cái thành phố này lên cũng không thể tìm được cô ấy" Hoàng Dũng vẫn tiếp tục gõ gõ liên hồi trên bàn phím vừa nói. Cậu ta đang cố gắng tìm rõ ràng địa điểm bọn bắt cóc giam cô, một giọt mồ hôi lăn xuống từ trên trán Hoàng Dũng xuống khiến mọi người xung quanh căng thẳng.

"Đây rồi! Báo sao mãi mới tìm được. Chúng giấu cô ấy trên núi, tại sống ở đó kém nên bắt dấu hiệu con chip khó. Nhưng dù sao cũng không thể làm khó anh được, hehehe... " Hoàng Dũng dương dương tự đắc vỗ ngực tự hào.

"Còn ở đó mà nói nhảm! Mau gọi bọn đàn em chuẩn bị đi, nhớ mang theo cả vũ khí. Còn cả cậu nữa, nhanh lên".

Nhật Minh túm cổ áo Hoàng Dũng lôi ra xe.

Với tốc độ 200km/h. Sau ba tiếng đồng hồ chạy xe thục mạng, lúc xuống xe Hoàng Dũng phải đứng vịn vào xe một lúc, lắc đầu nguây nguây một lúc mới có thể tỉnh táo. Nhưng đó mới chỉ được hai phần ba quãng đường, còn vài km đường leo núi nữa. Vừa ngừng mặt lên Hoàng Dũng lại tiếp tục thở dài.

Nhật Minh vừa xuống xe lập tức lấy dĩa nhảy lên một đoạn, tay túm được một cái cây làm trụ. Cứ vậy đi lên, không ngừng nghỉ một giây. Nhật Minh biết, chỉ cần hấn chậm một giây thôi về sau chắc chắn hấn sẽ hối hận. Đối với hấn một giây cũng quý giá.

"Trời đất! Đợi tôi với" Hoàng Dũng ngẩng đầu lên đã thấy Nhật Minh cách mình một đoạn xa liền vội vàng la lên rồi cũng đuổi theo Nhật Minh. Đám đàn em theo sau cũng thi nhau đuổi theo, mỗi người trong tay đều có một khẩu súng và một chút lưu huỳnh để đề phòng trên rừng có rắn độc thì sẽ rử rằn xử lí. Đây là do Hoàng Dũng chu đáo nhắc nhở. Trong khi đó, Nhật Minh chỉ biết cắm đầu cắm cổ đi tìm vợ hấn. Như vậy không phải tự mình đi nộp mạng sao! Hừ, sợ rằng chưa cứu được Di Nhiên hấn đã bỏ mạng ở trong rừng rồi.

"Lão Khánh, ông làm gì với bảo bối của tôi vậy? Muốn xả giận thì cũng phải nhẹ tay một chút chứ. Hừ, còn không mau làm gì đó để cô ta tỉnh lại đi. Ông đây không muốn đợi nữa! " người ngồi trên ghế dùng chân gầy gầy khuôn mặt nhỏ bé của Di Nhiên nói. Ông ta có khuôn mặt nhăn nhoe chảy xệ, cái bụng to trông như mang thai được chín tháng sắp sinh rồi cũng nên. Nói chính xác, ông ta trông y đúc Chư Bát Giới. Bọn chúng đến đây đã thấy cô bất tỉnh đợi này giờ cũng được nửa tiếng rồi, thứ ông ta muốn là cô. Ông ta phải bỏ ra năm mươi triệu để mua loại không còn trinh tiết đã là mắc lắm rồi. Nếu không phải Di Nhiên này có khuôn mặt khá ái, xinh xắn dễ thương thì còn lâu. Hừ, giờ còn dám bắt ông đây phải đợi!

Lão ta đập một cái vào người Di Nhiên xong đứng dậy, một tên đàn em của ông ta bê chậu nước vào đổ hết tất cả lên mặt Di Nhiên.

Bị sặc nước khiến cô ôm ngực ho sặc sụa, nước mắt nước mũi tèm lem. Vừa thoải mái một chút cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một lão già bụng "thùng phi" đến gần cô, bàn tay vừa to, vừa tròn, vừa cứng của hấn vuốt ve khuôn mặt của Di Nhiên khiến cô hoang mang sợ hãi. Suýt chút nữa cô đã quên mất cô bị bắt cóc rồi. Cơ thể cô rất đau, những vết thương chừ kíp lành bị thấm nước nên giờ đau kinh khủng.

Huhuuu, cô sợ. Nhật Minh anh đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

"Con điểm thôi, mày khóc cái gì hả? Ông đây đã tốn biết bao nhiêu tiền để mua mày về rồi còn phải đợi mày tỉnh. Đã vậy ông đây không đợi nữa! " ông ta đứng dậy ra lệnh cho bọn đàn em lui ra, rồi lần lượt cởi từng chiếc cúc áo. Từng nút từng nút áo được mở, từng thớ mỡ trên người ông ta lộ ra trông cực kì kinh tởm.

Di Nhiên sợ hãi rúc người vào một góc nhỏ, cô ôm lấy cơ thể đau nhức khóc lóc không ngừng. Ông ta cởi áo xong đến cởi quần. Di Nhiên không thể nhìn được con buồn nôn, nhìn ông ta như cực mớ di động. Kinh tởm!

Ông ta bước từng bước tiến về phía cô, cô sợ hãi nhìn tứ phía xem ở đây có gì để cô tự vệ hay không. Dù có chết cô nhất định sẽ không để ông ta đụng đến cô. Cô sống là người của Nhật Minh chết cũng là người của Nhật Minh.

Xung quanh không có bất cứ thứ gì có thể giúp cô, cô đành liều mạng nhìn đau đứng dậy chạy trốn. Lúc con người ta lâm vào bước đường cùng thì giống như một thứ sức mạnh vô hình nào đó thúc đẩy, giúp đỡ cô. Cô đứng dậy chạy về phía cửa, chỉ còn một bước nữa thôi là cô đã có thể mở cửa được. Nhưng lại bị lão già kia túm tóc giật thật mạnh khiến cô ngã ngửa về phía sau. Cô cố gắng vùng dậy như không thành công, cô kiệt sức. Sau cú ngã cơ thể cô như mất mọi sức lực, đau nhức lan ra khắp nơi.

"Mày định chạy đâu? Tốt nhất mày nên ngoan ngoãn phục vụ ông đây" ông ta vừa nói vừa xé rách áo cô để lộ ra khe rãnh đẹp mê người. Đôi hồng đào được chiếc áo lót ren màu đen bao trọn, làm nổi màu da trắng hồng. Trông cô lúc này quyến rũ mê người, lão ta như hổ đói lao về phía cô. Trong lúc cô hoàn toàn tuyệt vọng thì cửa đột nhiên bị một lực lớn đập bung.

Nhật Minh như kẻ điên xông đến đánh đập lão già kia toi bồi hoa lá, sau đó quay qua cô. Hắn lấy áo khoác của mình bao bọc toàn bộ cơ thể nhỏ bé của cô.

"Nhật Minh..... Anh đến rồi.. Huhuhu..." cô khóc lóc khó khăn lắm mới nói được câu.

"Ngaoan, không sao nữa rồi! Anh ở đây rồi!" Nhật Minh ôm chặt lấy cô, hôn lên trán cô trấn an rồi bế cô ra ngoài. Đám người bắt cóc cô bây giờ ai nấy đều cúi đầu cầu xin tha mạng, trông thảm hại vô cùng. Nhật Minh vừa đi đến chỗ Hoàng Dũng liền lạnh giọng ra chỉ thị.

"Giết sạch không tha!" hắn trừng mắt về phía lão Khánh.

"Mày không thể giết tao! Là tao đã nuôi lớn vợ mày, cho nó com ăn thì nó mới sống được đến ngày hôm nay. Mày không thể giết tao..." lão ta lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt vô hồn nhìn về phía Nhật Minh.

"Để ông sống được đến giờ đã là một đặc ân". Nhật Minh không nhiều lời với ông ta nữa, hắn trực tiếp bế cô xuống núi.

Vừa nhìn thấy cô ruột gan hắn như bị người ta chà đạp không thương tiếc. Cơ thể cô toàn những vết roi quất đến chảy rất nhiều máu, những vết không chảy máu thì cũng là những vết bầm đen đen, tím tím. Cũng may lão già kia chưa làm gì cô, nếu như hắn đến muộn một chút nữa thì hậu quả hẳn thật không dám nghĩ.

Suốt quãng đường Di Nhiên không nói một câu nào hết, không phải vì cô không dám đối mặt với Nhật Minh mà là cô không còn chút sức lực nào nữa. Vừa nhìn thấy Nhật Minh cô liền thả lỏng mọi thứ. Cô biết hắn nhất định sẽ ở bên cô, hắn nhất định sẽ cứu cô ra khỏi cái nơi đáng sợ này. Và quan trọng nhất là hiện tại hắn đang ở bên cạnh cô. Không không sợ nữa, cô thấy mọi thứ thật bình yên!

Đến khi ngồi vào trong xe, Nhật Minh không trực tiếp lái xe. Hắn để một tên đàn em lái còn mình thì chăm chú xem xét vết thương của cô. Những vết thương này đều rất sâu, mới chỉ động vào một chút máu lập tức thì nhau chảy. Một giọt, hai giọt..... Cô cảm nhận được..... Nhật Minh khóc! Hắn đã từng thề rằng sẽ chỉ đem lại hạnh phúc cho cô, sẽ không để cô phải chịu khổ, sẽ không để cô phải đau lòng vì bất cứ điều gì nữa. Nhưng giờ thì sao? Cô bị thương rất nặng, toàn thân đều là máu.

Cô lấy tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi, cô thật hạnh phúc mà! Có người chồng yêu thương, quan tâm cô hết mực. Cô còn mong gì hơn!

"Đừng khóc.... Em không sao nữa rồi! " hai tay cô áp vào má Nhật Minh đặt lên môi hắn một nụ hôn nhẹ. Cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã đến!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đến khi Di Nhiên tỉnh lại đã thấy mình ở trong bệnh viện, toàn thân đau nhức khó chịu. Nhìn ngó xung quanh chẳng thấy một bóng người khiến cái đầu nhỏ của cô quay cuồng.

Chẳng nhẽ cô chết rồi sao? Trong phim cô hay xem, có nhiều người chết trong bệnh viện. Thê xác đã bị đem đi nhưng linh hồn thì vẫn lẩn quẩn trong bệnh viện mãi mãi không ra được. Càng nghĩ cô càng sợ hãi, chẳng nhẽ cô chết rồi sao? Hoặc nếu cô chưa chết thì Nhật Minh đâu rồi, mẹ Linh đâu. Huhuuuuuu, thôi chết thật rồi! Không nhẽ cô chết thật rồi sao. Nếu đã chết rồi thì sao vẫn còn truyền nước, sao cơ thể vẫn đau nhức vậy? Không phải nếu chết rồi thì sẽ không thấy đau nữa sao? Nếu cô chết rồi thì sao không thấy bố mẹ đến đón cô? Chẳng nhẽ bố mẹ quên rồi sao? Huhuuuuuu

Nhật Minh vừa bước vào phòng đã thấy Di Nhiên ngồi ôm mặt khóc, chưa kịp suy nghĩ gì hân vội vàng chạy đến ôm lấy cô.

"Ngoan! Không sao rồi..."

Ồ Nhật Minh!!

"Anh vẫn nhìn thấy em sao? " Di Nhiên ngơ ngác nhìn Nhật Minh.

"Em nói linh tinh cái gì vậy hả? Muốn ăn đòn sao! " vừa nói dứt lời, Nhật Minh không hề lưỡng tay cốc *cộp* một cái thật đau vào đầu cô.

"Ai nha!!!!!! Em mới vừa từ cổng Diêm Vương trốn về với anh đấy, sao anh nhẫn tâm đánh em. Hừ" Di Nhiên phồng má tức giận ôm đầu kêu khổ.

"Còn nói mấy câu vớ vẩn đấy nữa thì cẩn thận anh cho em thêm vài cú cốc đầu nữa giờ đây này". Nhật Minh dơ tay lên dọa cô.

"Tất cả là tại anh í, anh đi đâu vậy hả?"

"Đương nhiên là anh có việc quan trọng cần giải quyết rồi!" Nhật Minh chỉnh lại gối phía sau lưng cô để cô có chỗ dựa thoải mái.

"Quan trọng hơn em sao? " cô nghiêng đầu suy tư hỏi.

"Ồ! " Nhật Minh lấy cho cô cốc nước xong treo lên giường bệnh của cô ôm máy tính bấm bấm liên hồi.

"Hừm.... Vậy còn mẹ Linh đâu rồi? " cô uống xong cốc nước thì trả lại cho hân nghiêm túc hỏi. Chẳng nhẽ mẹ cũng có công chuyện? Quan trọng hơn cô sao? Không đúng, mẹ rất thương cô mà! Chẳng nhẽ là tại chuyện hôm qua!!!!!!

"Ồ! " Nhật Minh tay vẫn gõ gõ trên bàn phím lơ đãng trả lời.

"Huhuuuuuu, anh với mẹ giận em chuyện hôm qua sao? Thật ra hôm qua lão già kia chưa có làm gì em hết. Em nói thật đấy! Em thề mà..... " cô sụt sùi đáng thương nói.

"Hazz, cái đầu nhỏ của em đang suy nghĩ linh tinh cái gì vậy? " Nhật Minh phụt cười khi nghe cô nói.

"Rõ ràng là như vậy rồi còn gì. Hixx, chẳng nhẽ không phải sao? " cô lí nhí nói, không được tự nhiên gãi gãi tai nhỏ....

"Ôi trời! Em rảnh quá thì mau ngủ đi... Haha, trí tưởng tượng của em phong phú quá cơ! " Nhật Minh xoa xoa đầu cô rồi giúp cô đổi tư thế.

Cô nằm xuống nhưng vẫn không tài nào ngủ được, cô vẫn nghĩ lắm nha! Cô cứ có cảm giác Nhật Minh đang giấu cô chuyện gì đó thì phải. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt góc cạnh của Nhật Minh. Cô chắc chắn luôn, hân đang che giấu cô chuyện gì rồi! Rõ ràng tâm tư đang treo ngược cành cây, tay gõ gõ nhưng gõ cái gì gì thế kia? Cô ước người để xem hân đang làm cái gì thì thấy hàng loạt các chữ lộn xộn. Chắc chắn không phải tiếng Anh, không phải tiếng Pháp,..... Đã vậy nhìn hân như đang muốn cười mà không dám cười. Hừ! Giấu cô chuyện gì đây. Nhìn như người đang yêu vậy..... Không lẽ.... Hân có tiểu tam bên ngoài sao? Không thể nào! Mà cũng có khả năng..... Huhuuuuuu, vậy thì cô phải làm sao? Cô không muốn li hôn..... Hixx, cô phải theo dõi từng li từng tí một xem có phải mình suy nghĩ quá nhiều rồi không. Chứ tự nhiên kết luận nhỡ oan cho hân thì sao? Đáng ghét! Cô không biết, không biết..... Thật đau đầu.

Cứ suy nghĩ mãi đến khi cô ngủ quên mất lúc nào không hay. Còn Nhật Minh nhìn thấy cô ngoan ngoãn rúc đầu trong chăn cuộn thành một cục bông nhỏ thì bật cười.

"Vợ yêu! Khi nào em khỏe sẽ cho em một bát ngò. Ngủ ngon!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Sau hai tuần nhập viện cuối cùng hôm nay Di Nhiên cũng có thể về nhà rồi. Mọi người trong nhà ai cũng có vẻ tất bật, không giống thường ngày chút nào. Còn có mẹ Linh! Mẹ dạo này cực kì thần bí, mẹ và bố không phải quý cô nhất sao? Vậy mà, lúc cô nằm viện bố mẹ chỉ gọi điện hỏi thăm thôi chứ chẳng thèm đến thăm cô gì cả....

Nhật Minh dạo này cũng cứ sao sao í, chẳng thèm để ý đến cô gì cả.

Di Nhiên ngồi buồn tui ngliu ở bãi cỏ cạnh vườn hoa. Cứ chốc chốc tay lại giựt một nhánh cỏ, phồng má chán nản ngẩng mặt lên trời thờ dài.

"Người đẹp, làm gì ở đây vậy?" Hoàng Dũng thấy cô ngồi một cục ở đây liền qua trêu cô. Từ lúc cô nằm viện đến giờ cậu cũng chẳng có lấy thời gian để thờ lùn, tiện đây ghé qua trêu cô một chút cho giải tỏa.

"Tránh ra!" cô đẩy Hoàng Dũng sang một bên rồi tức giận đi thẳng một mạch vào trong nhà bỏ mặc Hoàng Dũng ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

"Số tôi nó khổ quá mà. Suốt hai tuần cầm đầu cầm cổ chuẩn bị cho buổi lễ trọng đại của cô, vậy mà cô không cảm ơn thì thôi đi. Hừm, cái gì mà cau!" Hoàng Dũng ngồi phệt xuống bãi cỏ phàn nàn kẻ khổ. Nhưng đáng tiếc Di Nhiên lại không nghe thấy lời Hoàng Dũng vừa nói.

Dạo này tâm trạng vốn đã không tốt, Nhật Minh còn thường xuyên đi sớm về muộn khiến mối lo sợ trong lòng cô càng ngày càng lớn. Nhiều khi nửa đêm còn lên nghe điện thoại, thì thăm to nhỏ.

Mức độ chịu đựng của con người luôn có giới hạn nhất định! Nhiều đêm cô chỉ muốn vùng dậy nghe lên xem họ nói gì, rồi thẳng thắn đối diện. Nếu thật sự Nhật Minh có người mới, tốt hơn cô, người đó làm cho hạnh phúc hơn thì cô sẽ ngoan ngoãn kí vào đơn li hôn.

Nghĩ thì như vậy nhưng cô không đủ dũng cảm để đối diện. Nếu có một ngày cô thẳng thắn hỏi, lúc đó Nhật Minh gật đầu xác nhận.... Có người yêu hạnh hơn cô, khi ở bên cạnh cô ấy hạnh phúc hơn khi bên cô thì cô biết đối mặt thế nào? Cô không mạnh mẽ như vậy!

Nhưng Nhật Minh chắc chắn sẽ không để người phụ nữ của mình chịu thiệt thòi, sẽ có một ngày cô phải đối diện với chuyện này. Vậy thà rằng cô chủ động bỏ đi, chủ động buông tay thì sẽ đỡ hơn có một ngày nghe thấy chính miệng Nhật Minh nói ra mọi chuyện. Cô không phải người mạnh mẽ có thể thoải mái chúc người mình yêu hạnh phúc. Cô không làm được! Cô tham lam, cô muốn người mình yêu phải mãi mãi bên cô.

Ngồi thần thờ một lúc lâu Di Nhiên đột nhiên đứng bật dậy đi thẳng về phòng. Cô đã quyết định rồi, thà cô tự giác bỏ đi, tự giác buông tay còn hơn cứ ở lì vậy làm khó cho Nhật Minh. Cô lên mạng đặt vé máy bay rồi từ từ sắp xếp toàn bộ đồ vật và quần áo vào vali. Quần áo của cô cũng không nhiều lắm, lên cộng thêm cả những đồ dùng riêng và mấy đồ lặt vặt cá nhân cũng chỉ dùng hai chiếc vali cỡ lớn.

Di Nhiên dọn dẹp toàn bộ đồ dùng, tất cả đồ của cô không để sót lại bất cứ thứ gì, cô muốn mọi thứ phải y như hồi cô chưa xuất hiện. Từ khi cô xuất hiện trong cuộc đời của Nhật Minh đã đem lại không ít phiền phức cho hắn. Bây giờ cô sẽ buông tay, trả lại sự bình yên, trả lại mọi thứ cho hắn.

Di Nhiên đặt một vé máy bay đi Nhật, vì ngày xưa cô có học qua tiếng Nhật lên nếu muốn xuất ngoại thì chỉ có thể qua đây. Chuyến bay khởi hành lúc 18h20 mà bây giờ mới 9h, cô suy đi nghĩ lại cuối cùng lại mò vào phòng bếp. Cô nấu mấy món Nhật Minh thích ăn và một chút đồ ăn sẵn. Cô sợ Nhật Minh thường ngày quen ăn mấy món cô nấu, giờ đột nhiên cô không có ở đây sợ hắn không quen mà bỏ bữa.

Lúc cô nấu ăn xong cũng đã 11h trưa, cô cùng vài người giúp việc ăn trưa xong cô lên phòng nằm nghỉ một chút rồi 17h30 cô bắt đầu xuất phát. Mấy người làm thấy cô kéo vali ra ngoài cũng kéo đến hỏi này hỏi nọ, cô sợ họ lo lắng lên nói dối là về quê có chút chuyện. Thật ra, thời gian cô và bọn họ tiếp xúc đã lâu, cũng có chút tình cảm.

Mọi thứ ở đây, tất cả.... Cô sẽ luôn giữ lại một góc nhỏ trong tim, sẽ mãi mãi nhớ về nó. Và anh!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Di Nhiên chỉ để lại tờ đơn li hôn trên mặt bàn trang điểm, những thứ khác cô đều đốt hết hoặc đem đi.

Còn Nhật Minh, mong ngóng mãi cuối cùng cặp nhăn do chính tay hắn thiết kế cũng được hoàn thành. Nhận được cặp nhăn, Nhật Minh vui mừng chuẩn bị về nhà gặp Di Nhiên. Hắn đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi, mấy ngày này phải nói là hắn quá bận nên không giành nhiều thời gian cho cô. Ngay bây giờ về nhà hắn sẽ cầu hôn cô, Nhật Minh muốn cô đường đường chính chính bước vào cửa Nhật gia. Lúc Nhật Minh và Di Nhiên kết hôn chỉ vốn vẹn

có cặp giấy hôn thú, không hề có hôn lễ nào cả, cũng không có váy cưới, không có lễ cầu hôn, hay hứa hẹn gì hết. Lần này Nhật Minh muốn cho cô một hôn lễ long trọng và bất ngờ để bù đắp sự thiếu sót lần trước cho cô.

Nhật Minh phóng xe thật nhanh về nhà, muốn được nhìn thấy vẻ mặt tươi cười hạnh phúc của cô.

Nhưng vừa về đến nhà, trên môi Nhật Minh vẫn còn giữ nguyên nụ cười, trong phòng khách không thấy cô, chạy vào trong bếp cũng không thấy cô rồi lại chạy lên phòng cũng không thấy cô, ngoài vườn hoa cũng không thấy cô. Trong lòng Nhật Minh đột nhiên hiện lên nỗi bất an, Nhật Minh vội vàng chạy vào trong nhà tìm đi Tắm.

"Di Nhiên đâu rồi? Sao không thấy cô ấy đâu hết vậy?" Nhật Minh nhăn mày hỏi đi Tắm.

"Dạ, cô chủ nói về quê có chuyện" đi Tắm mỉm cười trả lời Nhật Minh.

Về quê! Cô làm gì còn nơi nào để về???? Cái gì mà về quê chứ? Sao cô lại nói dối? Lo lắng trong lòng Nhật Minh ngày càng nhiều. Nhật Minh vội vàng gọi điện cho Hoàng Dũng tìm tin hiệu của con chip trong túi tay Di Nhiên xem hiện giờ cô đang ở đâu.

Chưa đầy 5 phút sau Hoàng Dũng đã gọi điện cho Nhật Minh.

"Cô ấy đang ở sân bay!" Hoàng Dũng nghiêm túc nói.

"Cậu đột nhập vào đó xem cô ấy định đi đâu, giúp tôi kéo dài thời gian."

"Được!" Hoàng Dũng cúp điện thoại nghiêm túc chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, những con số thi nhau hiện lên trông giống như một cuộc chạy đua marathon.

Nhật Minh vội vàng đi lấy xe lao thật nhanh trên đường. Từ biệt thự đến sân bay mất ít nhất cũng phải 20 phút.

"Di Nhiên! Làm ơn....." Nhật Minh lo lắng không thôi, hiện giờ chiếc xe đang chạy trên đường với vận tốc tối đa. Những chiếc xe đi trên đường thấy xe của Nhật Minh đi với tốc độ nguy hiểm, ai nấy đều sợ hãi mà nhường đường.

Di Nhiên thần thờ ngồi trên ghế chờ ở sân bay. Cô vừa muốn đi vừa lại không muốn, cứ nghĩ đến việc sau này sẽ không gặp lại Nhật Minh nữa là cô chỉ muốn khóc một trận cho đã rồi sau đó quay về nhà. Nhưng suy nghĩ đó mới ló lên trong đầu cô thì tiếng loa truyền đến. Chuyến bay của cô sắp được khởi hành rồi, cô cần đi chuyển đến nơi soát vé.

Di Nhiên bất giác quay lại phía cửa sân bay. Cô đang hy vọng điều gì? Ngay cả bản thân cô cũng thấy mình thật ngu ngốc, tại sao không sinh ra cô là một con người mạnh mẽ? Tại sao cô cứ ngu ngốc? Yêu một người thật sự rất khó!

Di Nhiên đứng vào hàng đợi soát vé, cứ chốc chốc cô lại quay lại nhìn phía sau. Chín dòng người tập nập ra ra vào vào mà sót xa. Cô sắp phải rời khỏi nơi này rồi! Có chút lưu luyến không thôi.

Nhật Minh đang điên cuồng phóng chiếc xe ferrari màu đỏ trên đường, cặp mắt hấn đỏ ngầu trông cực kì đáng sợ. Di Nhiên..... Trong đầu hấn bây giờ chỉ quanh quẩn hai chữ này. Hấn đúng là ngu ngốc, ngu ngốc hết thuốc chữa. Dù có bận đến đâu đi chăng nữa thì hấn cũng không nên thờ ơ mà bỏ qua cô, khiến cô nghĩ khuôn bô đi như vậy. Nhật Minh còn đang chửi rủa bản thân mình ngu ngốc thì đột nhiên điện thoại reo.

"Cô ấy đặt chuyến bay đi Nhật, cậu còn 10 phút" Hoàng Dũng nghiêm túc nhìn vào màn hình. Trong màn hình hiện lên hình ảnh Di Nhiên đang đứng ở cổng soát vé.

"Tôi vẫn đang quan sát nhất cử nhất động của cô ấy. Có gì tôi sẽ lập tức báo cho cậu, mau lên đi không còn nhiều thời gian đâu!"

"Được, cảm ơn cậu!" Nhật Minh nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao vút trong gió. Điên cuồng, kiêu ngạo trên đường, giống như chỉ cần một chiếc xe nào cản đường, chiếc xe đó chắc chắn là xấu số.

Cũng may hôm nay không có bị tắc đường, ông trời chắc chắn đang giúp hấn. Là hấn sai! Do hấn ngu ngốc lên xin người..... hãy giữ Di Nhiên lại bên hấn! Cho hấn một chút thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Nhật Minh đang liều mạng chạy xe, chỉ còn vài km nữa thôi là đến rồi. Tim Nhật Minh như muốn đập văng ra khỏi lồng ngực, hồi hộp, lo sợ.... Bao nhiêu cảm xúc ồ ạt tuôn trào thì bất chợt điện thoại reo.

"Cậu có thể bình tĩnh thả đi được rồi. Vì trong chiếc lắc tay có gắn con chip định vị lên lúc đi qua cửa an ninh thì bị giữ lại rồi. Chắc chắn cô ấy bỏ lỡ chuyến bay" Hoàng Dũng mỉm cười nhìn vào màn hình máy tính. Di Nhiên với vẻ mặt ngây ngô đang nói chuyện với nhân viên bảo vệ.

"Được, cảm ơn cậu" Nhật Minh không lo sợ như vừa rồi nữa nhưng tim vẫn đập thình thịch như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Lần này nhất định phải bắt cô về rồi cho cô một bài học.

Di Nhiên ngây ngốc đứng nhìn nhân viên bảo vệ kiểm tra hành lý của mình. Kiểm tra mọi thứ xong xuôi vẫn không tìm ra nguyên nhân họ bắt đầu xét người cô. Sau một hồi bị quay mòng mòng, họ tìm ra nguyên nhân thì cô đã lỡ chuyến bay mất rồi!

Họ nói trong chiếc lắc tay của cô có gắn một con chip định vị lên lúc đi qua cánh cửa an mới xảy ra hiện tượng báo động.

Con chip định vị sao? Sao lại như vậy được? Lắc tay này là Nhật Minh thiết kế giành tặng riêng cho cô mà. Chẳng nhẽ con chip định vị đó là do Nhật Minh gắn sao? Sao có thể....

Đột nhiên cô nghĩ đến lần trước bị lão Khánh bắt cóc, rõ ràng bọn chúng không hề liên lạc với Nhật Minh vậy mà Nhật Minh vẫn tìm ra cô! Chắc chắn do Nhật Minh gắn con chip vào lắc tay của cô rồi. Vậy không nhẽ bây giờ Nhật Minh biết cô đang ở sân bay rồi cũng lên?

Nghĩ đến đây, Di Nhiên vội vàng lấy lại chiếc lắc rồi vội vàng chạy đi.

Nhưng Di Nhiên mới chỉ đi được một đoạn thì bị một hàng người áo đen chặn lại. Cô hốt hoảng lùi về phía sau thì đụng phải một thân hình vạm vỡ, cô bị người đó ôm gọn trong vòng tay. Mùi bạc hà nam tính, mùi hương quen thuộc khiến cô không kiềm chế được mà bật khóc.

Nhật Minh nghĩ bản thân dọa cô sợ đến phát khóc thì vội vàng xoay người cô lại, ôm cô vào lòng nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Ngoan đừng sợ, là anh mà! "

Nhật Minh nói xong rúc đầu vào cổ cô hít thở hương thơm thoang thoảng từ tóc cô, nó khiến hắn bình tĩnh hơn, thoải mái hơn rất nhiều.

Di Nhiên nghe thấy Nhật Minh nói vậy cô càng khóc to hơn. Nhật Minh buông cô ra rồi quỳ gối xuống, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp bằng nhung màu đỏ. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo đang tỏa sáng một cách kiêu ngạo. Cô thần thờ vài giây rồi bật khóc....

Không phải Nhật Minh không còn yêu cô nữa sao, như này là sao chứ. Muốn gì đây?

Nhật Minh nắm chặt tay cô nói.

"Anh biết trong khoảng thời gian qua là anh không tốt, anh đã không quan tâm nhiều đến em. Tất cả là lỗi của anh, em cho anh một cơ hội được không. Đồng ý cưới anh chứ? " Nhật Minh nhìn cô bằng ánh mắt khẩn cầu.

"Vậy em hỏi anh, người phụ nữ mỗi tối nói chuyện với anh suốt hai tiếng đồng hồ là ai? " Di Nhiên hít sâu một hơi rồi nói.

"Đó là Liliana, anh và cô ấy cùng nhau thiết kế váy cưới cho em. Anh muốn bù đắp cho em một hôn lễ, lần kết hôn với em chỉ có duy nhất một tờ giấy hôn thú. Anh không muốn em chịu thiệt thòi, anh muốn nhìn thấy em vui vẻ mặc chiếc váy cưới do chồng em thiết kế trong hôn lễ của chúng ta. Thật xin lỗi vì đã khiến em hiểu lầm! "

"Vậy sao? Em xin lỗi! " Di Nhiên bật khóc. Cô thấy mình thật vô dụng, đã không làm được gì rồi lại còn làm Nhật Minh vất vả thêm. Cô đúng là một người phụ nữ ngốc nghếch.

"Đừng khóc mà. Nếu thấy có lỗi thì em phải đồng ý đi chứ, như vậy mới có thể bù đắp tổn thất cho chồng em được" Nhật Minh đứng dậy ôm cô vào lòng nhẹ nhàng an ủi.

"Hix, em đồng ý! " cô sụt sùi gật đầu nhìn thẳng vào mắt Nhật Minh nói.

Mọi người trong sân bay đang tò mò đứng xem thấy cô đồng ý liền vỗ tay chúc mừng khiến Di Nhiên giật mình xấu hổ.

Nhật Minh thấy cô như vậy chỉ bật cười trước sự đáng yêu của cô rồi lấy chiếc nhẫn đeo vào tay cho cô. Sau đó hôn cô một nụ hôn thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Hôm nay là một ngày đặc biệt. Hoàng Dũng dẫn người yêu về biệt thự nha!!!

Mà chẳng biết đây là nhà của ai nữa, rõ ràng bố mẹ Hoàng Dũng rất mong trong tương lai sẽ có một ngày anh chàng này mang bạn gái về, nhưng....

Bạn gái của Hoàng Dũng khá là rụt rè, cũng rất là đáng yêu. Cô bé kém Di Nhiên 3 tuổi, tuổi tác chênh lệch cũng không đáng là bao lên hai người họ rất nhanh thân thiết, cười nói vui vẻ. Cô bé có cái tên rất hay Khả Nhi!!!

Chuyện tình của cặp đôi này thật ra cũng éo le chẳng kém gì của cô và Nhật Minh. Hoàng Dũng khó khăn lắm mới tìm kiếm được tình yêu nhưng không ngờ bố mẹ cậu ta lại không chấp nhận Khả Nhi, họ quyết liệt phản đối chuyện hai người qua lại. Hoàng Dũng hôm nay dẫn Khả Nhi đến đây không chỉ muốn dẫn cô bé đến ra mắt với hai người mà còn muốn nhờ Nhật Minh đến nhà Hoàng Dũng nói hộ vài câu để hai ông bà chịu chấp nhận Khả Nhi. Bố mẹ Hoàng Dũng không chịu chấp nhận gia cảnh của Khả Nhi. Khả Nhi từ năm 12 tuổi đã tự phải lao động kiếm sống và chăm sóc một người em trai và người cha nghiện rượu. Di Nhiên nghe thấy họ kể thôi mà cũng buồn quá đi, cô bé này hoàn cảnh còn khó khăn, chịu khổ, vất vả hơn cô rất nhiều.

Cái gọi là tình yêu đó, theo khoa học giải thích thì là - sau khi một người nam và một người nữ gặp nhau, vì thái độ cuộc sống của hai người cộng thêm tác dụng hóa học mà sinh ra loại hiện tượng đó. Một nam một nữ ở cùng một chỗ, bên trong cơ thể có một loại kích thích gốc a-min C sẽ gia tăng thêm bài tiết, khiến cảm xúc của người đó gia tăng trong nháy mắt, sinh ra một loại cảm giác vui sướng, khi đột dầy không ngừng gia tăng, loại trạng thái này liền có thể định nghĩa là tình yêu.

Đương nhiên cô biết, hai người yêu nhau muốn đến được với nhau thì nhất định sẽ phải trải qua rất nhiều khó khăn thử thách, nếu hai người có thể vượt qua được những khó khăn thử thách đó thì tình yêu của họ không chỉ đẹp mà còn để họ nhận ra rằng người bạn đời, người sẽ nắm tay bạn đi lối chạng đường còn lại là ai, bây giờ họ nói yêu nhau, thương nhau. Nhưng liệu họ có thật sự giành cho nhau hay không, đáp án sẽ có qua những thử thách trước đó. Nếu họ thật sự sinh ra là để giành cho nhau thì mọi thử thách sẽ chẳng là gì, chỉ là một chút thử thách nho nhỏ của tình yêu thôi mà. Nhất định họ sẽ vượt qua, giống như cô và Nhật Minh vậy!

Di Nhiên ngồi trong lòng Nhật Minh thấy Khả Nhi cứ thấp thỏm ngồi bên cạnh Hoàng Dũng thỉnh thoảng lại nhìn nhìn Nhật Minh bằng ánh mắt lo sợ. Thật là! Ông xã của cô làm gì đáng sợ đến mức đấy chứ..... Đáng yêu lắm đó nha!!!

Nghĩ vậy Di Nhiên nhẩy ra khỏi cái ôm ấm áp của Nhật Minh giả mù trước sự khó chịu của hắn mà chạy qua chỗ Khả Nhi.

"Tiểu Khả Nhi, chúng ta xuống bếp kiếm cái gì đó ăn đi. Ngồi mãi thế này thật nhàm chán! " cô kéo tay Khả Nhi lôi xuống bếp.

Khả Nhi vừa muốn đi vừa lại không muốn đi, luống cuống quay lại nhìn Hoàng Dũng. Hoàng Dũng cười cười xoa đầu cô bé.

"Em đi chơi với cô ấy đi, thả lỏng chút không phải sợ"

Oaaaa..... Hoàng Dũng đúng là đã trưởng thành rồi nha, xúc động quá à!

"Tiểu Khả Nhi..... Em sợ Nhật Minh lắm sao? " Di Nhiên ngồi xuống bàn ăn nhìn Khả Nhi.

Khả Nhi gật gật đầu rụt rè.

"Hazzz, thật là..... Em đừng sợ! Nhật Minh rất tốt nha" Di Nhiên mỉm cười học theo Hoàng Dũng xoa xoa đầu Khả Nhi rồi lục lọi mấy ngăn tủ trong bếp.

"Khả Nhi có thích ăn bánh gạo cay không? Chị rất thích ăn nha. Hay chị nấu chúng ta cùng nhau ăn nha" thật ra là hỏi cho có thôi chứ cô không có ý định sẽ nghe theo Khả Nhi.

"Vâng" Khả Nhi nhẹ nhàng đáp. Y như một nàng dâu nhỏ đang thẹn thùng trong ngày đầu về ra mắt nhà chồng vậy. Khiến Di Nhiên bật cười.

"Khả Nhi, chị nói em nghe nè. Đừng có như vậy được không..... Ở đây đều là người nhà mình cả. Cứ mạnh dạn lên, đừng ngại"

"Dạ" Khả Nhi giờ đã hiểu tại sao một người suốt ngày dính lấy cô, không chịu cho cô tiếp xúc với người khác như Hoàng Dũng lại chủ động đồng ý cho cô tiếp xúc với Di Nhiên. Anh chính là biết tính cách thoải mái như Di Nhiên chắc chắn sẽ khiến cô cảm thấy thoải mái, còn hơn là ngồi chịu đựng áp lực cùng sự lạnh lùng từ Nhật Minh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Căn nhà đang yên tĩnh bỗng từ trong bếp vọng ra các thứ tiếng "lũnh, lịch, kịch, chập, queng...."

Đứng rồi đấy..... Hai cô nương mãi tán gẫu không để ý đến cái nồi bánh gạo.

Nhật Minh và Hoàng Dũng vội vàng chạy vào bếp thì vẫn thấy hai cô gái đang mãi mê cười đùa. Chạy nhà đến nơi rồi mà mấy cô vẫn cười được, đúng là không nên để phụ nữ tụ tập. Ở đây có mỗi hai người phụ nữ thôi đã thế này rồi, nếu như là hai, ba, năm... Thì không biết sẽ thế nào nữa.

Nhật Minh đi đến bên bếp ga tắt bếp rồi bế Di Nhiên đang gờ gác gối ở bàn ăn lên bế về phòng. Còn Hoàng Dũng đi đến chỗ Khả Nhi xoa xoa đầu cô rồi lắc lắc đầu rồi cũng bế cô về phòng.

Tối hôm đó, bố mẹ Nhật Minh đến biệt thự thăm Di Nhiên.

Hai người họ biết tin cô nghỉ khuôn bỏ đi thì vội vàng bỏ lại mọi thứ định đến biệt thự luôn nhưng lại nghĩ đến Nhật Minh và Di Nhiên sẽ cần thời gian riêng tư lên bây giờ mới đến. Họ quyết định sẽ nói sự thật cho cô biết, họ không muốn cô hiểu nhầm.

Khoảng thời gian kia không phải họ chán ghét, không quan tâm cô mà là họ đang bận bịu tổ chức hôn lễ cho cô và Nhật Minh. Họ muốn bù đắp những điều còn thiếu cho cô, họ muốn cô có một hạnh phúc trọn vẹn.

Di Nhiên sau khi biết được thì rất xúc động. Cô không thể tin được..... Mọi người vì cô mà đầu tắt mặt tối, bận bịu vì cô vậy mà..... Sao cô có thể ngốc nghếch như vậy chứ!

Di Nhiên thật sự đang rất rất là vui, cô rúc đầu vào ngực Nhật Minh mỉm cười hạnh phúc. Trong khi đó Hoàng Dũng và Khả Nhi nhìn Di Nhiên và Nhật Minh, thật sự chúc phúc cho hai người.

"Thật sự, em rất ngưỡng mộ hai người nha" Khả Nhi nắm tay Hoàng Dũng mỉm cười.

"Hai người cũng sẽ sớm được hai bác đồng ý thôi, đừng nản vì những thứ nhỏ nhặt này mà nản lòng" Di Nhiên nghịch nghịch cúc áo Nhật Minh vừa nói.

"Nhưng..... "

"Người em yêu là Hoàng Dũng, người Hoàng Dũng yêu là em. Người ở bên chăm sóc, bên cạnh, chia sẻ buồn vui, mệt mỏi với Hoàng Dũng là em. Người có thể đem lại hạnh phúc cho Hoàng Dũng là em. Người mãi mãi bên cạnh Hoàng Dũng, ở bên anh ấy, nắm tay anh ấy, người mà anh ấy chọn sẽ cùng anh ấy bước tiếp đến cuối cùng cũng chính là em. Hai bác là đấng sinh thành, là người sinh ra anh ấy, nuôi nấng anh ấy thành người. Đúng là hai bác ấy rất quan trọng với Hoàng Dũng. Nhưng, hai người họ dù sao cũng không thể thay thế được vị trí của em trong lòng Hoàng Dũng được. Em hiểu những lời chị nói mà đúng không! " Di Nhiên ngồi thẳng lại nghiêm túc nhìn Khả Nhi nói.

"Bảo bối của anh cuối cùng cũng chịu lớn rồi nha!" Nhật Minh xoa xoa đầu Di Nhiên yêu chiều hôn lên môi cô một cái.

"Ừm... Thật là...." Di Nhiên xấu hổ "trốn" trong lòng Nhật Minh chịu chết cũng không ngẩng đầu lên. Đầu ai biết, lúc này cô chỉ hận không thể đào một cái hố rồi chui xuống.

"Oaaaa.... Đúng là không uổng công anh rất yêu quý em đó nha!" Hoàng Dũng xúc động đến muốn mức xuyết thì chạy qua chỗ Di Nhiên ôm cô một cái. Nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Nhật Minh tia đến lên đành kiềm chế ngồi xuống ôm Khả Nhi vào lòng.

"Rút lại từ "yêu" ngay lập tức" Nhật Minh trừng mắt lườm Hoàng Dũng một cái rồi mặc kệ cậu ta cúi đầu rúc vào tóc Di Nhiên, thản nhiên thò cái tay không an phận vờ vờ hai "quả anh đào" khiến Di Nhiên xấu hổ muốn chết được.

Khả Nhi tỉnh mắt nhìn thấy nhưng chỉ cười nhẹ nói cảm ơn ý tốt của Di Nhiên rồi kéo Hoàng Dũng về phòng. Một lúc sau thì bố mẹ Nhật Minh cũng rút lui trả lại sự riêng tư cho đôi bạn trẻ.

Hai vị khách cuối cùng đã rút lui, Nhật Minh cũng nhìn đến mức sắp liệt dương đến nơi rồi. Bất chấp sự phản đối quyết liệt của Di Nhiên, trực tiếp bế cô về phòng thỏa mãn cơn đói.....

Mọi người đọc truyện xong cảm thấy có gì đó không đúng hoặc như thế nào thì cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm trong những chương tới nha!

Camon a ♡♡

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiệu*! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Cái ngày Di Nhiên mong chờ nhất cuối cùng cũng đến. Đám cưới..... Chỉ hai từ đơn giản vậy thôi mà cô của quá khứ coi nó quá mức xa xỉ ngay cả nghĩ đến cũng chưa từng nghĩ.

Ngày đó mong ước lớn nhất của cuộc đời cô chính là thoát khỏi bóng tối, thoát khỏi cái gia đình đáng sợ kia. Từ ngày gặp Nhật Minh đến giờ, những thứ cô cứ ngỡ sẽ không bao giờ có được lại đột ngột xuất hiện khiến cô cảm giác như bản thân mình đang đắm chìm trong một giấc mơ hạnh phúc mãi mãi không muốn tỉnh dậy.

Ngồi ở phòng chờ, nhìn thấy bản thân mình trong gương mà cô chỉ muốn hét thật to. Trông cô chẳng khác nào một nàng công chúa xinh đẹp mới bước ra từ trong chuyện cổ tích. Cô mặc chiếc váy cưới bằng trắng tinh, cánh tay váy được làm từ lớp ren mỏng bó sát, ôm gọn cánh tay nhỏ. Chiếc váy bó sát, ôm gọn thân hình nhỏ nhắn, mảnh mai.

Nhìn ngắm bản thân mình trong gương mãi chẳng chán, cô phải cảm ơn Nhật Minh, bố mẹ chồng cô, Hoàng Dũng... Và rất rất nhiều người khác nữa. Cô biết là, muốn chuẩn bị được một chiếc váy hoàn chỉnh như thế này chắc đã phải tốn rất nhiều công sức nha. Thật hạnh phúc!!!!

Nhật Minh đi vào thấy Di Nhiên đang mỉm cười đứng trước gương, quay bên nọ, xoay bên kia nhìn ngắm mình trong gương mà bật cười. Vừa ngốc, vừa đáng yêu.....

Nhật Minh đi từng bước từng bước, nhẹ nhàng đến bên cô. Ôm gọn cô vào lòng hít hàng mùi thơm dịu nhẹ trên cơ thể cô rồi thỏa mãn mỉm cười. Hạnh phúc chẳng phải ở đâu xa xôi. Ngay trước mặt, ngay bây giờ, ngay tại đây..... Hạnh phúc không thể chỉ dùng lời nói là có thể diễn tả được. Nó đến rất nhẹ nhàng nhưng lại có thể khiến con người ta không nhớ buông tay. Nó giống như một thứ chất nghiện, còn đáng sợ hơn cả heroin.....

Nhật Minh ôm Di Nhiên mãi cho đến khi Khả Nhi, Hoàng Dũng và bố mẹ Nhật Minh đi vào vẫn không lờ buông cô ra khiến mọi người bật cười.

"Nhìn cái mặt con kìa, trông cứ như mới bị rơi mất tiền không bằng" mẹ Linh phụt cười, bày ra bộ mặt đáng thương nhìn con trai.

"Ui giời, tiền đã là gì. Giống kiểu ngày tận thế đến rồi mới đúng..." bố Nhật Minh thấy vợ nổi hứng trêu con trai lên bản thân cũng rất tự nhiên tham gia cuộc vui. Mọi người xung quanh nhìn cười đến sắp thổ huyết thì Nhật Minh lên tiếng.

"Đến giờ rồi sao? "

"Gấp cái gì mà gấp, sớm muộn gì cũng đã là người của con rồi còn gì" mẹ Linh kiễng chân khoác vai con trai.

"....."

Nhật Minh trừng mắt cảnh cáo mọi người xung quanh rồi ôm eo Di Nhiên bước ra khỏi phòng chờ, tiến thẳng đến lễ đường.

Khi tiếng nhạc nổi lên, Nhật Minh ôm eo Di Nhiên đi thẳng đến phía bục cao nhất. Trên khuôn mặt không còn sự lạnh lùng nữa, mà thay vào đó là nụ cười ấm áp và tràn đầy hạnh phúc.

Khi cha sứ còn đang đọc lời tuyên thệ thì Di Nhiên không biết đang đắm chìm ở thế giới nào rồi.

Trong suốt quãng thời gian bên cạnh Nhật Minh cho đến giờ. Cô phát hiện ra rất nhiều điều mới lạ, rất nhiều thứ khiến cô cứ ngỡ bản thân mình đang mở rộng hão huyền. Lúc mới biết hắn, cô thấy người đàn ông này thật lạnh lùng, đáng sợ. Nhưng bây giờ thì khác.....chẳng ai từ khi mới sinh ra đã có tính cách lạnh lùng như vậy, họ đã phải trải qua những khó khăn, thử thách. Đã phải trải qua những thứ cô không thể tưởng tượng nổi, bản thân cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Nhưng cô yêu sự lạnh lùng ấy, nó đem đến cho cô cảm giác an toàn và hạnh phúc. Những người không hiểu hết về con người Nhật Minh sẽ nghĩ hắn tàn nhẫn, đáng sợ.... Nhưng họ đâu biết, con người tàn nhẫn, lạnh lùng đó đã từng liều mạng để yêu một người, liều chết để được ở bên một người. Liệu những người kia có bằng một nửa của Nhật Minh hay không? Chưa chắc! Cô khẳng định!

Mọi thứ như một giấc mơ..... Bị mù, kết hôn, bắt cóc, cầu hôn, một đám cưới..... Nếu đã là mơ, xin hãy để cho cô mãi mãi chìm đắm trong giấc mơ này, xin đừng đánh thức cô!

Sau hàng loạt những câu từ dài dòng của vị cha sứ. Cuối cùng...

"Ta tuyên bố! Hai con chính thức là vợ chồng! "

Sau câu nói đó hàng loạt những tiếng reo hò bên dưới vọng đến. Bình thường thì không dám, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, là ngày hạnh phúc nhất đối với Nhật Minh lên chắc hẳn sẽ không làm gì mọi người đâu. Vây lên tiếng hò reo càng lúc càng phấn khích.

"Hôn đi.... Hôn đi... Hôn hôn hôn"

Nhật Minh mỉm cười thỏa mãn ôm Di Nhiên vào lòng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô.

Thế giới của hần. Mọi thứ của hần. Chỉ nhỏ gọn hai chữ Di Nhiên!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Kết

Còn về phần Hoàng Dũng và Khả Nhi....

Sau khi hôn lễ của Nhật Minh và Di Nhiên kết thúc không lâu thì hai người họ cũng tổ chức hôn lễ.

Một kết thúc quả không tồi! Để có được ngày này Hoàng Dũng đã phải tốn không ít nước bọt để lôi kéo Nhật Minh vào cuộc. Muốn kéo Nhật Minh vào cuộc đâu phải dễ, trước hết phải đánh vào điểm yếu của hần- Di Nhiên. Mà riêng Di Nhiên thì chẳng cần phải kéo cô cũng tự chui vào. Cuộc chiến tranh được chia làm hai phe. Bên này là phe chiến gồm Hoàng Dũng, Nhật Minh, Khả Nhi và Di Nhiên. Bên kia là bố mẹ Hoàng Dũng. Tuy hai người đã chiến đấu hết sức quả cảm nhưng đến cuối cùng vẫn vậy cờ trắng đầu hàng.

Lí do vì sao? Đương nhiên là bởi vì Hoàng Dũng chơi trò đánh nhanh thắng nhanh, chót hạ một phát khiến Khả Nhi mang thai. Chỉ khổ thân bố mẹ Hoàng Dũng, đang trong thời kì hăng hái thì đột nhiên bị Hoàng Dũng đánh lên không kịp trở tay. Biết tin mình sắp được lên chức, hai ông bà ngay lập tức chuẩn bị đi xem ngày lành làm đám cưới. Cưng chiều Khả Nhi hết mực khiến Hoàng Dũng há hốc mồm. Biết thế làm sớm hơn có phải tốt không!

Khả Nhi sống trong nhà họ Hoàng chẳng khác gì một nữ vương. Tất cả mọi chuyện đều do mẹ Hoàng Dũng và những người khác làm hết, một chút cũng không để cô đụng tay chân.

Ở đây có tin vui thì bên kia cũng chẳng kém. Khả Nhi mang thai được 4 tháng thì Di Nhiên cũng sắp sinh.

Mãi về sau Di Nhiên mới phát hiện bản thân bị Nhật Minh chơi một vỏ đau. Trước đó hai người đã đồng ý thỏa thuận, sau hai năm nữa mới nghĩ đến việc có con. Nhưng chỉ cách đám cưới có mấy ngày Di Nhiên liền phát hiện mình mang thai, rồi về sau còn nghe lén được Nhật Minh bày mưu cho Hoàng Dũng tập kích bố mẹ Hoàng khiến họ không kịp trở tay. Lúc đấy cô mới biết, cái tên Nhật Minh này dám giờ trò với cô. Hần trực thủng hết đồng BCS khiến cô tức muốn phát điên. Cái gì mà lạnh lùng tàn nhẫn, tiểu quỷ thì có. Dám cả gan lừa cô, lại còn lấy cái đấy làm niềm tự hào mí mết. Về sau cô nhất định lấy việc mang thai ra để hành cho hần một trận mí được.

Cuộc sống cứ như vậy, nhẹ nhàng trôi qua. Trong nhà có thêm một thành viên mới. Không đúng, có thêm một tiểu quỷ ngày ngày cũng cha bắt nạt mẹ - Nhật Khang. Những ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô.

Nhật Minh ngày ngày đi làm, lúc về sẽ dính lấy cô như keo dính ruồi, muỗi. Không chỉ vậy, mỗi ngày Nhật Minh chỉ cho cô 30 phút ở bên cạnh con, thời gian còn lại tất cả đều phải giành cho hần. Con khóc, nhõng nhẽo đòi mẹ. Lúc đó trong nhà sẽ vang vọng câu nói bất hủ.

"Muốn giành được mẹ từ tay ta thì cũng được thôi. Đợi khi nào con đánh thắng được ta, lúc đấy hãy nghĩ đến chuyện đó. Đã là con trai ta thì không có chuyện dùng nước mắt giải quyết vấn đề! "

Đến năm Nhật Khang lên 7 tuổi. Có một lần đánh nhau với bạn bị cô giáo gọi điện về khiến Di Nhiên cực kì tức giận nhưng cuối cùng vẫn quyết định để Nhật Minh nói chuyện với con. Nhưng cuối cùng cô lại rất muốn đập chết người đàn ông này.

Nhật Minh nói với Nhật Khang đang bị Di Nhiên phạt úp mặt vào tường tự kiểm điểm. Hần tiến về phía con trai ngồi xuống bàn học bắt đầu.

"Con biết mình sai chưa? "

"Con biết rồi ạ! "

"Lỗi của con là.... Nếu đã đánh nhau thì tốt nhất đừng để người khác biết. Nếu có người biết thì phải tìm cách khiến người đó ngậm miệng! "

Hai cha con nhà này dạy nhau vậy đấy!!! Di Nhiên nghe lén ngoài cửa gần như muốn thổ huyết. Cô mở bật cửa đi đến chỗ Nhật Minh kéo tai hần về phòng không quên để lại một câu cho Nhật Khang.

"Con dám làm vậy! " trùng mắt cảnh cáo Nhật Khang xong lập tức kéo Nhật Minh về phòng xử trảm. Làm sai thánh chỉ, tội chết khó tha..... Suy đi nghĩ lại thì đây cũng là cha của con cô lên cô sẽ nương tay. Một tháng cấm dục, nhẹ nhàng mà sâu lắng:)))

Bạn đang đọc truyện *Vợ Nhỏ Của Nhật Thiếu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.